

BOGDANIA

Revistă de creație și cultură

Anul X / Nr. 93-94 / 2022

Ediție aniversară - 10 ani

Lunile: martie-aprilie 2022

Cuprins

1. Ionel Marin: Nevoia de Pace și normalitate – 3
2. Sorin Stanciu: Un apel la rațiune și la pace – 5
3. Ionel Marin: Revista Bogdania la zece ani – 6
4. Aprecieri mai vechi și noi despre revista de creație și cultură Bogdania – 8
5. Ovidiu Țuțuianu: Odă revistei Bogdania – 24
6. Premiile Ligii Scriitorilor pentru cărțile apărute în anul 2021 – 25
7. Cristian Petru Bălan – De la „omul secundă” la „omul etern”... – 27
8. Gheorghe Țiclete: România astăzi, început de speranță și o realitate nedreaptă – 28
9. Ben Todică: Zborul e un Vis, Frate în Duh – 33
10. A. Breabăn: Ion Creangă, Mărțișorul românilor – 36
11. Geo Călugăru: Henri Coandă despre rolul omului în cadrul galaxiei în care se află și Pământul – 39
12. Paula Romanescu: Vârsta-unicat-dedicație poetului Geo Călugăru – 40
13. I. Marin: Poetul vrâncean al iubirii, H. Lungu... – 40
14. Elena Buică: Ce e iubirea? – 41
15. Gheorghe A. Stroia: Poemul Mama este (de 8 Martie, Ziua internațională a Femeii) – 43
16. Maria Filipoiu: Poeme creștine – 47
17. Poeți și poezia lor...pe cărările timpului! –48
18. Medalion liric: Nicolae Vasile, Al. Fl. Țene, N. Rotaru, Fl. Smarandache, Ionel Marin, Titina Țene, Ioana Stuparu, D-tru Ichim, Maria Sturdza, C. Cristescu, Ionel Rusu, M. Dindelegan, Magda Băcescu, Vasile Groza, Ov. Țuțuianu, Mircea Istrate, Șt. Dumitrescu, Silvia Butnaru, A.N. Popescu, L. Zăfirescu, Gabriel Dragnea, Mariana Codrean, N. Doftoreanu, Ciprian Vestemean, Nacu Iulian, Fl. Constantinescu, M. Ilie, M. Cazimirovici – 53
19. Radu Șerban: Poeme haiku – 68
20. Ecaterina Chifu: poeme „Dor de infinit” – 69
21. Nicolae Mățaș: Catrene coraligene – 70
22. Al. Florin Țene – Aforisme – 70
23. Maria Sturdza: Povestirea „Îngerul alb” – 71
24. Iuliana Dinu – Fabule pentru copii – 76
25. Debut: Elev Vârvea Stelian – 77
26. Proză scurtă: Adrian Nicolae Popescu, Maria Fital, Geo Călugăru, Vasile Lefter și M. Grănescu – 79
27. George Petrovai: Întoarcerea răătăcitorului – 86
28. Cronici literare, recenzii, comentarii semnate de scriitorii: Florina Calafeteanu, Geo Călugăru, Mihai Basarab și Vasile Sevastre Ghican – 89
29. Din creațiile tinerilor premiați la *Festivalul-concurs de creație literară Bogdania*: Dumitru Doruța și Gheorghe Damaris Cristina – 100
30. Stelian Gomboș: Abordarea rugăciunii în contextul lumii actuale – 104
31. Maria Filipoiu: Învierea Domnului-har de lumină sfântă – 106
32. Interviu Maria Niculescu cu Pr. Dr. Cătălin – Ionuț Grumeza – 107
33. Traduceri: Grupaj de poezii de E. Armenescu și T. Damian traduse în limba albaneză – 110
34. Noutăți editoriale – 112
35. Premiile Concursului pentru elevi „Bogdania” – 115
36. Festivalul-concurs Bogdania, ed. a XI, 2022 – 117
37. Festivalul de satiră și umor „Zâmbete în Prier” – 118
38. Semnal editorial – 119

Coperta: imagine Net

Revista BOGDANIA, revistă de creație și cultură este fondată și editată de Asociația cultural-umanitară Bogdania din Focșani. Apare o dată la două luni.
ISSN 2343-8061; ISSN-L 2343-8061

REDACȚIA REVISTEI BOGDANIA

Ionel N. MARIN

(Președinte Asociația cultural-umanitară Bogdania)

Redactor șef

Editor senior: Nicolae Vasile, Geo Călugăru, Nicolae Rotaru, Vasile Groza.

Redactori: Corneliu Cristescu, M.M. Cazimirovici, Maria Filipoiu, Marcel Miron, Beatrice Kiseleff, Adrian Nicolae Popescu, Ioan Rațiu, Maricica Stroia, Ben Todică, Gheorghe Țiclete.

Secretar de redacție: Corina MARIN

Membri de onoare:

Prof. univ. dr. Florentin SMARANDACHE (SUA) - cercetător științific, matematician, scriitor, membru al Academiei Americano-Române de Științe și Arte
Prof. CRISTIAN PETRU BĂLAN (SUA) - membru titular USR și al Academiei Româno-Americane de Arte și Științe; pictor, sculptor.

ALEXANDRU FLORIN ȚENE - președintele național al Ligii Scriitorilor Români, membru UZPR și al Academiei Americano-Române de Arte și Științe.
GHEORGHE A. STROIA, scriitor, membru ARA.

Adresa redacției: Focșani, Strada Contemporanul nr. 28, cod 620065, jud. Vrancea
Telefon mobil: **0752862369**.

Materialele se trimit cu diacritice pe adresa de e-mail:

ionelmarin55@gmail.com

În numele libertății de exprimare, autorii răspund în mod direct, conform legilor în vigoare, de conținutul materialelor publicate. Textele nu se înapoiază.

Vă așteptăm alături de noi!

În realizarea proiectelor culturale și umanitare ale Asociației Bogdania, avem nevoie și de sprijin financiar. Vă rugăm direcționați 2% în contul Asociației. Datele de identificare ale Asociației Cultural-umanitare Bogdania, sunt:

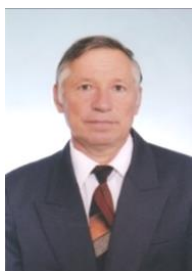
RO11BRMA0999100047750380, în RON;

RO11BRMA0999100047751156, în euro;

Banca Românească, Filiala Focșani, județul Vrancea;

CIF (cod înregistrare fiscală) - 29080784.

Revista Bogdania,
Nr. 93-94, martie-aprilie 2022

Editorial**Ionel MARIN****Nevoia de PACE și normalitate**

Omul, mărgăritar al vieții, este scânteia divină ce hoinărește prin anotimpurile Terrei și prin Univers... Această unică ființă vorbitoare de pe Pământ, miracol Dumnezeiesc doar prin iubire, descătușat de răutate și frică, înflorește și produce bucurie semenilor săi.

De aceea oamenii buni răspândesc și susțin opiniile și faptele pro-familie, pro-viață, pro-Dumnezeu și creștinism. Noi românii suntem un popor creștin și așa trebuie să rămânem! Prima și cea mai mare poruncă este să-ți iubești aproapele, semenul ca pe tine însuși.

Nu poți fi liber fără iubire. Oare chiar nu mai știm, nu mai vrem să iubim? În fiecare an în perioada 01-08 martie sărbătorim femeia, fiica, sora, mama, pe ființele cele mai dragi nouă.

Mama reprezintă cea mai iubitoare și frumoasă ființă de pe fața Pământului...Copiii fără deosebire o divinizează.

Dar, oare câte din aceste minunate ființe nu suferă în tăcere și lăcrimează în zonele de război, în țările sărace și în țara noastră de dorul fiilor, fiicelor plecate departe de țară să-și câștige existența. Câteva sute de mii de copii duc zilnic dorul de părinți plecați în bejanie pe diferite meleaguri ale străinătății.

Patria trebuie și poate să facă mai mult pentru fiii ei. Decizia politică este în mâinile politicianilor, a celor ce conduc țara. În zilele grele ale pandemiei a apărut utopia lumii post-Covid 19. O lume mai bună, ni se spune, ca cea de dinainte. O lume cu mai puțină sărăcie, suferință, cu mai multă siguranță, prosperitate, echitate și sănătate. O lume mai integrată la nivel global, cu o economie funcțională și în care crizele financiare și economice vor fi mai previzibile și mai ușor de contracarat.

Dar ce se întâmplă de câțiva zeci de ani? Este vorba de un naufragiu al civilizației, de o amplificarea a răului, o creștere a răutăților, a lăcomiei, violenței și nesimțirii?...Din cauza sărăciei fenomenul migrației a luat o amploare fără precedent în istorie. Și, din nefericire pentru noi, românii au luat masiv o cale străină. Astăzi neamul Românesc, popor muncitor și nu parazit dorește să trăiască în libertate, să-și făurească singur viitorul. Nu e normal să pribegim în lumea largă și generația tânără să nu aibă un drum bun spre afirmare în propria țară. Libertatea, credința și iubirea nu se negociază niciodată. Acestea se impun și câștigă prin implicare responsabilă și curaj.

Trebuie să înceteze politica de discriminare, de negare a drepturilor și libertăților cetățenești și de selecție a oamenilor, inclusiv a copiilor, în funcție de opțiunile lor. În unele țări suferințele, distrugerile provocate nu au făcut decât să adauge noi victime la persoanele deja vulnerabile la virus.

De ne îndepărtăm de valorile umane, ori le minimalizăm și facem din oameni ființe docile, lipsite de libertate și drepturi, aducem mari deservicii umanității, mutilând societatea, robotizând viața. Omul, ființă creatoare, parte din natură, a creației divine nu trebuie să renunțe la libertate, la credință și la cultură.

Rostul vieții este de a ne bucura de frumusețea fiecărui an, de valoarea fiecărei clipe. Strălucirea, măreția, frumusețea Universului sunt de necuprins în cuvinte. De aceea și viața este un miracol, o enigmă, o minunată și sacră taină, o nesfârșită mirare precum sunt anotimpurile, zilele săptămânii, răsăritul și apusul soarelui, etc. Viața normală înseamnă: echilibru, demnitate, onestitate, respectul valorilor umane... Legea trebuie să rămână lege pentru toți! Avem obligația morală să simțim și să trăim cu dragoste față de tot ce-i românesc.

Patriotismul nu trebuie să devină o trăire depășită, ridicolă, demodată. A nu mai vorbi de propria patrie înseamnă a te înstrăina de proprii părinți și de idealul sfânt al oricărui Om. Trebuie dată riposta cuvenită celor ce denigreză, „schilodesc” istoria reală a neamului românesc. Oare ne preocupăm îndeajuns pentru copiii noștri ca să trăiască frumos, să-i pregătim pentru muncă și viață, pentru a sluji, cu credință, Patria? Fiecare ar trebui să contribuim la un viitor mai bun! De

mici trebuie să-i învățăm pe copii ce se cuvine și ce nu, să le dezvoltăm respectul și dragostea pentru tradițiile, limba, istoria și cultura poporului. De aceea consider că este o relație strânsă și reciprocă între cele trei noțiuni. Fără implicare nu se pot îndeplini visele și dorințele noastre. Viața ne scoate în evidență faptul că fără credință și cultură un om este vulnerabil în fața greutăților, încercărilor. Fără cultură un popor moare lent...Sergiu Celibidache arăta: „Cultura nu este altceva decât drumul spre libertate” iar Simion Bărnuțiu „Cultura e puterea cea mai tare de pe pământ și e o cetate nouă a unității naționale”. Numai prin carte, prin actul de cultură îți lărgiești cunoașterea, devii mai puternic, mai înțelept, liber și stăpân pe propriul destin. Sunt astăzi două lumi paralele, diametral opuse și în care averea și mărirea nemeritate au produs stăpâni nemiloși și enormă suferință și nedreptate. Globalizarea, după unii, înseamnă dezumanizare, amestecarea forțată a raselor, emigrație și haos economic, politic și social-cultural. „Globalizarea presupune cooperare globală pe principii fundamentale de drept codificate, îndelung și înțelept negociate global, respectul tablei de valori universale, validate de milenii, prin consens pe Terra comună”. Să spunem un NU hotărât ideologiilor politice, orientărilor politice care nu urmăresc binele public, interesele majore ale cetățenilor lumii... Peste toate crizele s-a așezat un „nesimțit de virus” care se tot reinventează și încă face ravagii în lume. De când am înțeles mai bine ce este viața, care este rostul și sensurile ei, încerc să șlefuiesc din bijuteriile acesteia pentru a le dărui dvs., celor ce au nevoie de ele. Adesea am afirmat că omul este o ființă unică în manifestare, o fărâamă din infinitul mare, din universul văzut și cel nevăzut, un crâmpei de suferință cu dorul permanent către Nemărginire. Iar românul este „o minune a istoriei” și cred că este adevărat. Au trecut milenii peste această parte a lumii și am supraviețuit tuturor furtunilor. Desigur nu e puțin lucru să retransmiți urmașilor glia străbună și să rămâi făclie tainică a creștinismului și punte de iubire către Europa și întreaga lume. Exista două abordări ortodoxe. Prima abordare – cea mai des întâlnită – este „să mergi în pas cu vremurile”: la modă, obiceiurile și gusturile moderne, la ritmul zgomotos și nebunesc al vieții moderne. Aceasta cale aduce moartea sufletului, dezastru total

pentru viața creștinului, tulburări, boli psihice și spirituale.

Mulți dintre tinerii ortodocși nu merg atât de departe însă se amesteca cu lumea anti-creștină din jurul lor. Acest lucru este greșit.

Creștinul trebuie să fie diferit de lume, deasupra lumii nefirești, anormale, de astăzi, și acesta trebuie să fie unul din lucrurile fundamentale pe care să le știe ca o componentă a educației sale creștine. Cuvântul Domnului dă tărie, luminează, rodește speranță și iubire.

Din nefericire, astăzi, în acest moment istoric, mulți fanatici conduc lumea, că ei sunt cei care provoacă numeroase războaie pe glob. Și peste toate acestea, din 24 februarie 2022, o nouă provocare, invazia Armatei Federației Ruse în Ucraina. Bat clopote la marginea ființei, triști sub pleoapa timpului, privim către patria cerească.

Europa, planeta întreagă urmărește cu întristare știrile despre un război din vecinătatea noastră, un război care aduce moarte, imense suferințe, pierderi irecuperabile.... suntem în pragul unei conflagrații mondiale, una dură în care se pot tranșa din nou granițe și teritorii.

Suntem într-o criză umanitară gravă și nu trebuie să alimentăm cu resurse războiul ci prin diplomație să evităm transformarea agresiunii ruse într-o confruntare mondială nimicitoare pentru continentul Europa și lumea întreagă. Vă chem la rațiune, colaborare, cooperare, la omenie, astfel ca războiul să nu mai poată răspândi teroare, ură, mârșăvie, moarte...

Un război nuclear ar duce la autodistrugerea planetei, n-ar fi nici învingători și nici supraviețuitori! Să folosim cu pricepere și înțelepciune resursele, să gestionăm cu abilitate și demnitate națională conflictul militar din Zonă în folosul stingerii focarelor de ură, violență și dușmănie. O societate fără RĂZBOI!

Sper în triumful vieții asupra oricăror stări anormale a omului, că pacea și credința din interiorul nostru, va determina dar mai ales va aduce sfârșitul războiului dintre națiuni și o pace planetară durabilă și deplină. Europa, bătrânul continent poate să găsească soluțiile ca să devină întâiul continent al păcii depline. Această primăvară, primăvara anului 2022 să devină începutul unei noi ere, era dragostei frățești, înțelegerii și armoniei universale.

Trecem printr-o furtună, o furtună artificială care usucă buzunarul oamenilor și agravează viața

prin creșterea prețurilor la gaze, energie, carburanți, alimente, etc. Frate, soră privește către infinit, lucrează binele și roagă-te pentru sănătatea și fericirea întregii planete.

"... Adevărul Absolut este simbolul Eternității și nici o minte limitată nu va putea vreodată să capteze ceea ce este etern; Se impune o nouă renaștere, o revenire la normalitate.

România va fi mai prosperă, mai bună numai dacă noi, românii, vom face mai multe, necesare și bune lucruri, printre care: Stoparea emigrației; Creșterea salariilor și a pensiilor; Asigurarea de noi locuri de muncă în România; îmbunătățirea sistemului de sănătate, educație, justiție, etc.

Cine suntem și încotro mergem?

Fără solidaritate și iubire nava Terra,
S-ar scufunda în deșertul galactic, în Neant,
Zborului luându-i aripile și strălucirea.

Este momentul să găsim soluții pentru renaștere,
Să ardem spinii ucigași ai anotimpurilor umane...
Alexandru cel Mare afirma: „Amintiți-vă că de
conduita fiecăruia depinde soarta tuturor”.

Doar oferind iubire vom reprimi iubire! Sunt convins că ROMÂNIA, prin dragostea, implicarea și frăția noastră, a tuturor locuitorilor ei, poate deveni un colț de rai, o țară binecuvântată de Dumnezeu în Europa. Avem responsabilitate față de prezentul și viitorul planetei noastre. Doamne ajută lumea, coboară pe Pământ mila, pacea și iubirea Ta!

UN APEL LA RAȚIUNE ȘI LA PACE

Cu durere în suflete, dar și cu îndreptățită furie, urmărim, cu îngrijorare, escaladarea periculoasă a agresiunii armate ruse asupra Ucrainei, stat suveran prieten.

Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România condamnă cu îndârjire, acest act criminal,

ordonat cu premeditare de către un conducător cu reacții politice iresponsabile, incompatibile cu secolul în care trăim. În același timp, ne exprimăm întreaga noastră compasiune față de cei care au avut și au de suferit în urma acestui război, față de cei care și-au pierdut nu numai bunurile, dar și pe cei apropiați lor. rude și prieteni. Imensele distrugerii pricinuite cu intenție, dar, mai ales, miile de vieți pierdute – soldați și civili, bărbați, femei și copii – trebuie să-i determine pe toți responsabilii politici ai Lumii, întreaga comunitate internațională să ia o atitudine fermă pentru curmarea atrocităților, dar și pentru responsabilizarea celor care le-au produs.

Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România își exprimă îngrijorarea față de situația pe care o traversează, în aceste condiții de război, cei care ”servesc” în armata mass media, confrunțați cu presiuni de tot felul și față de care facem un apel frățesc de a-și sluji menirea cu fair-play, respectând obligațiile noastre deontologice. Desigur, pentru noi libertatea cuvântului, aceea a liberei exprimări este o adevărată credință și religie care trebuie să slujească, și în aceste vremuri tragice, o informare corectă, dezinteresată, nepărtinitoare a populației.

Cu aceleași calde sentimente frățești, suntem cu sufletele, alături de prietenii și colegii noștri din regiunea Cernăuțului, membri ai Filialei de acolo a Uniunii noastre, dorindu-le să traverseze cât mai ușor și fără alte urmări, această perioadă dificilă pentru toți. Sufletele noastre nu sunt împiedicate de nici o graniță – fizică sau imaginară - pentru a fi alături permanent, de toți conaționali noștri aflați în Ucraina, fiind gata, necondiționat, de a le acorda tot sprijinul.

SORIN STANCIU

Președinte a.i. al Uniunii Ziariștilor

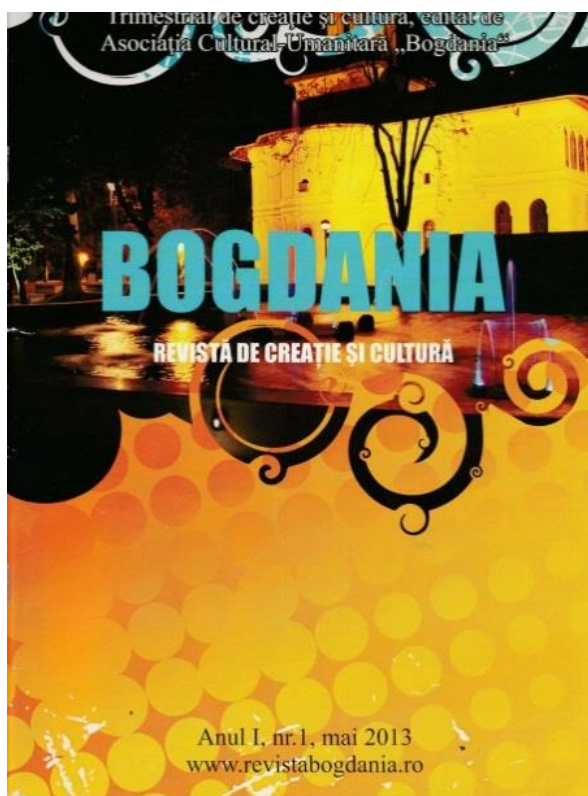

Revista Bogdania la zece ani

Cu certitudine actul de cultură are un rol important în construirea altarului tainic din interior, în desăvârșirea sufletească a omului.

Democrit, afirma că: „*Omul este un mic univers*” iar poetul N. Stănescu: „*Oamenii sunt păsări cu aripile crescute înăuntru*” și pornind de la aceste afirmații, am considerat ca necesar să mă implic în promovarea valorilor umane și în special cele ale românilor de pretutindeni.

De aceea la începutul lunii august 2011, am înființat Asociația cultural-umanitară Bogdania, asociație non-guvernamentală, non-profit, independentă. Permanent s-au depus eforturi susținute pentru realizarea tuturor obiectivelor stabilite prin Statut. În anul 2012 am organizat prima ediție a Festivalului-concurs național de creație literară Bogdania, apoi în luna februarie 2013 am realizat Site-ul revistei de creație și cultură Bogdania și la începutul lunii mai primul număr tipărit al revistei Bogdania.

Primul număr tipărit al revistei Bogdania

Deviza revistei Bogdania de la început a fost și va rămâne: **diversitate în conținut și formă, originalitate și calitate**. Acum, la împlinirea a zece ani de la primul număr tipărit al revistei

Bogdania facem un bilanț și suntem hotărâți să continuăm îndeplinirea cu succes a dezideratelor stabilite inițial. Fără muncă, dragoste și implicare directă nu putem să facem lucruri folositoare sufletului și vieții noastre. Fără educație, cultură și credință nu se poate făuri un viitor bun, liber, strălucit. Oamenii valoroși, faptele de ispravă, actele de cultură benefice trebuie să înmulțim spre folosul vieții noastre, pentru creșterea bogăției spirituale, dar și a calității traiului zilnic. De aceea, prin deosebitul colectiv redacțional și prin dvs., colaboratori permanenți ori ocazionali, am dat un plus de afirmare a valorilor literaturii și culturii române contemporane. Cu fiecare număr de revistă am urcat noi trepte spre răspândirea valorilor autentice, a talentelor românilor din întreaga țară precum și din diaspora românească. Lumina rațiunii, înțelepciunea, dăruirea și iubirea sunt cele ce dau strălucire vieții, frumusețe omului. Numai uniți și prin onestitate și competență vom învinge! Prețuiesc istoria, mă înclin, ne aplecăm fruntea în fața tuturor eroilor neamului, aducem recunoștința noastră față de sacrificiile făcute pentru existența noastră multimilenară în spațiul dăruit de însuși Dumnezeu. Ne mândrim cu legendarul Decebal, domnitori viteji precum: Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Constantin Brâncoveanu, Alexandru Ioan Cuza și mulți alții, cu personalități covârșitoare, ca: Nicolae Iorga, Nicolae Titulescu, Constantin Giurăscu, Constantin Brâncuși, Simion Mehedinți, Traian Vuia, Aurel Vlaicu, Henri Marie Coandă, Ana Aslan, Justin Capră, Valeriu D. Cotea și lista poate continua...zile întregi cu nume de savanți, inventatori din toate domeniile, cu artiști de geniu, cu sportivi, cu tineri foarte talentați... Inegalabilul poet Mihai Eminescu scria că: „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,/ Țara mea de glorie, țara mea de dor?/ Brațele nervoase, arma de tărie,/ La trecutu-ți mare, mare viitor!”...

Viața ne scoate în evidență faptul că fără credință și cultură un om este vulnerabil în fața greutăților, încercărilor.

Cred că trebuie să reflectăm la cuvintele lui Iisus care a spus: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”

În paginile Revistei „Bogdania” am cuprins pe lângă: editorial, poezie, proză, eseuri, articole de istorie, comentarii critice, aniversări, artă,

comemorări, interviuri, teatru, traduceri, evenimente culturale și rubricile debut și literatură pentru copii, care să stimuleze creația literară la tineri și să crească respectul față de limba și cultura română. În cei zece ani de apariție neîntreruptă revista Bogdania a cuprins în paginile ei personalități ale culturii naționale, precum și creatori de mare valoare din: SUA, Canada, Australia, din țări ale Europei. Cu bucurie amintesc pe: Acad. Cristian Petru Bălan, Prof. univ. Florentin Smarandache, Prof. dr. Dumitru Buhai, Ioan Miclău, Octavian Curpaș, Melania Rusu Caragioiu, Ben Todică, Luca Cipolla, Nicolae Mățaș, Dumitru Ichim, Vasile Tărățeanu, Victor Ravini, Vavila Popovici, Ada Segal SHEFER, Silvia Butnaru, Elena Buică și alți români de mare valoare literară și culturală din străinătate, care ne onorează cu creații de mare ținută artistică și morală. Aceștia și mulți alții au primit, pentru modul în care promovează și răspândesc în lume literatura, cultura și tradițiile neamului românesc, în cadrul Festivalului-concurs literar Bogdania, premii și Diplome de excelență din partea revistei Bogdania, din partea Asociației cultural-umanitare "BOGDANIA".

Scriitorul Gheorghe A. Stroia consideră: „Întreaga activitate a revistei este admirabilă, prin patriotismul și dedicația cu care fondatorul său, poetul Ionel Marin, dar și colaboratorii săi, reușesc să scoată la lumină boabele de aur, nestematele iubirii de țară și de neam”. Acest moment aniversar îmi oferă prilejul de a înfățișa succint realizările și de a privi cu încredere în viitor. Am implicat în realizarea revistei Bogdania un număr impresionant de personalități de prim rang ale culturii române dar și nume în curs de afirmare, elevi, tineri, studenți, creatori indiferent de vârstă, premiați la cele zece ediții ale Festivalului-concurs literar Bogdania. Începând cu anul 2015 am colaborat și avut ca parteneri media ai Festivalului-concurs Bogdania prestigioase reviste printre care amintesc: Cronica Timpului, Literar ing, UZP, Independența Română-Independența prin cultură revista Armonii Culturale și altele.

Din anul 2019 am dat o nouă dimensiune Festivalului de creație literară BOGDANIA, devenind un Festival internațional dedicat tuturor românilor cu talent literar din lume. Premianții, o bună parte dintre concurenți, sunt cuprinși și în

volumul „Aripi spre zbor. Antologia literară Bogdania”- în cele patru volume editate până în prezent. Volumul al IV-lea a văzut lumina tiparului în luna decembrie 2021. În revistă am publicat și creații ale elevilor de Școală gimnazială premiați la cele trei ediții, din anii 2019-2021. Aș evidenția în mod deosebit, dintre premianți pe următorii: Benea Simona, Borcan Cristian, Ciobanu Marina (Chișinău), Perți Mădălina, Pârvu Bianca Andreea, Hotca Marian, Rusu Irina, George Nicolae Stroia, Cătălin Acatrinei, Buruiană Alexandra, Schoppel Carla Francesca, Șaramet Cristina, Negură Luiza, Pârvu Maria Cristina (Spania), Petrache Mihaela, Muntean Emilia, Martin Fabian, Andrei Tudor, Stoian Ilinca, Daria Paulopol-Necula, Bratu Ana-Maria, Carp Cristina, Bădic Alexandra, Enache Elena, Dabija Maria (Chișinău), Scurtu Bianca (Chișinău), Andreea State, Borcea Andreea Ioana, Iordache Maricica, Manda Andrei, Petcu Alexandru, Văduva Georgeta, Dumitru Mihaela, Conunov Elvira (Chișinău), Didiță Sebastian, Enea Rafaela, Hurjui Dorothea, Gheorghe Ofelia, Sfârlea Monica Elena, Panait Raluca, Scorțaru Adela-Adriana, Prodescu Vasile Rareș, Bozomală Iulian, Gheorghe Ana Larisa, Harag Georgiana, Iftime Constantin, Stoicescu Violeta, Vizitiu Petronel, Corneliu Ion și mulți alții. Deja mulți dintre ei au devenit scriitori, au publicat cărți de poezie, eseuri și câțiva dintre ei și romane.

La creșterea prestigiului revistei Bogdania au contribuit și s-au remarcat în mod deosebit, scriitorii: Nicolae Vasile, Michaela Orescu, Geo Călugăru, Corneliu Cristescu, Ovidiu Țuțuianu, Beatrice Kiseleff, Vasile Groza, Elena Armenescu, Al Florin Țene, Anghel Hotu, Maria Filipoiu, Florian Laurențiu Stoica, George Stroia, Doina Bârcă, Andreea Cojocar (Ion), Adrian Nicolae Popescu, Ilarion Boca, Năstase Marin, Ioan Indricău, Mărioara Nedeia, Radu Borcea, Simona Mateev, Lucian Gruia, Angela Burtea, Irina Mihalca, Stelian Gomboș, Ion C. Ștefan, Stelian Gomboș și lista poate continua cu multe alte exemple, demne de laudă.

”Lista scriitorilor publicați în fiecare număr este destul de bogată, materialele variate și bine conturate. Este o încântare să lecturezi revista Bogdania!” afirma de curând distinsa scriitoare Maria Niculescu din București.

Scriitorul Ionel MARIN înmânând premii la Festivalul-concurs internațional Bogdania, ediția a X-a, București, 02 iulie 2021

Domnul Nicolae VASILE, președintele juriului din ultimii șase ani, senior editor la revista Bogdania, afirmă: ”Într-o perioadă în care multe publicații fac mișcarea inversă, adică nu mai apar în forma tipărită ci păstrează doar varianta electronică, Revista BOGDANIA, condusă de către scriitorul **Ionel Marin**, reușește să se impună sub ambele forme. Publică literatură de calitate, organizează concursuri, oferă un cadru de dezbateri regional, național sau chiar internațional și, foarte important pentru mediul cultural, apare la timpul programat. Revista Bogdania se prezintă ca o revistă de nivel național, atât prin prezentare, cât și nivelul calitativ al textelor. Excelentă! La cote calitative tot mai ridicate”.

Astăzi, pe toate meridianele globului pământesc există români talentați, iubitori de limba și cultura română. Noi îi considerăm ca pe frații și surorile noastre de aici, din România. Frăția se manifestă în primul rând prin atașament și simțire față de tot ce-i românesc! Prin solidaritate, muncă responsabilă și onestă și iubire sinceră putem transforma România într-o țară fără corupție, prosperă, educată, sănătoasă, o țară model în Europa și în lume.

Din 227 titluri de cărți și reviste selectate, pentru anul 2021, Liga Scriitorilor Români în ședința din ianuarie 2022 a acordat premiu pentru „Publicații literare periodice. Din 30 de nominalizări” și revistei Bogdania, director Ionel N. Marin, pentru promovarea tinerelor talente.

La ceas aniversar aduc mulțumiri călduroase colectivului redacțional, tuturor colaboratorilor, susținătorilor și cititorilor revistei Bogdania. Vă doresc dvs., familiilor domniilor voastre, multă sănătate, succese deosebite și numai bine. Vă aștept alături de noi!

LA MULȚI ANI DVS. și REVISTEI DE CULTURĂ BOGDANIA!

Ionel MARIN, Redactor șef

Aprecieri mai vechi și noi despre revista de creație și cultură Bogdania

Revista Bogdania, editată de cunoscutul scriitor și editor Ionel Marin, se înfățișează în fața cititorilor săi în condiții estetice, stilistice și de conținut de excepție, fiind așteptată cu nerăbdare și având aprecieri din partea cititorilor și a celor care publică în paginile acesteia.

În paginile acestei reviste semnează numeroase personalități, scriitori cunoscuți din țară și străinătate, membri LSR și USR etc.

Această revistă promovează istoria literaturii române ce se scrie din mers, dar și studii de istorie a neamului nostru.

În condițiile fenomenului de globalizare, când multe din creațiile neamului nostru vor dispărea, sau trec în umbra uitării, astfel de publicații devin tezaurul culturii noastre la care se vor raporta urmașii noștri.

În condițiile fenomenului de globalizare revista BOGDANIA rămâne un martor pentru generațiile viitoare ale neamului de pe teritoriul Carpat-Danubiano-Pontic.

Liga Scriitorilor Români în ședința din ianuarie 2022 a acordat din 227 titluri de cărți și reviste selectate, pentru anul 2021, premiu pentru „Publicații literare periodice. Din 30 de

nominalizări” și revistei Bogdania, director Ionel N. Marin, pentru promovarea tinerelor talente.

Cu ocazia sărbătoririi a zece ani de apariție pe hârtie a revistei BOGDANIA îi dorim viață lungă, conducerii ei și colaboratorilor sănătate, inspirație și mulți ani în folosul culturii naționale.

Alexandru Florin Țene, Președintele național al Ligii Scriitorilor Români, Membru ARA

La aniversarea a zece ani ai Revistei Bogdania

Acum vreo zece ani, când am părăsit de bună voie preocupările mele ingineresti și manageriale, dedicându-mi viața pregătirii studenților, masteranzilor și doctoranzilor, pe de o parte, și jurnalismului, literaturii, pe de altă parte, mi-am stabilit două ținte culturale, ambele pornite de la niște *prejudecăți* existente în societate, pe care le sesizasem prin lumea literară, în care eu începusem să intru înainte de acea perioadă: prima, că inginerii nu au pregătire culturală, dar nu numai atât, ci că nici nu ar avea o înzestrare anume pentru așa ceva, iar a doua, că după revoluție, românii nu au produs nimic semnificativ în domeniul literaturii, doar o maculatură de mare volum. Deși nu aveam elementele necesare începerii unei ofensive de combatere a acestor două afirmații nebazate pe o realitate, simțeam, cu gândirea mea bazată pe logica matematică, că acestea nu pot fi adevărate principial, ori unde este matematică, nu-i tocmeală.

Inginerii din această perioadă provin din cei mai deștepți absolvenți ai liceelor din perioada ceaușistă, fapt dovedit de toate statisticile vremii, având și o explicație practică, materialist-dialectică, dacă tot ne referim la acele vremuri, aceștia având cele mai mari șanse să fie repartizați în marile orașe, la absolvirea facultăților, că doar acolo se construiau întreprinderile semnificative ale țării.

Niște oameni bine dotați mental nu puteau să nu se manifeste și literar, în acea perioadă de libertate a cuvântului, imediat după 1989, venind după cincizeci de ani de cenzură și în condițiile socio-politice în care trăim, care și ultimul om educat realizează că sunt identice cu cele de pe vremea lui Eminescu, Caragiale, Maiorescu, Slavici, Macedonski etc. și se constituie în exce-

lente motive de inspirație.

Ionel Marin, pensionar militar, inginer geodez este partenerul meu cel mai de nădejde în această inițiativă de a căuta aur acolo unde toți spun ca nu e, cu propriile forțe și resurse, când cei plătiți de stat pentru aceasta au cedat, concluzionând comod că nu există, după ce l-au căutat doar pe Calea Victoriei din București.

Având convingerile formate, am plecat la lucru, am construit structuri noi, m-am raliat la unele existente, am inițiat proiecte menite să instituie adevărurile pe care le intuiam că există. Am înființat, la AGIR, *Cercul scriitorilor ingineri*, care se manifestă prin *Cenaclul literar* și o publicație, ambele cu numele de *Literar ing.* Am început să frecventez grupări literare similare, deja existente, precum, în ordine cronologică: *Cronopedia*, condusă de Lenuș Lungu de la Constanța și administrată de Ioan Muntean de la Brașov, având site, revistele *Cronos* și *Taifas literar*, Gruparea literară *Bogdania*, condusă și administrată de Ionel Marin de la Focșani, având revistă, concurs literar și editură, *Fundația literar-istorică Stoika*, condusă de Florian Laurențiu Stoica, promovată foarte vizibil de Doina Bârcă, având revistă și editură, gruparea *Convorbiri literar-artistice*, condusă de Antoaneta Rădoi, având revistă, cenaclu și site, amândouă din București, gruparea *Luceafărul de vest*, revistă condusă de mai bine de treizeci de ani de către neobositul scriitor și jurnalist Dumitru Buțoi, de la Timișoara, etc.

În toată această structură, rolul grupării *Bogdania* a fost constant semnificativ, Ionel Marin construindu-și o influență națională și internațională mereu crescândă, reușind să aducă în revistă valori incontestabile din țară (Geo Călugăru, Vasile Groza, Ion C. Ștefan și alții), din Republica Moldova (Nicolae Mătcaș și alții), SUA (Cristian Petru Bălan, Florentin Smarandache și alții), Canada (Melania Rusu Caragioiu și alții), Australia (Ben Todică și alții), Italia etc., reușind să păstreze o ritmicitate de invidiat, comparativ cu altele care au mai pierdut ritmul, uneori. Concursul de literatură pentru copii și tineri, organizat de Asociația Bogdania reușește să adune valori autentice ale tinerei generații, unele dintre ele reușind să deuteze editorial destul de repede după obținerea unor premii. Împreună cu grupările *Bogdania* și *Convorbiri literar-artistice* (la care ulterior s-au

raliat și multe altele), am inițiat în anul 2018, prin gruparea *Literar ing*, proiectul de mare amploare *SCRIITORI din GENERAȚIA 2000*, susținut de Revista *Cronica Timpului* și Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România, găzduit de site-ul Wordpress: revistedecultura.com. Acesta s-a concretizat și prin forma tipărită realizată de Editura UZP, în anii 2020, respectiv 2021 fiind publicate volumele I, respectiv II ale *Enciclopediei SCRITORI din GENERAȚIA 2000*, apărute în excelente condiții tipografice.

Această realizare de mare amploare are menirea să fie unul din răspunsurile la cele două idei preconceptuate ale societății expuse mai sus.

La zece ani de la înființare, urez grupării *Bogdania* noi succese, iar domnului Ionel Marin, sufletul acesteia, sănătate lui și familiei sale!

Nicolae VASILE, director general al Revistei *Cronica Timpului*

LA MULȚI ANI, BOGDANIA! SĂ NE TRĂIEȘTI, CĂ NE TREBUIEȘTI!

Când spunem LITERATURĂ, poezie, artă, spunem de fapt suflet, culoare, emoție, muzică. Când spunem BOGDANIA, spunem de fapt inimă de român, visare, armonie, pace, iubire de aproape și de Dumnezeu, credință, neam, patrie. De la descălecătorul Bogdan al Moldovei și până la Bogdania nu este decât un pas. O azvârlitură de băț printre secolele istoriei pline de zbucium. Dacă primul a vrut să închege un stat și să dea speranță existenței unui neam, Bogdania a dorit dintotdeauna să vorbească despre acest neam frumos și dăruit de Dumnezeu cu multe haruri. Să vorbească despre multiplele sale valențe, despre fii săi plecați către alte zări albastre. Se spune că „Vedem cerul albastru, deoarece locuim chiar în ochiul lui Dumnezeu” (Gheorghe A. Stroia). Bogdania este albastră, senină, frumoasă, valoroasă, deoarece reușește să adune în jurul său, iată, de 10 ani, nume valoroase, poeți, prozatori, romancieri, istorici, teologi și exegeți valoroși, cărora le mulțumim din suflet că au contribuit la nașterea, creșterea și transformarea Bogdaniei în fenomen național, cu profunde ecouri internaționale.

Revista BOGDANIA a reușit, de fiecare dată, să rămână aceeași revistă de înaltă ținută literară să promoveze și să susțină literatura română și pe

creatorii români, să îi încurajeze pe tineri să acceadă la scris, cu pasiune și dragoste. Întreaga activitate a revistei este admirabilă, prin patriotismul și dedicația cu care fondatorul său, poetul Ionel Marin, dar și colaboratorii săi, reușesc să scoată la lumină boabele de aur, nestematele iubirii de țară și de neam. Chiar festivalul internațional de creație literară dedicat tinerilor, cât și cel dedicat copiilor, sunt ele însele dovezi ale acestui românism binecuvântat. Revista BOGDANIA, la 10 ani de existență, a devenit o întreprindere de forță, pe altarul culturii vrâncene, naționale și nu numai. Felicitări, BOGDANIA, felicitări, Ionel Marin, felicitări valoroșilor colaboratori, cititorilor, pentru care această minunată revistă a devenit o benefică dependență! LA MULȚI ANI.

Gheorghe A Stroia, membru ARA & USE

O revistă cu nume și renume **Bogdania** - 10 ani de la înființare

În atât de bogatul și variatul peisaj publicistic românesc, într-un aprilie macedonskian, care ne îndemna, să-l întâmpinăm “**Veniți privighetoarea cântă și liliacul a înflorit**”, în urmă cu un deceniu (2012), și-a făcut apariția revista **Bogdania**, cu apariție odată la două luni. Așa se face că, momentul aniversar, din acest an ne va așeza sub privirile pline de încântare, revista de creație și cultură, anul X, numărul 93-94/2022. Câțiva oameni inimoși s-au constituit într-un colectiv redacțional ademeniți de scriitorul Ionel Marin, președintele **Asociației cultural-umanitare Bogdania**, care avea să le fie redactor-șef. Încă de la început, acesta a fost în stare să convingă și să se facă ascultat și urmat, încât, prin lucrarea împreună, la 10 ani de la apariție, **Bogdania** să fie una din revistele remarcabile în peisajul cultural național. În ceea ce a crezut, Ionel Marin, adică spiritul și dăruirea celor cu care a pornit la drum, ca și cel al colaboratorilor ulteriori, care s-au constituit în spiritul însuși a cărui forță l-au susținut, îl susțin și îl vor susține, dănuirea revistei a devenit redutabilă.

Toți cei care, prin pasiunea, dăruirea și talentul lor, îi asigură trăinicia, datorită împlinirilor, la început a unor dorințe, în timp a devenit coloană vertebrală a trăinicieii revistei. Mă refer la libertatea de exprimare a talentului

literar, a tot ce înseamnă arta bunului simț și a frumosului, fie în literatură, muzică, teatru, pictură etc., sunt realități, întâlnite la tot pasul în revistă și reprezintă ofranda promisă de fondator și dăruită cu generozitate cititorilor. Revista însăși este expresia unui act de cultură de care trebuie să se țină seama. Cele consemnate aici, reprezintă nu doar ceea ce cred eu ci și opinia tuturor colegilor de la revista *Independența Română - Independența prin cultură*, în frunte cu directorul și redactorul șef al acesteia domnul Florian Laurențiu Stoica.

Fără să vreau, mi-a venit în minte răspunsul cunoscutului actor și scriitor Dorel Vișan, la întrebarea: *“Ce semnificație acordăți dumneavoastră unui act de cultură?”* (este vorba despre un interviu pe care l-am luat domniei sale apărut în revista „*Pentru Patrie*”). Iată răspunsul: *„Actul de cultură se transformă în fapte civilizatoare, iar un neam care nu înțelege și neglijează acest lucru și își umilește cărturarii și soldații, face primul pas spre pieire. (...) Și ultimul, când nu-și cunoaște istoria și e obligat s-o retrăiască”*.

Îi urăm „*La mulți ani*”, iar distinsului domn Ionel Marin, spor în tot ce întreprinde pentru viață și cultură.

Geo Călugăru, membru USR și UZPR

Cetate a dăinuirii noastre spirituale

În timpurile noastre tumultuoase și tulburi, când, vorba regretatului ilustru istoric și mare patriot român acad. Dinu C. Giurescu, a-ți iubi țara a devenit aproape că un delict, iată că mai există „sfinte firi vizionare” de mare curaj, pentru care dragostea față de limba maternă, cultură, istorie, neam și Țară, mândria de a fi român nu sunt niște ordinare cuvinte zornăitoare sau declarații sforăitoare la anumite ocazii festive, ci o convingere nestrămutată a lor, un crez de o viață, o confesiune de credință. Una dintre aceste personalități temerare este inimosul român, inventiv inginer de profesie, subtil scriitor (poet și prozator de vocație), iscusit manager, organizator al vieții cultural-artistice, publicistul și editorul Ionel MARIN, redactor-șef al revistei de creație și cultură vrâncene „Bogdania”, președinte al Asociației cultural-umanitare „Bogdania”. La 2013, când și-a dat seama că

rămătorii la temelia istoriei neamului, demolatorii culturii naționale, și nu atât cei externi, ale căror uneltiri sunt pe față, cât, mai ales, cei interni, autohtoni dragă-doamne, dar mancurtizați până-n măduva oaselor, perfizi, deghizați în inși cu intenții de a reanaliza, chipurile, de pe poziții nepărtinitoare istoria și cultura noastră, de a demitiza istoria și literatura națională legendară și a stabili adevărul adevărat, când a constatat, repet, că acești mistreți și-au îndreptat colții de argint asupra sfintei sfintelor existenței noastre ca neam, inginerul și mănuiitorul de condei Ionel MARIN și-a făcut din mistrie și condei arme de luptă contra rinocerilor, instrumente de lucru pentru înălțarea unui zid de beton în fața năvălitorilor barbari contemporani.

„Zidul de mănăstire”, pe care a purces să-l înalte meșterul Manole al nostru, zid la temelia căruia a pus ceea ce avea mai rezistent și mai scump pe lume, iubirea și credința în nemurirea neamului, a căpătat, în răstimpul la care ne referim, conturul unei citadele cu nume de sonoritate moldavă voievodală, „BOGDANIA”, fortăreață care, la opt ani de înălțare și rezistență, stă falnică și neclintită în fața berbecurilor care îi încearcă, zadarnic, tăria zidurilor. Revista de creație și cultură „BOGDANIA” are la temelie iubirea de moșie și de Țară, de neam și de credință, respectarea cu sfințenie și pioșenie a idealului suprem pentru care s-au sacrificat strămoșii noștri-eroi ai neamului, cunoscuți sau necunoscuți, la Posada și la Rovine, la Dumbrava Roșie și la Balta Albă, la Oituz, Mărăști, Mărășești și în alte locuri memorabile, ca noi, generațiile de azi și de mâine, să trăim în libertate, să le putem spune rinocerilor de azi și de mâine că „pe aici nu se trece”. Să fim mândri că suntem români, că avem o Țară mândră și frumoasă, ne spune prin scrisul său scriitorul, redactorul și editorialistul Ionel MARIN, să transmitem acest sentiment copiilor și nepoților noștri, prietenilor și neprietenilor, lumii întregi. Să le insuflăm, ne cheamă prin tot ce scrie înflăcăratul admirator al lui Nicolae Iorga, George Brătianu, Dinu C. Giurescu, Florin Constantiniu, Gheorghe Buzatu, Ioan Aurel Pop, că a fi patriot nu e o rușine, nu e, cu atât mai mult, un delict, ci este un sentiment înălțător - acela de iubire și de slujire până la sacrificiu gleei strămoșești, neamului făuritor de valori nepieritoare și țării românești - leagăn al

civilizației mondiale. Să ne iubim dumnezeiasca prin frumusețile ei limbă română, acel „fagure de miere” și acea „comoară în adâncuri afundată”, care, scoasă la suprafață, ștearsă de „slinul, mucegaiul al uitării-n care geme”, strălucește, cu nestematele ei, în constelația limbilor lumii. Căci, așa cum îi releva calitățile și virtuțile ei încă în primul număr al revistei în articolul cu iz programatic și compatriotul nostru de pe coasta Americii de Nord, pictorul, sculptorul și scriitorul Cristian Petru Bălan, limba română, prin rigoarea structurii, își păstrează intrinseca ei legătura cu latina, prin înțelepciune și spontaneitate egalându-se cu sonoritățile și incantațiile melodice ale italienei și spaniolei, prin bogăția lexicală și abundența împrumuturilor asociindu-se cu franceza, prin maleabilitatea, promptitudinea și lejeritatea de a reacționa la tot ce e nou și modern aspirând la universalitatea englezei, prin ușoara ei asprime luzitană trădând autohtonismul idiomului geto-dac, prin caracterul unitar și rezistența ei în oceanul de limbi slave, aidoma purtătorilor nativi, stârnind uimirea istoricilor moderni („o enigmă și un miracol istoric”).

Prin scopul său creativ revista „BOGDANIA”, așa cum și-a propus de la început, are menirea (și o face cu real succes) de a promova valorile literare, istorice, culturale, întâi de toate, locale, vrâncene, cele generale românești din toate provinciile istorice, precum și cele ale românilor din vecinătatea imediată și din diasporă (de la Antipozi, prin Africa, Asia, America Latină și de Nord și până în țările din Europa). Mă învâluie un legitim sentiment de mândrie când îi regăsesc în paginile revistei, alături de creatorii de valori români și universali din țară și din lume, pe compatrioții mei din Basarabia și Bucovina de nord (Grigore Vieru, Mihai Cimpoi, Dumitru Matcovschi, Nicolae Dabija, Vasile Tărățeanu, Lidia Grosu, Traian Vasilcău ș.a.).

Prin ochiul ager și strădania neobositului redactor-șef, dar și prin contribuția membrilor colegiului de redacție Nicolae Vasile, Vasile Groza, Geo Călugăru, Michaela A. Orescu, Maria Filipoiu, Corneliu Cristescu, Adrian Nicolae Popescu, Ben Todică, inclusiv ale celor de onoare Florentin Smarandache, Cristian Petru Bălan, Gheorghe A. Stroia, sunt reprezentate reușit toate genurile și speciile literare, recenzate multe

din aparițiile literare noi, în special ale actualilor colaboratori ai revistei, sunt trecute în revistă toate evenimentele literare și culturale vrâncene, sunt comemorate cu sfințenie, entuziasm și devoțiune toate evenimentele de seamă din patrimoniul nostru științific, istoric, cultural, evocate cu mândrie și afecțiune numele celebre ale personalităților de renume românești O grijă deosebită, din care revista și-a făcut o datorie de onoare, o constituie atenția acordată creșterii și promovării tinerelor talente (prin organizarea de concursuri, festivaluri de creație funcție de vârstă, preocupări, competiții care au devenit tradiționale și apreciate de copii și adolescenți), participarea membrilor redacției la jurizarea competițiilor literare. Cu sprijinul Asociației cultural-umanitare „Bogdania”, sub auspiciile căreia, à propos, apare și revista jubiliară cu același nume, se organizează, de asemenea, un concurs de creație și pentru scriitorii „cu barbă”, la care, la fel ca în cadrul celor organizate pentru începători, participă și condeieri din actuala Republică Moldova și Bucovina de nord (dar și poetul și traducătorul de origine italiană Luca Cipolla, care scrie și în limba română). Scriitori care, prin creațiile lor, binevoiesc a contribui la prosperarea revistei și sporirea prestigiului acesteia, și viceversa.

În contextul cultural-literar vrâncian (spre onoarea lui și, bănuiesc, cu sprijinul diriguitorilor culturali ai municipalității, centrul cultural Focșani are cele mai multe publicații de cultură și literare pe cap de locuitor!), revista „BOGDANIA”, prin valoarea artistică și publicistică a lucrărilor publicate, fiorul civic extrem de pronunțat, ponderea emoțională, puterea de influență asupra educării unui cititor inteligent și activ, prin grija față de „veșmântul ființei noastre”, pentru „creșterea limbii românești și-a patriei cinstire”, își ocupă locul său binemeritat și înalt apreciat nu numai între alte publicații similare ale locului, ci și, pas cu pas, în circuitul revuistic național, reușind să devină, la cei opt ani de existență, o veritabilă cetate a dăinuirii noastre în timp.

La mulți ani, „BOGDANIA”, mărită contemporană a noastră!

Prof. univ. dr. **Nicolae MĂTCAȘ**, Chișinău

Revista „BOGDANIA” - Brand al Literaturii și Culturii Românești

Publicația **Revista Bogdania**, ce aniversează 8 ani de la înființare, ajungând la nr.71-72, a devenit un brand al creației culturale, datorită muncii neobosite a scriitorului **Ionel Marin** - Președinte fondator al Asociației Cultural-umanitară „Bogdania” și a echipei editoriale care a promovat prin publicare, creații literare ale scriitorilor aflați la nivel înalt pe scara valorică și a încurajat tinere talente, aspirante la titlul de scriitor, prin mediatizarea anuală a **Festivalului Național de Creație Literară „Bogdania”** ajuns la Ediția a IX în acest an.

Valoarea publicației este conferită de diversitatea subiectelor abordate în paginile ei, de importanță socio-culturală, de către autori dedicați scrisului, prin prioritizare valorică la aniversări și comemorări literare, ca o contribuție la dezvoltarea culturii naționale, prin recenzii, cronici și comentarii literare la volumele vrednicilor scriitori, precum și semnale editoriale de noi apariții publicistice.

Omagii și elogiile ale scriitorilor contemporani pentru titanii literaturii române, sunt dovezi de prețuire și recunoștință, datorate înaintașilor, ocupând pagini de interes major în paginile publicației culturale „Bogdania”.

Demne de semnalat sunt subiectele dedicate sărbătorilor naționale, istorice, culturale și sociale, cu articole informative și creații literare ale scriitorilor inspirați de evenimente: „Ziua Culturii Române”, „Ziua Mondială a Poeziei”, „Ziua Națională a Limbii Române”, „Ziua Națională a României”, „Ziua Internațională a Femeii (mamei)” și altele, ocazii cu care au fost publicate: eseuri, exegeze și creații lirice.

Subiecte de larg interes pentru cultura națională sunt și articolele în proză sau poezie, cu temă religioasă, în care se sunt evocate tradiții și ritualuri străbune, perpetuate în decursul timpului și reactualizate la sărbătorile creștine sau populare, ca moștenire pentru generația în formare și generațiile următoare.

Fiind un promotor al acestora, prin mediatizarea articolelor lirice din cărțile „Tradiții creștine și ritualuri populare românești” și „Expresii populare și trăiri proverbiale” (Editura Punct/Paideia - 2008), a căror autor sunt, în calitate de colaborator al prestigioasei publicații

culturale „Bogdania”, îi transmit mulțumiri și recunoștință, Directorului editorial Ionel Marin, pentru publicarea creațiilor mele în majoritatea numerelor editate, pe teme istorice, patriotice, aniversare, sociale și nu în ultimul rând pe teme de tradiții și ritualuri din cărțile publicate, contribuție pentru care am fost recompensată cu frumoase „**DIPLOME DE EXCELENȚĂ**”. Totodată vă mulțumesc pentru publicațiile online, pe care le parcurg cu interes și vă îmbrățișez cu sufletul.

Proiectele culturale derulate anual de Asociația Bogdania în concursuri de creație reprezintă cea mai înaltă treaptă a susținerii și dezvoltării literaturii, pentru care meritați admirația și considerația somităților în domeniul literar. Pentru toată strădania vă transmit felicitări cu aleasă considerație și spor în continuare.

Având în vedere dezastrul pandemiei de Coronavirus, care afectează și România, în urma restricțiilor impuse, dvs. ați găsit energia necesară continuării proiectelor culturale organizate de Asociația cultural-umanitară Bogdania și o faceți cu dăruire și iubire frățească. Dumnezeu să vă ajute! Cu admirație și prețuire,
Poeta Maria Filipoiu, București

Neobositul investitor de patriotism cultural și pasiune literară, marele român al credinței și speranței în mai binele neamului, Ionel Marin, arhitect de publicație care reunește între coperte eşaloane de creatori cu simțul iubirii de meleag (revistă care a absolvit și a sărbătorit cei 7 ani de acasă prin acordarea unor diplome și trofee, între cei onorați cu un premiu de excelență numărându-mă și eu!) merită toată gratitudinea și admirația pentru fapta sa mirabilă, pentru sânguința sa demnă de laudă, pentru finalitatea unui demers de promovare a talentului, de popularizare a valorilor, de menținere în prim plan a limbii și tradițiilor naționale. Drum bun la „școlile cele mari”, BOGDANIA, felicitări tuturor care s-au înregimentat și participă la ofensiva culturală focșăneană, cu extensie națională și internațională, întru mai binele spiritual al trăitorilor și gânditorilor români! Vă doresc - dumneavoastră și prestigioasei "Bogdania" - un viitor înnobilit de lumină și frumoase izbâzi bine meritate. Cu solidar gând bun. LA MULȚI ANI!

(Gl. Bg. (r) prof. univ. dr. ing. **Nicolae Rotaru**, membru al USR și al UZPR)

Cinste neobositului și inimosului scriitor Ionel Marin, președintele Asociației cultural-umanitare Bogdania din Focșani și redactorul șef al Revistei de creație și cultură BOGDANIA, care în luna februarie 2022 a împlinit zece ani de la înființare și la începutul lunii mai, zece ani de existență tipărită!

O revistă frumoasă ca diminețile tărâmului moldav unde se naște din două în două luni, o revistă care promovează valorile autentice ale literaturii de ieri și de azi, la apariția căreia, în urmă cu un deceniu, sub un asemenea titlu inspirat, a stârnit uimire, bucurie dar și invidie.

În paginile excelentei reviste BOGDANIA regăsim multă receptivitate la tinerele talente de oriunde ar proveni ele și o deschidere amplă în calea valorilor autentice ale literaturii de ieri și de azi, fără discriminare. Cu aceste gânduri s-a născut revista cu zece ani în urmă și astfel a crescut de la un an la altul, întru bucuria, atât a numeroșilor ei cititori, cât și a valoroșilor și statornicilor colaboratori.

Acum, la această frumoasă aniversare, trimit gânduri bune și îmbrățișări întregii redacții, de la redactorul șef, seniori editori, redactori, secretar de redacție, membri de onoare și până la cel din urmă semnatar, cu încă multe urări de sănătate și succes în continuare.

La mulți ani, BOGDANIA!

Emilia DĂNESCU, București

Revista de creație și cultură „**BOGDANIA**” a împlinit în luna mai 2020, opt ani de existență și activitate neîntreruptă. Acest moment aniversar îmi oferă prilejul de a înfățișa succint realizările sale, cu totul deosebite și a privi cu încredere în viitor. Prin urmare este vorba despre 72 de apariții, peste 6.000 de materiale diverse în 4.680 de pagini, implicând în realizarea lor, circa 3.000 de nume ale unor personalități de prim rang ale culturii naționale dar și nume în curs de afirmare, meritând a fi cunoscute și încurajate.

Este vorba despre elevi și studenți, acoperind în materialele create, aproape tot ceea ce înseamnă cunoaștere și educație, cultura educației fiind preocuparea de bază a conducerii revistei. Prin aceasta din urmă, vizându-se și cizelarea caracterului.

Editoriale – dau un singur exemplu – Ionel N. Marin „Școala - templu al cunoașterii și educației”; Subiecte cu tematică vizând istoria națională dar și universală "Analize ale unora din creațiile jurnalistice ale lui Mihai Eminescu" Evocarea unor evenimente și personalități istorice românești dar și străine" Medalioane lirice cuprinzând numeroși poeți contemporani dar și din "clasicii literaturii române"; Fragmente din creația în proză a multor scriitori români din țară și din diaspora românească dar și din creațiile tinerilor participanți la Festivalul-concurs național de creație literară „BOGDANIA”. Iată câteva exemplificări, reliefând bogăția și diversitatea abordărilor participanților la concursuri, recenzii, cronici literare, eseuri, povești și poezii pentru copii; jurnale de călătorie, interviuri, teatru pentru copii, noutăți editoriale, evenimente culturale și alte rubrici. Am mai putea continua dar ne oprim aici, spre a ne trage sufletul pentru continuarea maratonului în care ne-am angrenat.

Revistei „BOGDANIA” La mulți, rodnici și strălucitori ani!

Geo Călugăru, membru USR

Revista Bogdania este una din cele mai frumoase, bogate și serioase reviste apărută acum trei ani și care, așa cum spuneam la înființarea ei, va parcurge o traiectorie ascendentă și de mare necesitate în vremurile actuale.

Îl cunosc personal, destul de bine pe Ionel MARIN, fondatorul și redactorul șef al revistei și sunt convins, deși face mari sacrificii, va duce munca până la capăt, cu dăruire și dragoste prietenească pentru afirmarea valorilor literaturii și culturii române. Vă doresc mari succese în continuare și tiraje cât mai multe, fiindcă sunt mulți cititori însetați după minunatele pagini ce o înnobilează de la un număr la altul.

Mulțumesc din inimă pentru DIPLOMA DE EXCELENȚĂ, venită din partea unui neobosit scriitor-patriot care este marele Român, Dl. IONEL MARIN, ce a organizat totdeauna unul din cel mai mari și mai încurajatoare Festivaluri literare din țară, ajuns la ediția a IX-a/2020.

Dumnezeu să vă binecuvânteze! Felicitări și viață lungă înainte! Multă sănătate, fericire și mari succese prezente și viitoare!”

Cu aceiași sinceră stimă,

Acad. Cristian Petru BĂLAN (SUA)

Stimate domnule Ionel Marin,
 Pentru cei opt ani de existență ai revistei pe care o conduceți, vă doresc încă mulți ani de existență rodnică, în care să vă bucurați împreună cu întregul colectiv. LA MULȚI ANI!
 Cu aceeași prietenie literară,
Vavila Popovici (California)

Revista Bogdania din Focșani este serioasă, de mare valoare literară și culturală, pe scurt este excelentă! Dă-i Doamne, sănătate, inspirație divină confratelui meu, Ionel MARIN, cel care osârdește cu dăruire exemplară întru neam, limbă și țară. Cu frățietate,
Acad. Vasile Tărățeanu (Ucraina)

Stimate Domnule Redactor șef Ing. Ionel MARIN vă adresez aceste rânduri, în mod special, spre a vă mulțumi pentru prezentarea revistei „BOGDANIA”, pe care o conduceți și o realizați cu deosebit efort, dar și cu dragoste și cu o grafică superbă.
 Vă admir pentru dăruirea și competența cu care acționați ca revista „BOGDANIA” să apară la timp cu paginile având o tematică diversificată, oferind materiale interesante pe care cititorul o parcurge găsimd în ele o hrană sufletească.
Prof. univ. Andrei Pogany (Timișoara)

Revista Bogdania – Fondată de Ing. Scriitor și poet, Ionel Marin în anul 2013 luna februarie, în cadrul Asociației Cultural-umanitară BOGDANIA din Focșani, trăiește intensiv. Acest încă, copil al culturii și creației literare și științifice din țara noastră, se dezvoltă pe zi ce trece. O seamă de personalități interne și internaționale colaborează cu revista venind cu lucrări de valoare în domeniul științei, artei, istoriei, etc... menite să informeze publicul cititor și colegii de breaslă despre noutăți în aceste domenii. Prioritate au tinerii, dar și elevii, care bat la poarta afirmărilor în creația literară și nu numai. Pentru ei a fost inițiat, de către poetul Ionel MARIN, Festivalul Național de Creație Literară ”BOGDANIA” (poezie, proză și eseuri), transformat în Concurs internațional ajuns în acest an, 2020, la ediția a IX-a. Constant publică în paginile revistei cele mai reușite creații ale

concurenților. Organizează cu multă dăruire activități culturale, precum a fost și spectacolul de teatru de la Ateneul Popular din Focșani cu piesa de teatru „PĂLĂRIERUL” de Vasile Groza pe muzica lui Mihai Constantinescu, urmată de lansarea de carte „TEATRU PENTRU COPII” de același autor și acordarea de autografe copiilor care au făcut ca sala Ateneului să fie neîncăpătoare. Îl apreciez și stimez pe Ionel Marin, ca scriitor, publicist serios dar și ca un om de o deosebită finețe și omenie. Sănătate și mult succes în continuare! La mulți ani revistei Bogdania! La mulți ani Ionel MARIN!
Scriitor Vasile Groza (București)

Felicitări pentru realizarea revistei Bogdania, pentru constanta pasiune editorială. Menținem legătura. Succese și numai bine tuturor! Vă doresc sănătate, putere de muncă, de creație, iubirea să-nflorească și să ne lumineze viața.
 LA MULȚI ANI!
Prof. univ. dr. Florentin Smarandache (SUA)

Pentru a evita o încărcătură emoțională puternică, mă voi axa, în comentariul meu, pe latura culturală a acestei reviste. Mai întâi, remarc diversitatea tematică prezentă în paginile sale. În al doilea rând, subliniez calitatea producțiilor literare, aspect care concurează cu cele mai prestigioase reviste din spațiul cultural românesc din prezent. În al treilea rând, menționez personalitățile de prestigiu care publică în paginile sale. În al patrulea rând, relev extensia revistei peste hotare atât cu diverse producții literare cât și cu unele traduceri semnificative. Totodată, colectivul redacțional a păstrat măsura cuvenită privind adaptarea sa la diverse evenimente culturale, aniversare, comemorative etc. Indiferent de ceea ce vor crede cititorii acestei reviste, nu pot să nu remarc efortul demn de toată lauda pe care-l face redactorul-șef pentru a asigura nu numai apariția la timp a acesteia, dar și păstrarea unei stachete de înalt nivel în ceea ce privește ansamblul editorial. De asemenea există un echilibru cumpătat între diversele genuri literare, astfel încât în paginile acestei prestigioase reviste să-și găsească loc fiecare gen în parte. Exigența colectivului redacțional privind calitatea materialelor publicate este pe deplin răsplătită cu

aprecieri dintre cele mai semnificative din partea diverselor categorii de cititori.

Închei această succintă prezentare cu urări de „viață lungă” atât pentru cei care se ocupă nemijlocit cu apariția sa cât și pentru revista în sine. Cu cele mai înalte aprecieri,

Prof. H. Anghel (București)

Revista Bogdania, o oază de cultură, devenită deja tradiție, din ce în ce mai valoroasă, din ce în ce mai curată, o bucurie sinceră prin fiecare apariție a sa. Harnicul său fondator și Redactor șef IONEL MARIN merită elogiul pentru tenacitatea, vivacitatea și perseverența demersurilor sale, de apreciat și prin talentul cu care știe să promoveze cultura, să se aplece asupra nevoilor culturale ale tinerei generații, să încurajeze scrisul, ce poate deveni - pentru mulți vrânceni - un modus vivendi! Felicitările noastre și Lectură plăcută, publicului său cititor! (Redacția **Armonii Culturale**)

Domnule Ionel MARIN vă felicit pentru această nouă realizare, revista Bogdania este o mărturie în timp asupra semnelor de lumină pe care cultura și civilizația românească le generează neconținut. Felicitări! Toate cele bune!
Dan Lupescu, dir. Direcția Jud. de Cultură Gorj, director Revista LAMURA – Craiova

Distinse poet și mare domn, Ionel Marin, sunt onorat de postarea versurilor mele în paginile „Bogdaniei” ce cu pertinentță și competență o păstoriți. Mulțumesc pentru cuvintele deosebite adresate mie, pentru care vă acord întreaga, neștirbita mea considerațiune! Cu prețuire,
Poet Vasile Popovici

BOGDANIA crește tot mai mult și mai frumos, în elita revistelor românești de cultură. Revista Bogdania se prezintă ca o revistă de nivel național, atât prin prezentare, cât și nivelul calitativ al textelor. Excelentă! La cote calitative tot mai ridicate. Felicitări pentru articolul de fond! Mi-a alinat sufletul și, sper că este un balsam sufletesc pentru toți cititorii care iubesc România și pe români. Doamne-ajută pe mai de-

parte! Mulți ani de apariții editoriale!
Scriitor Năstase Marin (Galați)

Stimate Domnule Ionel Marin,
Frumoasa urare, însoțită de îndemnul cu adevărat frățesc, de apropiere între noi, patriotismul românesc ce ar trebui să ne unească! Ce minunat ar fi de-am fi mai buni și mai calzi sufletește, căci și Mântuitorul ne-a arătat că numai așa suntem cu adevărat Creștini. Dumneata ești un om deosebit, pentru care nu pot avea decât admirație și respect. Această revistă, care vă onorează, dar și va cere mult efort și sacrificiu, va trebui să constituie pentru fiecare dintre noi un exemplu și făclia ce poate călăuzi, adevărata OMENIE! Acum sunt în Franța, la familia fiicei mele, de unde vă doresc, tot ce-i mai frumos și bun, Dv. și tuturor celor ce vă înconjoară!

La mulți ani, frumoși și buni, Dumneavoastră, revistei Bogdania și întregii lumi.

Prof.univ. Țiclete Gheorghe (București)

Vă mulțumesc mult, domnule Ionel Marin, pentru publicarea mea în revista Bogdania, revistă dragă mie, pe care o prețuiesc și de care vorbesc cu drag. Numai bine dvs. și colectivului redacțional!

Poet Stan M. Andrei (Tecuci)

„Bogdania” a îmbrăcat hlamidă strălucitoare, în numele sfintei treimi. Un efort întreit al fondatorului, coordonatorului, al truditorului acestei publicații literare. Bucurie, deopotrivă, pentru colaboratorii, prietenii și cititorii fideli.

Așadar, tuturor colaboratorilor acestei frumoase reviste, la ceas de sărbătoare, să îmbrățișăm îndemnul Sfântului Antim Ivireanul, cu multă credință, nădejde și dragoste nestrămutată față de trecutul nostru, evidențiind noblețea, inteligența și toate valorile lăsate nouă moștenire de înaintașii noștri traco-daco-geții; să facem astfel încât vârful peniței noastre să fie înmuiat în jertfelnicia de veacuri întru verticalitate, adevăr și frumusețe sufletească. Doresc revistei viață lungă, acumularea de condeie tinere, recunoaștere națională și internațională!

Scriitoare **Livia Ciupercă** (Iași)

Revista Bogdania...e clar pentru cel care o atinge dacă răsfoiește o revistă sau mângâie creștetul firav al unei copile ce prinde a zâmbi tot mai cald, înfrumusețându-și drumul către senectute. Pavază a copilăriei și a maturizării acesteia, poetul Ionel Marin reușește să țină sus stindardul vieții culturale focșănene, făcându-l să fluture până dincolo de hotarele țării.

Rampă de lansare sau de confirmare a talentului, festivalul anual cu același nume, ce se desfășoară la începutul verii nu face altceva decât să descopere și să atragă noi valori, transformând mai apoi în colaboratori și prieteni diferitele și inedite forme ale exprimării în cuvinte. Cu certitudine avem cu ce susține spusele noastre, numărându-ne printre laureații acestui festival!

La mulți ani, viață lungă revistei Bogdania, sănătate tuturor autorilor ce și-au înscris numele în paginile ei de-a lungul timpului, putere de muncă realizatorului și colectivului redacțional! Din frumoasa Bucovina, ocrotiți de spiritul întâiului voievod moldav ce-și doarme somnul de veci în vechea urbe a Rădăuților, în mănăstirea care-i poartă cu astăzi numele, Mănăstirea Bogdana; vă îmbrățișăm pe toți cu drag și vă transmitem gândul nostru curat la ceas aniversar!

Poet Adrian Popescu, Rădăuți (Suceava)

Nu pot avea decât cuvinte de laudă la adresa minunaților, entuziaștilor scriitori și oameni de cultură, realizatori ai revistei Bogdania și în primul rând fondatorului și redactor șef, poetul Ionel MARIN din Focșani.

Dumnealui realizează evenimente culturale de seamă, cu răsunet viu în lumea celor ce prețuiesc și înobilează Cuvântul, exemplificate prin festivaluri, concursuri de creație literară, poezii de calitate, eseuri, povești și povestiri pentru toate vârstele, debut literar, teatru, interviuri, comemorări, aniversări și alte evenimente culturale din țară.

Este deosebită această revistă, deosebiți oamenii aceștia frumoși la suflet care se dăruie și dăruiesc din bogăția înțelepciunii domniilor lor, îngemănând talentul cu ideea, cu gândurile și cu visele, pregătite să zboare spre împlinire, pentru a ne îmbogăți sufletul și a ni-l însenina, pentru a aduce un plus, o tentă de culoare și aromă imensei flori ce se află în grădina lui Dumnezeu,

CULTURA, stropind-o, spre nemurire, cu apa vie a ființei lor.

Felicitări și mii de mulțumiri tuturor acelor oameni de bine care ne informează prin materiale succinte și la obiect, abordând variate, interesante subiecte din variate domenii de activitate: artă, cultură, știință, religie, istorie, minunaților prieteni de suflet ce, cu talent și dăruire de sine, înobilează **CUVÂNTUL**, invitându-ne spre o lume frumoasă, luminoasă, bogată, bună, arătându-ne, cu arară bunăvoință, căile ce duc spre aceasta, aducându-ne aminte că, pentru a fi demni de această lume, trebuie să ne păstrăm acele calități pe care și Dumnezeu le agreează: hărnicia, dărnicia, cinstea, bunătatea, caritatea, devotamentul, sacrificiul, cum frumos spune domnul Ionel Marin când vorbește despre sacrificiu, eroi și eroism...

Da, eroii trebuie slăviți, o merită cu prisosință, iar noi ar trebui să le urmăm exemplul!

Lista scriitorilor publicați în fiecare număr este destul de bogată, materialele variate și bine conturate. Este o încântare să lecturezi revista Bogdania!

Felicitări și La mulți ani revistei și tuturor oamenilor de bine!

Poeta Maria Niculescu (București)

Revista de creație și cultură BOGDANIA, fondată de poetul creștin și patriot Ionel MARIN, a împlinit cinci ani de existență tipărită.

De la apariția ei în peisajul literar al Vrancei, revista a crescut în valoare de la număr la număr grație căutărilor neobosite ale fondatorului ei de a aduce în paginile publicației semnături ale unor poeți, prozatori, critici literari, profesori, oameni de știință și de condei recunoscuți, apreciați și așteptați de publicul cititor.

Este o revistă care se citește cu plăcere, pentru că în scrisul celor care contribuie la facerea ei găsim și regăsim fapte de viață care ne încălzesc sufletul, idei și aspirații nobile pentru care militează autorii. În calitate de colaborator, fie și ocazional, urarea mea pentru BOGDANIA și fondatorul ei este de viață cât mai lungă, încărcată de bucurii.

Jurnalist Radu BORCEA (Focșani)

Efigia care marchează mișcarea literară din jurul revistei de creație și cultură Bogdania este

cea a poetului și fondatorului ei, Ionel MARIN, autor a multor volume de poezie, personalitate lucidă și onestă, bogată sufletește și generoasă, model de frumusețe spirituală și artistică. Cu fiecare număr tipărit revista Bogdania, vine cu noutăți, prezintă articole și creații valoroase ale scriitorilor din țară și din străinătate. Este o revistă de cultură serioasă, primitoare și care promovează, permanent și tinere condeie.

Felicitări colectivului redacțional, în primul rând domnului Ionel Marin! LA MULȚI ANI!
Dr. Michaela Al ORESCU (București)

Revista "Bogdania", revistă de creație și cultură fondată în anul 2013, editată de Asociația Cultural-umanitară "Bogdania" din Focșani, județul Vrancea. O revistă cu nume inspirat, de rezonanță istorică, în care sunt prezentate o multitudine de materiale a căror diversitate dau un conținut solid și incitant, celor 100 de pagini, între coperte color, policromie.

Sunt de apreciat strădaniile unui om cu suflet mare Ing. Ionel N. Marin, și colectivului de redacție, de a edita această revistă în contextul în care alte multe publicații au încetat din p(v)iață... Îi felicit sincer pe realizatori și colaboratori deopotrivă pentru vocația și spiritul autentic românesc transmis nouă tuturor, ca un semn că, dincolo de depărtarea topografică și (a)normalitatea specifică tranziției, actul de cultură este cel ce unește și responsabilizează pentru a fi și mai puternici.

Dumitru Buțoi – Director Revista Luceafărul de Vest din Timișoara

Stimate domnule Ionel Marin,

Vă mulțumesc pentru revista Bogdania. Vă felicit pentru articolele dv., pentru materialele publicate și, în genere, pentru ținuta deosebită a revistei. Succes în continuare!

Profesor Gh. Bucur (Tulcea)

Mult Stimat Maestre, Ionel Marin,

Nici nu vă puteți închipui ce bucuroși am fost noi, mica pleiadă de poeți din Montreal, care am apărut în Revista „Bogdania”, despre care toți spun-adevărul - că este frumoasă. Iar dacă un poet și cititorul exprimă acest calificativ

care iese spontan din inimă, atunci înseamnă că s-au exprimat admirativ. Exemplu, D-na Milena Munteanu din Toronto, și mulți alții, se înțelege că și eu....Cu mulțumiri și deosebită stimă,
Melania Rusu Caragioiu

Excelență,

Calde felicitari si cele mai vii multumiri pentru noul numar al revistei BOGDANIA.

Am recitit cu mare interes totul, inclusiv versurile Dnei Lucia Silvia Podeanu. Cele mai bune urari,

Diplomat Valeriu TUDOR

Va mulțumesc, stimate domn Ionel Marin, pentru revista Bogdania si publicare.

Felicitări pentru aniversarea a opt ani de la apariția acestei minunate reviste! Gânduri minunate, de bine! La mulți ani frumoși și creativi! Cu respect și prețuire,

Poeta Irina Lucia Mihalca

Vă mulțumesc. Mă simt onorat să fiu de aceeași parte a baricadei ca și dumneavoastră și iluștrii colaboratori ai revistei Bogdania. Felicitări!

Victor RAVINI (Franța)

Stimate domnule Marin,

Am primit revista Bogdania. Vă mulțumesc și vă felicit pentru conținutul bogat al acesteia, pentru calitatea producțiilor literare și pentru consistența sărbătoririi celui pe care mi-am permis să-l numesc "**enciclopedia Mihai Eminescu**".

După cunoștința mea puține reviste din București și din țară se ridică la nivelul atins de publicația Dv. Cu speranța că vom îmbunătăți continuu colaborarea noastră mă înclin admirativ în fața eforturile multiple depuse de Dv. și colaboratori, pentru menținerea aprinsă a acestei "**facții de creație și cultură**" ce o doresc să lumineze de durată în "întunecimea" vremilor actuale! LA MULȚI ANI!

Dr. Ing. Ovidiu Țuțuianu (București)

Cu toții apreciem strădaniile Dv. în domeniul culturii și încercăm să contribuim printr-o colaborare tot mai fructuoasă la creșterea

prestigiului național al revistei pe care o conduceți și căreia îi urăm LA MULȚI ANI!
Cenaclul „Literar Ing.” (București)

Stimate domnule Ionel Marin!
Superbă revistă! Mulțumiri și felicitări în același timp. Este o plăcere să citesc revista Bogdania. LA MULȚI ANI!
Vă îmbrățișează, cu deosebită recunoștință,
Scriitorul, cineastul Ben Todică (Australia)

Stimate Domnule Redactor șef IONEL MARIN,
Vă exprim, prin aceste rânduri, alesele mele mulțumiri pentru aprecierea poeziilor pe care respectuos vi le-am remis și pentru bunăvoința publicării uneia dintre ele în prestigioasa revistă de cultură pe care o conduceți. Am luat abia astăzi cunoștință de aceasta publicare, ce îmi face mare bucurie și onoare. În aceste vremuri, în care cultura este atât de vitregită și condiția scriitorului atât de precară, mai puțin din punctul de vedere al resurselor creative, astfel de impresionante aprecieri și calde recompensări sânt adevărate guri de oxigen care alină și fortifică sufletul și mintea pentru continuarea cu încredere a drumului literar și existențial. **Nu este mai mare satisfacție pentru un scriitor decât aceea de a ști că lucrările sale sunt apreciate și ajung la cunoștința unui număr cât mai mare de cititori.**

Vă exprim aleasa mea recunoștință, calde urări de bine, sănătate și putere în continuarea și dezvoltarea importantelor proiecte culturale prin care susțineți promovarea culturii române.

Cu respect și deosebită prețuire,

Poet Dragos Niculescu

Mulțumesc și eu pentru publicarea în revistă și mai ales pentru prietenia spirituală. Mă înclin în fața omului care face să apară această revistă, știu bine câtă dăruire de timp, suflet și forță este aici. LA MULȚI ANI! Cu stimă și prețuire,
Prof. Agafia Drăgan (Focșani)

Stimate d-le Ionel Marin, Vă mulțumesc și mă simt onorată că mă aveți aproape de lungul șir al celor care vă citesc și vă apreciază. Vă doresc

mult succes în continuare și Bogdania cu numele ei frumos să strălucească și în viitor.
Elena Buici – Buni (Canada)

Bună ziua, stimate domnule Ionel Marin!
Am rămas cu amintiri minunate de la Adjud. Sunt foarte fericit că v-am cunoscut, pe dvs. și pe toți prietenii de acolo.
Am parcurs numărul revistei BOGDANIA pe care mi l-ați dăruit, și am rămas impresionat de calitatea materialelor și de fiorul de patriotism care străbate conținutul lor. Vă îndemn să continuați activitatea revistei. Merită orice sacrificiu! (Doresc să mă abonez). Felicitări! Succese și numai bine tuturor! Cu prețuire,
Florin T. Roman (Arad)

La mulți ani cu sănătate și bucurii! Vă mulțumesc pentru încrederea acordată, prin publicarea articolelor mele în paginile revistei ”Bogdania”, revistă pe care o conduceți cu responsabilitate și pasiune! Multe împliniri și realizări deosebite întregului colectiv redacțional! LA MULȚI ANI!
Angela Burtea (Brăila)

Fie ca Marea Sărbătoare a Nașterii Domnului să vă lumineze sufletul ca, mergând după rază, să vă găsiți și liniște, și sănătate, și bucurii de fiecare zi fără de care nici o existență nu e întreagă, și soarele iubirii din partea celor dragi, și cale dreaptă scrisului românesc pe care-l slujiți cu patimă de rob fericit! La Mulți Ani!
Paula Romanescu (București)

Stimate domnule Ionel Marin,
Vă mulțumesc din suflet pentru cadou. Mă simt onorat și foarte recunoscător pentru munca pe care o depuneți și atenția pe care o acordați lucrărilor noastre la revista Bogdania și în mod special pentru diploma acordată. O voi așeza cu grijă alături de trofeele mele de-o viață. Ați adus momente de sărbătoare și bucurie în casa noastră și în comunitatea română din Australia. Munca nu e în zadar!
Cu stimă și recunoștință,
Ben Rodică și familia (Melbourne-Australia)

Stimate Domnule Redactor-șef,

La îndemnul unui prieten, am descoperit, spre marea mea bucurie, preocuparea d-voastră pentru promovarea literaturii române și a tot ceea ce înseamnă artă și cultură, atât prin acțiunile asociației pe care o conduceți, dar, mai ales, prin revista „Bogdania”, al cărui colaborator aș dori să devin, dacă articolele mele corespund exigențelor și politicii editoriale a colectivului de redacție.

Multă sănătate și putere de muncă în realizarea proiectului d-voastră, demn de admirat, de a promova literatura română actuală și pe creatorii ei!

LA MULȚI ANI!

Prof NICOLAE DINA (Alexandria)

Bună dimineața, domnul Marin!

Vă mulțumesc mult pentru dar, am citit și numărul anterior on line, este o bucurie că există asemenea reviste culturale în tot haosul acesta existențial...

Și pentru că celebrăm Ziua Poeziei în fiecare zi, răspund și eu gestului Dvs. cu... poezie!

Toate gândurile bune!

Claudia Muntean (București)

La mulți ani! Zile frumoase și putere de muncă la frumoasa revistă pe care o conduceți!

Mulțumesc pentru cadoul literar! O încântare, pentru mine! Felicitări! Cu stimă,

Rodica Magdan (Bucuresti)

Un trio românesc, eminescian, Ionel Marin, Ioan Miclău și Ben Todică, în slujba culturii și dumnezeiescului, omenescului, din spațiul mioritic românesc, un trio căruia eu trebuie să mulțumesc cu sinceritate pentru, că prețuiesc fiecare apariție în parte și valoarea autentică a revistei BOGDANIA.

Mulțumesc la toți pentru c-au remarcat în mine un om între oameni pentru oameni.

Nu credeam ca vreodată să fiu ceea ce sunt laudă de zestre, în sufletul vostru albastru și al nostru "laudator temporis acti".

Cu bine,

Pavel Rătundeanu-Ferghete (Ciubăncuța)

Am primit și citit cu bucurie publicația Dvs. Dumnezeu să vă ajute să puteți s-o duceți mulți ani înainte la același nivel sau chiar mai înalt, fiindcă aveți un cuvânt greu de spus în cultura română și nu numai!

Sănătate, pace și bucurii să vă dea Dumnezeu!

La mulți ani!

Pr. Al. Stănciulescu-Bârda

Stimate și prețuit Domn Ionel Marin,
Doresc să vă mulțumesc pentru primirea revistei BOGDANIA, o publicație excepțională, unde publică personalități de marcă ale vieții culturale, științifice, social-politice din țară și de pretutindeni.

Personal, mă simt onorat că am fost publicat în revista dvs. și vă mulțumesc din suflet.

Atașez 12 poezii cu trimitere la Poetul Național, Mihai Eminescu. Multă sănătate, succese dvs. și colectivului redacțional. Revistei de cultură Bogdania, un călduros LA MULȚI ANI!

Cu drag și prietenie,

Prof. Ioan Vasile Indricău (Timișoara)

Revista Bogdania este o revistă interesantă, valoroasă în ce privește complexitatea și calitatea materialelor cuprinse între copertele sale. Toate felicitările pentru cei care trudesc pentru aducerea în lumina tiparului a acestei publicații atât de necesare pentru "consumatorii" de literatură. Mult succes și cât mai multe apariții. Toate gândurile frumoase,

Valentina Becart Bisog

Draga mea, **revistă Bogdania**, ai văzut lumina zilei la sfârșitul lunii februarie 2013, sub egida Asociației Cultural Umanitare, cu același nume fermecător, plin de sens ca și al tău, fără pretenții de vedetă...de carton...dar stilată, cu articole de clasă, elegantă, condusă de un colectiv de oameni deosebiți, pregătită să cucerești un loc de cinste în inimi prin „dulcea povară a scrisului românesc”, teren propice pentru afirmarea talentelor din România și a românilor de ori unde viața, voile și nevoile, i-au purtat. Număr de număr, an de an ți-ai atins țelurile și chiar mai mult, cu dragoste față de acest tărâm mirific românesc, cu înțelepciune ghidată de cel ce-ți

este tată, **domnul poet IONEL MARIN**, cu suflet mare, plin de bunătate și iubire pentru tine și pentru tot ce există sub soare, dar mai ales pentru glia strămoșească și pentru tinerii acestei țări. În acest an, când împlinești șapte ani de existență, când numele tău este rostit cu uimire, cu aprecieri pozitive, cu dragoste, în toate colțurile lumii, când tinerii participă la concursuri sub egida ta, când paginile tale debordează de patriotism, de valori promovate, de frumos și de bine, tot ce pot să fac e să-ți spun că te iubesc și îți doresc viață lungă, înfloritoare, pentru binele acestui neam, pentru cultură, pentru că ne ești necesară ca unui însetat, izvorul cu apă vie al cunoașterii! La mulți ani, Bogdania!

Genoveva-Simona Mateev (Odobești)

Stimate d-le redactor-sef Ionel Marin,
Întorcându-vă toată dragostea, deschiderea și disponibilitatea dumneavoastră față de mine, vă doresc, să aveți parte, în continuare, de: binecuvântare dumnezeiască, de bucurie cerească, de mângâiere spirituală, de sănătate, trupească și sufletească, de liniște interioară, de bunătate launtrică, de împlinire materială și de răsplata duhovnicească!...
Anul următor să vă aducă: de la Dumnezeu sfințire, desăvârșire și mântuire iar de la oameni aleasă, bogată și rodnică (con)viețuire!...
Să vă bucurați, permanent, în viața dumneavoastră, de mângâierile dumnezeiești și de întâlnirile/împărtășirile,comunionale,omenești!...
Din parte-mi, așadar, vă doresc: viață veșnică de la Dumnezeu și viață frumoasă de la semenii sau frații noștrii - oamenii!...
Să ajungeți: cu pletele albe ca florile dalbe, senini și fericiți precum copiii și nepoții, bucuroși/împliniți precum bunicii, luminați și curați precum zăpada și, viguroși, optimiști ori pozitivi precum bradul încărcat de Crăciun!...
Dvs. și REVISTEI BOGDANIA, un sincer și călduros "La Mulți, Buni și Binecuvântați Ani!"
Doamne ajută-ne! Cu aleasă prețuire și deosebită considerație,
Stelian Gombos (București)

De 10 ani, dăruire pentru „BOGDANIA”!

E mult sau e puțin, doar domnul Ionel Marin, Redactorul Șef al Revistei „Bogdania”

știe cel mai bine ce înseamnă să înființezi o publicație literară și să o menții timp de zece ani. Chiar dacă te-ai referi strict la numărul colaboratorilor, ai descoperi că reprezintă sute de scriitori. Și nu e vorba doar de acest aspect, ci de speciile literare pe care le abordează fiecare colaborator, de teme, titluri, fotografii, corectură, așezarea în pagină etc. Pentru toate acestea, responsabilitatea revenindu-i Redactorului Șef, căruia i se cuvine toată prețuirea, pentru înalta ținută la care a apărut, de fiecare dată, Revista „Bogdania”, timp de „10 ani”.

Pe de altă parte, domnul Ionel Marin promovează tinerii cu dragoste pentru cultură, organizând concursuri literare naționale, la care participarea este numeroasă, iar talentele se remarcă de la vârste fragede. De fiecare dată premierile au loc într-un cadru festiv, în spații care fac cinste iubitorilor de cultură.

Pentru dăruirea cu care își întâmpină colaboratorii, domnul Ionel Marin merită toată stima și tot respectul, atât al colaboratorilor cât și al cititorilor.

FELICITĂRI!

Muțumesc, domnule Ionel Marin, pentru publicarea creațiilor mele în Revista „BOGDANIA”! Vă doresc sănătate și spor în tot ce vă propuneți, iar pentru familia dumneavoastră, toată dragostea!

IOANA STUPARU (Scriitoare, jurnalist, rapsod popular).

Mult stimată domnule Marin,
Doresc să vă adresez cele mai vii mulțumiri și calde felicitări pentru revista Bogdania. Este o adevărată enciclopedie de cultură și istorie care merită cea mai înaltă apreciere.
Aveți o echipă de mare calitate și o listă de autori care mă încântă de fiecare nou număr. Vă doresc mult succes și noi ediții de înaltă valoare a Bogdaniei. Cu cele mai bune urări,
Dr Valeriu TUDOR, Ambasador (r)
Presedintele Comisiei de Cibernetică Socio-Economică a Academiei Române

Stimate Domn,

Cu deosebit respect, vă mulțumesc și vă felicit pentru munca asiduă în tipărirea publicației, al cărui părinte sunteți, ca și al evenimentul cultural

„Concurs pentru tinere talente”, iar răsplata primită de la LSR - VIRTUTEA LITERARĂ/ Președinte Al. Florin Țene, o meritați cu prisosință. Felicitări din suflet!

Cu profundă recunoștință sufletească vă mulțumesc pentru publicarea articolelor mele în paginile revistei, dorindu-vă sănătate și abnegație pentru a o păstori cât mai mulți ani, să o aniversați împreună cu scriitorii consecvenți.

Munca este asiduă pentru fiecare număr, efort intelectual prelungit și încununat de succes. Pentru toată strădania vă transmit felicitări cu aleasă considerație și spor în continuare. Proiectele culturale derulate anual de Asociația Bogdania în concursuri de creație reprezintă cea mai înaltă treaptă a susținerii și dezvoltării literaturii, pentru care meritați admirația și considerația somităților din domeniul literar. Sănătate și multiple realizări!

Cu admirație și prețuire,

Maria Filipoiu, București

Stimate domnule director Ionel MARIN,
Sunt onorat de apreciere și premiul acordat și deasemeni onorat să vă cunosc ca organizație cu membrii de înalt spirit românesc și dragoste de țară, de limbă și plai, de colaborare. Ce oameni frumoși Doamne ! Nimic nu e mai sfânt ca acasă! Mulțumesc cu plecăciune!

Ben Todică, Australia

Superbă revista, ca de fiecare dată! Mulțumim, Ionel Marin! Mulțumim, Bogdania, pentru strădania, dragostea și truda pe fertila țarină a culturii române!

Cu un conținut bogat, cu multiple personalități literare, culturale și artistice, prezente între filele sale, articole interesante – poezie, proză, eseu, editorial, istorie, reportaj și altele, revista, în aceeași ținută grafică deosebită, incită la lectură, o lectură plăcută, motivațională, pentru minte și suflet. FELICITĂRI, IONEL MARIN!
FELICITĂRI, BOGDANIA!

Gheorghe A. Stroia, Redacția Armonii Culturale

Dragă domnule Ionel Marin,
Mulțumesc din suflet pentru lupta îndârjită dar și încununată de succes, pe care o duceți pentru

menținerea revistei Bogdania și creșterea continuă a calității ei. Calde felicitări pentru recentul număr prin care am realizat o „călătorie plină de cunoaștere și de trăire românească!”

La mulți ani redacției revistei și redactorului șef!
La mulți ani „Bogdania” cu speranța că unii dintre noi vor apuca și majoratul tău!

Cu întreaga prețuire și mulțumiri pentru colaborare,

Ovidiu Țuțuianu, București

Am primit revista Bogdania! O încântare a sufletului. O bucurie a întâlnirii cu scriitori din țară și din lume. Am trimis-o la mai mulți prieteni și colaboratori. Focșanii, prima Capitală a Principatelor Unite, merită a fi loc de Unire și Reîntregire! Trăiască Nația! Sus cu ea!

La muți ani! Cordial,

Florin GRIGORIU, București

Dragă domnule Ionel Marin,

O sută de pagini de românism, inclusiv și mai ales dincolo de fruntarii, și de vrednicie culturală națională a unor creatori, în marea lor majoritate și talentați, care au răspuns chemării unui entuziast și demn erou al cuvântului, culturii și limbii române, l-am numit pe Ionel Marin, care a făcut să se nască o revistă de toată frumusețea și lauda. Vă felicit pentru osârdie și reușitele pe care le regăsesc în pagini, vă doresc - dumneavoastră și prestigioasei "Bogdania" - un viitor înnobilit de lumină și frumoase izbânzi bine meritate. La mulți ani!. Cu solidar gând bun.

G1 (ret) prof. univ. dr. ing. Nicolae Rotaru

Stimate domnule Ionel Marin,

Citesc Bogdania ca și când mi-ar aparține, chiar dacă numele meu apare mai rar. Pentru că public de aproape 20 de ani la diverse reviste, imi este greu să țin evidenta când, unde și ce am trimis la publicare. Vă urmăresc activitatea și mă bucur de succesul pe care îl binemeritați, de parcă aş avea și eu vreun merit, dar Bogdania este lipită de sufletul meu, alături de alte câteva reviste. Vă doresc mult succes în continuare! La mulți ani, Bogdania!

Elena Buică-Buni, Canada

Ca de fiecare dată, un număr bogat, poezie, proză, jurnal, critică și eseistică literară, memorialistică, interviu, recenzii de carte, apariții editoriale, revista BOGDANIA reprezintă un notabil for de cultură și de autenticitate românească. Numărul dedicat Zilei naționale este o dovadă în plus de patriotism. FELICITĂRI ȘI MULT SUCCES pe mai departe! Prezentăm mai jos superbul editorial al redactorului-șef și fondatorului IONEL MARIN, o veritabilă lecție de istorie și de patriotism! Felicitări, Bogdania, pentru tot ceea ce ești în peisajul revuistic național, pentru sufletul tău mare și curat, cât o ROMÂNIE MARE!

Gheorghe A. Stroia, 7 dec. 2021

Redactorul șef al revistei Bogdania, Ionel Marin, este un om de cultură cu vederi largi și prieten sincer, e om cu suflet mare și deschis binelui, cu iubire de semeni, om cinstit și de onoare. Revista Bogdania se afirmă tot mai mult în țară și în străinătate. Felicitări Bogdania! LA MULȚI ANI!

Pavel Ferghete, 04.02.2022

10 ani de la înființare, 10 ani de existență tipărită a revistei de creație și cultură Bogdania!

FELICITARI pentru tot ceea ce ați realizat și realizați în prezent! Iar noi, când vă scriem sau vă citim, apreciem activitatea redactorilor acestei minunate reviste „Bogdania”, care își dezvoltă atașamentul față de valori, în general, și față de cele românești în special!

Felicitări tuturor celor care contribuie la realizarea acestei reviste cu articole interesante, ilustrând trecutul istoric, dar și prezentul în care Dumnezeu ne-a așezat.

La mulți ani de viață revistei „Bogdania”!

– Vavila Popovici, California

Stimate domn Ionel Marin,

Va multumesc pentru revista și publicare.

Felicitari dvs. si intregului colectiv de redactie pentru întreaga activitate depusă în acești ani de la înființarea revistei de creație și cultură Bogdania și până în prezent!

O revistă minunată, bogată în conținut, esență și paleta abordată!

La mulți ani rodnici și frumoși, cu viață lungă și împliniri! Cu respect și prețuire,

Irina Lucia Mihalca

Mulumesc mult domnule Ionel Marin. Vă doresc multă sănătate și putere de muncă și să ajungem să serbăm cel puțin jumătate de veac a revistei.

Bogdania este o revistă deosebită atât prin conținut cât și ca formă grafică, de aceea mă simt onorat să colaborez cu dvs. și să-mi văd lucrările publicate în această minunată revistă.

La Mulți Ani dvs., familiei și Revistei Bogdania!

Cu deosebită considerație,

Andrei Breabăn, Suceava

Multumim distinse domn si frate în Duh, Ionel Marin!

Cu bucurie si apreciere pentru revista Bogdania.

De apreciat atât revista cât și eforturile colectivului de a o redacta.

Sănătate dumneavoastră și colaboratorilor. La mulți și spornici ani!

Ben Todică, Australia, 3 februarie 2022

Nimic nu se poate naște și dezvolta fără să pui suflet. Se vede acest lucru numai uitându-te la Domnul **Ionel Marin** care este de fapt artizanul din spatele revistei **Bogdania**. Pasiunea pentru literatura de bună calitate care-l însuflețește, răzbate în fiecare număr al revistei Bogdania pe care l-a nășit cu multă pricepere și sârg.

Această revistă însă ne arată în mod clar cât de mare este dragostea de aceste meleguri, de țară, de cultura de bună calitate

Din multitudinea de titluri ale articolelor, poeziilor, eseurilor, consemnărilor având ca subiect central “**cultura de bună calitate**”, transpare de fapt o lesă în cheie mediatică, care conduce societatea românească spre valori și atitudini care scapă de sub obrocul tiparelor adulatoare ale “**noii orânduiri**”.

Aparent n-ar mai fi nimic substanțial de adăugat. Și totuși, revista **Bogdania** este plină de surprize și provocări. Adoptând în continuare atitudinea sapiențială cu care ne-a obișnuit prin aparițiile sale anterioare, în noua apariție putem

constata chiar din sumar o certă tendință de autodepășire.

Considerațiile de mai sus se vor un îndemn la a descoperi nestematele de înțelepciune și simțire spre care suntem atrași încontinuu de veșnicul neobosit care este Domnul Redactor șef, **Ionel Marin**

Felicitări “**Bogdania**” ție și domnului **Ionel Marin**, un adevărat patriot, care a intuit bine adevăratele axe ale cunoașterii umane.

LA MULȚI ANI “Bogdania” la cei 10 anișori abia împliniți și îți țin pumnii să treci în clasa a 5-a unde sigur veți avea succese la fel de mari, dacă nu și mai mari ca până acum.

Scriitor Nicu Doftoreanu, București

În rotundul unui deceniu

Sub egida Asociației cultural-umanitare Bogdania din Focșani, împlinește zece ani de la apariție revista BOGDANIA, prin grija și sub directa coordonare a distinsului poet Ionel Marin. De-a lungul timpului au semnat și continuă să semneze nume importante ale literaturii române contemporane ce și-au găsit, în paginile de acum arhicunoscutei reviste, bun loc de exprimare a ideilor și talentului creator, întru cât mai larga răspândire a spiritului culturii noastre.

BOGDANIA! Nume răsunător, înalt și nobil, coborâtor tocmai din voievodale efigii ce s-au așternut cu măreață demnitate în temelile unui neam cum altul nu-i în cuprinsul Europei.

La finele primului deceniu rotund și rodnic în manifestări cultural-umanitar-artistice, cum prea puține reviste se mai pot lăuda, un gând bun și-un salut respectuos pentru toți truditorii BOGDANIEI, cu urarea de „La mulți ani!” pentru încă alte decenii întru iubire, frumos și credință. Doamne ajută!

Mihai ANTONESCU, București

Bine v-am regăsit, d-le Ionel Marin!

Am petrecut din nou o duminică excelentă citind revista Bogdania, remarcabilă ca de obicei, prin valoare, consistență, diversitate, complexitate, dăruire ...mult suflet și talent, pentru că fără acestea nu se poate clădi nimic valoros și peren! Mulțumesc încă odată pentru că m-ați inclus printre colaboratori, am recomandat și expediat revista și altor prieteni ai mei și s-au bucurat și ei

de o lectură atât de plăcută și interesantă. Felicitări pentru cei 10 ai revistei Bogdania și să fie încă de zece ori pe atât în viitor, cu multă sănătate, pace și bucurie!

Diana Flavia Sava, Focșani, 13 februarie 2022

La ceas de sărbătoare, rostesc din plinul inimii:
LA MULȚI ANI, DRAGA NOASTRĂ
BOGDANIA!

ÎȚI DORIM O VIAȚĂ LUNGĂ STRĂBĂTÂND
PRIN SECOLE!

FELICITĂRI TUTUROR CELOR CARE ÎȚI
DĂRUIESC ACEASTĂ VIAȚĂ, ÎN
FRUNTE CU REDACTORUL ȘEF, IONEL
MARIN, PRECUM ȘI COLABORATORILOR
CARE ÎȚI TRIMIT ARTICOLE VALOROASE!

Mă adresez ție ca unei ființe vii – ușor de înțeles – pentru că în tine pulsează viața, emani trăiri, emiți îndemnuri spre bine și împliniri, ne dai căldură umană și speranțe.

Tu, Bogdania dragă, ești o dovadă de necontestat că limba și cultura noastră sunt vii și în același timp, prețuită de toți românii de pretutindeni.

Elena Buică-Buni, Totonto, Canada

Ovidiu ȚUȚUIANU

Odă revistei *Bogdania*

La împlinirea celor 10 ani de apariție a revistei
„Bogdania” din Focșani

Au trecut în goană anii,
Peste biata Românie,
Au golit țara dușmanii,
Cu „vânzări” și *pandemie*.

Însă printre multe rele,
În deceniul cel din urmă,
Cu efort și „lupte” grele,
O lumină-n noapte „scurmă”!

E *Bogdania*- revistă,
De istorii și cultură,
O vrânceană activistă,
Sprijin la literatură!

Dirijată cu răbdare,
Cu talent și stăruință,

A trecut și de hotare,
A ei „sfântă” biruință.

Căci la bordul astei „nave”,
I. MARIN a stat la cârmă,
Înviind slove „bolnave”,
Înnodând teme „pe sârmă”.

Antrenând maturi și tineri,
La cenecluri și concursuri,
Acordând fără rețineri,
Premii, diplome, înscrișuri.

Azi cu „sărbătoarea-n șaibă”,
N-o lăsăm ca să se „strice”,
Ci Bogdania să aibă,
Viață lungă și... ferice!

București, 05.02.2022

Premiile Ligii Scriitorilor pentru cărțile apărute în anul 2021

Liga Scriitorilor premiază an de an cele mai bune produse editoriale care au văzut lumina tiparului în anul editorial precedent. Pentru această ediție au fost luate în considerare cărțile sosite pe adresa conducerii naționale a LSR pentru jurizare până la 28 ianuarie 2022 reprezentând 227 cărți, făcându-se câte trei selecții pentru fiecare gen literar și în final au fost stabilite cărțile câștigătoare.

Cele 227 de titluri de cărți și reviste selectate au apărut sub siglele unui număr de 213 de edituri din 13 orașe din țară, chiar în condițiile precare de izolare, sau poate tocmai de aceea, unii

scriitori au fost prolifici, au scris și au publicat și în anul 2021 lucrări reprezentative.

Ținând cont de faptul că aceste cărți au fost scrise în interiorul Limbii Române, premiile s-au acordat exclusiv pe baza criteriului valoric, indiferent de apartenența la vreo organizație profesională a autorilor. Liga Scriitorilor, militând consecvent pentru promovarea spiritului democratic în lumea literară, a adoptat acest principiu încă de la înființare, în 2006, prin Statut.

Juriul, format din scriitorii Iulian Patca (președintele juriului), Ionuț Țene, Gavril Moisas, Voichița Pălăcean Vereș și Ion Constatinescu, reunit în ședința din 26 ianuarie 2022, a hotărât premiarea celor mai bune cărți apărute în anul editorial 2021, astfel:

1. Premiul național pentru Opera Omnia

ION CONSTANTINESCU, poet, prozator, epigramist, jurnalist, ctitor de reviste.

2. Premiul pentru cartea de poezie (din 67 de nominalizări)

MIRCEA DORIN ISTRATE: ”Jertfelnicul Ardeal”, Editura Ecou Transilvan, Cluj-Napoca, 2021. Autorul este din Târgu Mureș, județul Mureș. Pentru admirabila reușită de a restitui extraordinarea vitalitate a poeziei patriotice și a spiritului national, cu virtuți literare de necontestat, într-o vreme de declin al valorilor și de ignorare a ceea ce ne definește ca neam.

EUGEN BURGHELEA: “Rime brumării”, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2021. Autorul este din București.

Pentru ineditul dialog romantic și intimist cu poezia, ca iubită serafică, dar și cu sine însuși, într-un ritual lyric marcat de sacralitate.

DOREL NEAMȚU: “Albastrele iubiri”, Editura Diacostampet, Petroșani, 2021.

Autorul este din Petroșani, județul Hunedoara.

Pentru universal lui lyric atotcuprinzător și totuși unitary, cu inflexiuni modern și tradiționale care iau forma unor exprimări metaforice de profunzime.

3. Premiul pentru “Cartea de proză” (roman. din 19 nominalizări)

NICOLAE SUCIU:”Didactica Nova”, Editura Limes, Florești-Cluj, 2021.

Autorul este din Dumbrăveni, județul Sibiu.

Pentru trilogia romanescă desfășurată pe 435 de pagini memorabile, frescă multiculturală complex a unei comunități citadine și liceale ardelene din

zilele noastre, cu o fauna pitorească din jungle imprevizibilă a democrației noastre originale.

4. Premiul pentru “Cartea de proză scurtă-din 17 nominalizări.”

ANA-CRISTINA POPESCU: “Cercul”, Editura Info RapArt, Galați, 2021.

Autoarea este din Caransebeș, județul Caraș-Severin.

Pentru farmecul povestirii și firescul cu care crează situații complexe și personaje verosimile, pe care le abordează cu empatie și credibilitate.

5. Premiul pentru “Cartea de satiră și umor-din 11 nominalizări”

HOREA GANA: ”GANAGRAME “, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2021.

Autorul este din Arad, județul Arad.

Pentru noblețea și farmecul epigramei, scrisă cu talent în mod elevat, în care umorul succulent și satira acidă sunt mărci inconfundabile ale autorului, în lupta sa cu morile de vânt.

6. Premiul pentru “Cartea de critică, eseu și istorie literară-din 14 nominalizări”

ELENA CĂPĂȚĂNĂ: “Depinde de noi “, Editura Alchimia Cuvântului, Mogoșoaia, județul Ilfov. Autoarea este din București.

Pentru implicarea cu talent în promovarea unor eseuri de calitate, adevărate lecții tulburătoare de viață, pe teme fundamentale ale condiției umane.

7. Premiul pentru “Cartea de memorialistică și spiritualitate-din 9 nominalizări”

GHEORGHE GIURGIU: “Tablete pentru neuitare. “, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 2021.

Autorul este din Dej, județul Cluj.

Pentru cele aproape 400 de pagini de radiografie culturală, de eseuri, jurnale, cronici și proză scurtă umoristică, cu fapte de viață reprezentative din ultimile cinci decenii și cu o documentare literară fără cusur.

8. Premiul pentru “Cartea monografică și de cultivare a valorilor tradiționale. Din 10 nominalizări.”

MUGUREL PUȘCAȘ:” Rușii Munți, file de monografie. “, Editura Princeps Multimedia, Iași, 2021. Autorul este din Reghin, județul Mureș.

Pentru remarcabilul travaliu de cercetător împătimit de istoria unei comunități rurale, căreia îi face o prezentare empatică și complex în doar...562 de “file de monografie. “

9. Premiul pentru “Cartea de antologie și de cultură a valorilor literare.Din 13 nominalizări”

LILIANA MOLDOVAN:“Orizonturi mureșene”, Editura Ecou transilvan, Cluj-Napoca, 2021.

Autoarea este din Târgu Mureș, județul Mureș Pentru calitatea demersului critic în a relief în medalioane literare opera unor conrați și altruismul cu care promovează valorile culturale.

10. Premiul pentru “Cartea de debut. Din 8 nominalizări.”

DAN NEICUȚESCU: “Tinerețe abandonată “, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2021. Autorul este resident în SUA.

Pentru perseverența cu care promovează o poezie meditative, ușor nostalgică, în stil classic și în manieră cu totul personal, pe teme existențiale și ale relațiilor interumane.

11. Premiul pentru “Cartea de publicistică literară Din 12 nominalizări.”

ANDREI CALICEA: “Oricine la vârsta de 19 ani dorește viață. “, Editura Orhei, R.Moldova.

Autorul este din Orhei, R.Moldova.

Pentru calitatea și ineditul informațiilor documentare cuprinse în 810 pagini, referitoare la calvarul unui oraș martir din anii 1940-1941, cu o impresionantă ilustrație grafică și imagini pentru veșnică pomenire și neuitare.

12. Premiul “Cartea pentru copii.-Din 8 nominalizări “

MARIANA CRISTINA POPAN: “Anotimpurile copilăriei. “, Editura Armonii culturale, Slobozia, 2021. Autoarea este din Baia Mare, județul Maramureș.

Pentru dezinvoltura cu care scrie versuri interactive pentru copii, cu dragoste și farmec, prin oferte generoase și provocatoare pentru toate vârstele.

13. Premiul pentru “Cartea-jurnal de călătorie.Din 9 nominalizări.”

MARINELA BELU-CAPȘA: “India-dincolo de timp “, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2021.

Autoarea este din Rm.Vâlcea.

Pentru capacitatea de a releva farmecul călătoriei și introspecției interculturale, frumusețea narării cu care construiește punți trainice între lumi atât de diferite și totuși complementare.

14. Premiul pentru ”Publicații literare periodice. Din 30 nominalizări.”

Revista “Bucureștiul literar și artistic”(Director Coman Șova, redactor șef Florentin Popescu)

Pentru promovarea literaturii autentice.

Revista BOGDANIA. Director Ionel N. Marin. Pentru promovarea tinerelor talente.

Revista RITMURI BRAȘOVENE-Director
fondator Viorica Popescuă
Pentru calitatea exprimată în formă și conținut,
dar și pentru consecvența cu care promovează
valorile literare și culturale.

Revista ARENA LITERARĂ - Director
R.N.Carpen, redactor șef Aureliu Goci.

Pentru deschiderea paginilor tinerilor autori.

**15. Premiul “Laudatio “ al Ligii Scriitorilor
din România.**

DORINA CATARIG: ”Floare de nu-mă-uita
“(Roman), Editura George Coșbuc, Bistrița,
2021. Autoarea este din Rebrîșoara, județul
Bistrița-Năsăud.

Pentru modul în care ne spune o poveste de
dragoste în conexiune cu relațiile complexe
interumane.

**16. Premiul special al Ligii Scriitorilor din
România.**

MILENARIUM – Dicționar enciclopedic al
scriitorilor români la începutul mileniului al III-
lea. Volumul I. Coordonator Gheorghe A.Stroia.

Pentru proiectul de mare anvergură internațională
de promovarea scriitorilor români de
pretutindeni.

NapocaNews

Cristian Petru BĂLAN (SUA)

**DE LA „OMUL-SECUNDĂ” LA „OMUL-
ETERN”....**

(Introspecții spirituale creștine)

Eu, omul-secundă, inventat prin modelări divine
desăvârșite,
încărcat inițial cu fulminanta iubire explozivă a
Creatorului pentru eternizarea fericirii mele
perfecte;
eu, cel prin care țărâna banală s-a înnobilit cu
viață și a grăit,
dar care repede mi-am trădat veșnicia
preferând temporara secundă goală a cedărilor și

decăderilor slugarnice,
ale slăbiciunii voinței din mine, a impurității
impulsurilor amăgitoare
și ale întunericului orbitor care îmi promitea
toate fericirile lumii posibile și imposibile,
cu imagini jucăușe, pline de false fericiri , de
sticliri amețitoare
și scurte desfătări carnale adictive, mereu fără
limite,
nevăzând nicidecum că, de fapt, sub pojghița
dulce de miere otrăvită,
se ascundeau inefabile dureri negre și lacrimi de
fiere, însângerate...
Când treptat, treptat, cufundându-mă în ele
molatec să le gust,
ființa mi-a devenit deodată robită, fără voință,
o ființă neputincioasă, nedemnă și învăluită de o
moliciune totală,
umplându-se cu o disperare plină de total dezgust
față de orice,
simțindu-mă într-o clipă singur, fără voință,
neputincios, părăsit
și doborât cu jalnică înjosire la pământ,
unde, bătând, am ajuns să rog cu insistență
țărâna
să mă reprimească cât mai grabnic în sânul ei
clisos și indiferent...
O mare frică m-a cuprins și o mare tăcere mă
îngheța !
Nu știam cui să-i cer ajutor și nici nu mai aveam
puterea de a-l cere...
Sufeream în această tăcere de gheață. Sufeream...
Dar în momentul când mă prăbușeam adânc în
mine însumi,
din ce în ce mai cu grabă, mai adânc și mai
însălmântător,
chiar în acel moment indescriptibil, oribil, chiar
atunci,
din infinitul necunoscutului suprem,
din rădăcinile nobile milenare ale conștiinței
mele adormite,
din noi dimensiuni ale spațiului și timpului,
dintr-odată,
dintr-odată am simțit o explozie asurzitoare
auzită numai de mine, numai de mine:
o izbucnire măreață și de neînțeles, ca un răsărit
de soare venit din neant, instantaneu, a apărut
deasupra-mi
și m-a scos brusc din buimăceala încâlcită ce mă
devora,
m-a scos de sub magma roșie și clocotitoare a

durerilor mele multiple, invizibile,
din prăbușirea iminentă în goluri negre, fără fund,
din ghearele aprinse ale disperării,
și, deodată, m-am simțit aruncat drept în picioare,
precum un gheizer de foc înțepenit!

Iar atunci un Nimb măreț, al unui Infinit
fulminant, copleșitor de frumos și uriaș,
copleșitor de puternic și viu,
chiar atunci o Lumină uluitoare m-a dezmeticit
brusc, m-a învăluit blând într-o adiere caldă,
plăcută, liniștitoare

și mi-a vorbit rostindu-mi clar, cu un glas
părintesc,

cu un glas melodios, calm, îmbărbătător:

„Te-am trezit, omule doborât de înșelări
amețitoare!

Te-am trezit, căci dintr-o inefabilă flacără
luminoasă precum erai la început,
ajunseseseși să devii și să te simți o secundă de fum
pieritor și înecăcios...

Te-am trezit, copilule rătăcit prin umbre ale
putreziciunii,

iată, te-am trezit, făcându-te, din acest moment,
să poți vedea tot mai clar, jur-împrejur, cu fiecare
celulă din tine,

să vezi și să distingi bine realitatea din preajma
ta,

cu toate grandoriile ei vizibile și invizibile,
căci orb deveniseși, copilule pierdut și regăsit!

Dar iată, a sosit timpul să renunți a mai fi și a te
mai simți om-secundă,

spre a te scoate definitiv de pe calea largă a
rătăcirilor pieritoare,

căci numai tu ți-ai ales-o, sub îndemnul
întunericului lacom de victime,
însă în clipa asta, din alegerea ta liberă și greșită,

Eu te salvez - și-ți spun

că am venit cu drag să ți-o înlocuiesc
cu alegerea Eternității Mele ferme, cu luminile
fericirii Mele reale, nepieritoare,

și de aceea îți zic: Haide, omule-etern, ridică-te!
Ridică-te, căci te așteaptă un cadou la fel de viu
ca și tine,

să te bucuri pe deplin de această clipă a
schimbării tale totale.

Numai Eu îți doresc adevărata fericire și nu te
mai las niciodată singur!

Haidem, fiule, ridică-te și urmează-Mă!

Urmează-Mă!...”

Gheorghe ȚICLETE
ROMÂNIA ASTĂZI, ÎNCEPUT DE
SPERANȚĂ ȘI O REALITATE
NEDREAPTĂ

Evoluția ascendentă a întregii opere a umanității,
s-a realizat „desăvârșindu-se” într-un tempo lent,
prin străduința fără oprire, a celor ce și-au pus
mintea „chezășie progresului uman”; prin
gândire-încercări-experiențe, nu de puține ori și
eșecuri... truditarii pentru această evoluție, de
cele mai multe ori, rămân în umbră, uitați,
ignorați sau mult prea târziu, recunoscuți fiind ca
precursori ai progresului umanității. Acest fapt,
este dovedit, căci ei fac parte, din acea categorie,
a celor mulți, care niciodată „nu se grăbesc a ieși
în față”. Cealaltă categorie, a celor puțini,
gălăgioși, incisivii sau, astăzi îmbogățiții peste
noapte și chiar politicienii, au un rol mediocru și
nu de puține ori, chiar de frână, în dezvoltarea
reală a societății. Dacă urmărim retrospectiv
derularea evenimentelor istorice, constatăm că
acest fenomen, al sincopelor în dezvoltarea
armonioasă a societății, a existat din totdeauna.
Astăzi însă, se pare a fi dominant în societatea
românească, aflată mereu în tranziție fatidică și
fără o țintă precisă.

Se încearcă alternative, pe bâjbâite, pentru
stabilizarea degradingoladei, generalizate, dar fără
un plan precis, concret și realizabil. Motivul
acestei nesiguranțe se datorează celor care ar
trebui să cunoască drumul ce trebuie urmat.
Adică decidenților statului, care însă, sunt fie
incompetenți, fie (sic!) rău intenționați.
Incompetenți? Da, căci aplică tactici, metode și
planuri, neținând seama de realitatea existentă
pentru că, de fapt, nici n-o cunosc. Ei sunt aceia
care dețin rolul diriguitor, putând astfel, să-și
etaleze aplicând „orice plan”, fără a analiza
posibilitățile, avantajele sau dezavantajele
acestuia. Dacă a greșit, nimeni nu-i cere
socoteală... În același timp, să avem curajul să
spunem lucrurilor pe nume și să recunoaștem, că
există o categorie, a celor rău intenționați care se
opun mersului normal al dezvoltării! Aceștia sunt
cei care au beneficiat de avantajele confuziilor și
neclarității, datorate legilor ambigue și de cele
mai multe ori liber-interpretabile. Ei sunt aceia
care s-au procopsit, precum pescuitorii norocoși
în ape tulburi. Au devenit bogați fără măsură,
beneficiari ai resurselor ce nu le aparțineau,

sărăcindu-i pe cei naivi, care au trăit cu iluzia că cinstea este steaua călăuzitoare a drumului spre o viață demnă, ce duce, în final, spre dezideratul visat, al unei vieți demne, de prosperitate și progres economico-social. Așa s-a reușit să se mimeze, de peste douăzeci de ani, că suntem pe drumul cel bun al democrației, adevărului și dreptății. Rezultatele, însă, sunt contrare, căci astăzi societatea românească este scindată în două mari categorii: a celor bogăți-îmbogățiții și a celor nevoiași (în continuă creștere), păcăliții.

Aceste fenomene reale au tras România înapoi, astfel suntem priviți din afară, ca o țară care nu prezintă siguranță, o țară cu multe legi (teoretic acceptabil concepute) dar care nu se aplică, căci sunt interpretabile și de cele mai multe ori vitrege pentru cei care au iluzia că se va face dreptate.

Să luăm un singur exemplu, al apariției noii legi a pensiilor. La prima vedere este echitabilă și dreaptă, căci iată, ține seama de toate veniturile, realizate de-a lungul întregii activități până la pensionare. Din păcate, între anii 1950-1960... în cartea de muncă se trecea doar salariul de încadrare și în foarte multe cazuri, nici acesta, menționându-se doar titlul și funcția. Toate câștigurile suplimentare, realizate legal, se cumulau cu salariul de încadrare, de la care se percepeau toate taxele (impozit, asigurări, celibat, fondul de locuințe, etc.), dar se găseau pe *state de plată* suplimentare. Acestea, de cele mai multe ori, erau formulare tipărite pe hârtie de cea mai proastă calitate, care după câțiva ani pur și simplu se dezintegrau, sau se aruncau. Cum în timp au venit atâtea modificări, în organizarea teritorială, transformări și desființări de întreprinderi și instituții etc., aceste *state* nu mai există. Ca urmare, Casele de pensii calculează drepturile la pensie, doar pe baza celor consemnate în cartea de muncă. În cazul că ai avut noroc, a se mai putea recupera din aceste *state de plată* îți procurai o adeverință, care nu mai era luată în considerare și pentru a intra în drepturi, alegeai drumul judecătoriaților... A fost bine gândită, corect aplicată această lege, care deși cu multe lacune se menține și astăzi, sub o formă stufoasă, neclară, ambiguă?

Pentru ca o țară să poată avea o dezvoltare ascendentă, toți cetățenii ei (sau marea majoritate), au dreptul, obligația și libertatea de a contribui la acesta. Evident, fiecare în sectorul lui de activitate, după capacitatea și pregătirea ce-i

sunt specifice. Aici se pune întrebarea, dacă conducătorii au creat condițiile necesare, în interesul dezvoltării economice a țării, pentru toți cetățenii, astfel încât aceștia să-și poată practica meseria, asigurându-se locuri de muncă corespunzătoare? Răspunsul este atât de simplu și atât de dezamăgitor, rezultatul fiind că o mare parte din cetățenii acestei țări se gândesc cum să plece! Oriunde, căci aici „viața devine din ce în ce mai imposibilă”. Pe cei care ar trebui să-i îngrijoreze acest fenomen, îi lasă reci, indiferenți, găsind în același timp o explicație, care nu le face cinste: „lăsați-i să plece dacă nu le convine și... apoi ei sunt astfel aducători de valută... (!?)”. Nu realizează că oamenii de diferite vârste și profesii, sunt nemulțumiți, disperați... dar cum deseori românul face haz de necaz, au apărut și o serie de melodii, precum: „Mama lor...”. Această melodie, care durează patru minute, este deseori difuzată! Așa se întâmplă și în perioada „socialismului victorios” unde omul era cel mai prețios capital. Nu de mult a început a se difuza la radio (cât se va mai permite), o melodie care spune mult: „Vreau o țară ca afară...”.

Toate aceste semnale disperate, ale multora dintre noi, nu-i pun pe gânduri, pe cei ce ne călăuzesc pașii, spre un viitor prosper, într-o țară dorită a fi civilizată? Și atunci îi întrebăm pe aleșii noștri: „Nu-i păcat că au trebuit să moară tineri nevinovați, în speranța unei vieți mai bune, mai drepte și o țară mai prosperă, așa cum au avut iluzia, atunci când au mers cu piepturile goale, în fața celor care i-au secerat?”

După evenimentele din decembrie 1989 „oficialitățile” au declarat – asiguratoriu: „De acum înainte, nu va mai răbda nimeni de foame, nu va mai tremura de frig sau de frică... suntem pe drumul libertății, al adevărului, al dreptății...!” S-a dat startul spre libertate, ni se spunea atunci, căci nimeni nu are a se teme, de nimeni și de nimic! Dând curs acestui îndemn, fiecare a pornit pe drumul său, bazându-se pe posibilitățile sale. Așa unii au luat-o pe jos, la pas, încrezători în promisiunile ce li se făceau... alții cu bicicleta, dacă erau mai tineri, sau aveau una... Alții mai „dotați se foloseau de mijloace motorizate (motociclete sau automobile), mai vechi sau mai noi, de diferite capacități... Unii prin mijloace de transport aerian... O parte, mai chibzuiți precauți „inițiații și cunoscătorii”, au rămas pe loc, savurând debandada celor mulți și

naivi, căci erau datori și responsabili cu „avuția și organizarea...”. Rezultatul? Astăzi avem o țară ajunsă în sapă de lemn, fără industrie, fără agricultură, fără drumuri, fără cercetare fără un învățământ competitiv (subfinanțat), o rețea sanitară formală, reduceri de salarii, reducerea pensiilor, falimentarea și închirierea a mai tuturor unităților de producție, corupția la loc de cinste... Așa se face că mulți pleacă în lumea largă, fie ei tineri sau vârstnici...

Ca un paravan zdrențuit, care nu te apără nici de ploaie, nici de vânt și nici de soarele arzător, conducătorii explică situația dezastruoasă a țării, invocând criza mondială generală... Nu se spune nimic concret, la obiect, despre cum au contribuit factorii interni la acest dezastru, de cei care s-au îmbogățit și se îmbogățesc în continuare, prin cele mai josnice metode de corupție și acțiuni perfide de tip mafiot. Se mimează doar, timid, măsuri de contracarare a răufăcătorilor...

Datorită intereselor comune, de parvenire, îmbogățire necinstită și consolidare a agoniselilor, fie ele din perioada comunistă, fie după anul 1989, au apărut grupări care se intitulează: asociații, fundații, uniuni și chiar partide sau sindicate... Căci să nu ne facem că nu vedem, deoarece toate partidele apărute (ca ciupercile după ploaie), după 1989, aveau pe cineva (organizator) dintre „foștii tovarăși”, convertiți în domni... La revitalizarea partidelor istorice, au contribuit foarte mulți, care doreau în continuare siguranța unui fotoliu și a unui „os de ros”. Nu de puține ori, scopul a fost de a juca la două capete..., căci astfel, vor avea câștig de cauză. În politică, s-a spus totdeauna că „românul se descurcă”, căci „dacă pleacă ai noștri, vin ai noștri...” el fiind imparțial. Cam așa s-a întâmplat și în acești ultimi ani.

Un alt aspect al regresului, perceput în toate domeniile socio-economice-educativ-științifice, este unul rușinos, dar victorios, în drumul spre parvenire, acesta fiind „nepotismul”, manifestat puternic în instituțiile statului. Așa au putut să apară peste noapte, în toate sectoarele vieții sociale doctori în științe, profesori universitari, manageri, etc. Urmarea este atât de izbitoare astăzi, căci așa cum în perioada socialismului victorios, ni se spunea că ne urcăm „spre cele mai înalte culmi de civilizație și progres” (o lozincă ipocrită dar acceptată), astăzi am deraiat spre haos, anarhie, corupție și sărăcie... Avea dreptate,

cunoscutul scriitor albanez, nominalizat la Premiul Nobel, Ismail Kadare, când afirma că „Balcanii sunt fideli clanurilor, nu principiilor” (dintr-un interviu acordat ziarului *Evenimentul zilei*, în septembrie 2003).

Dar să nu ne lamentăm inutil și să ne revenim, pentru a încerca să înțelegem de unde pleacă răul. Să urmărim, cum s-a dezvoltat nestingherit și cine-i de vină, dar și cum ar putea fi anihilat, pentru a încerca o redresare, a ceea ce se mai poate, și a se declanșa o adevărată reconstrucție. Aceste elemente constitutiv-determinante, pentru perioada ce s-a derulat mai bine de două decenii, pot fi analizate din diferite unghiuri, argumentate și explicate de către oficialități. Pe cetățeanul de rând, îl interesează mai puțin demagogia politicianistă, la care nu mai poate adera cu încredere, căci a tot auzit-o, dar rezultatele practice sunt nule. De aceea *el vrea fapte și nu vorbe*. Să încercăm:

În primul rând la conducerea țării, după 1989, s-au perindat mai multe guverne, care de fapt nu aduceau nimic nou, nici constructiv. Singura preocupare, era aceea de a-i critica pe predecesori și a promite, că vor încerca să repare greșelile făcute de aceștia, aceste promisiuni se făceau fie în perioada campaniilor de alegeri, fie în momentul instalării la putere. Odată având frâiele acesteia, continuau însă în același mod, în aceeași direcție și având evident, același rezultat, de a mai contribui la dezastrul existent. Rezultatul nefast lua amploare și totul se răsfrângea asupra economiei naționale, asupra industriei și agriculturii, accelerând înrăutățirea vieții sociale, alterând viața culturală, educativă și învățământul. Preocuparea personală a celor mai mulți dintre ei, era aceea de a se îmbogăți (căci nu se știe cât vor fi la putere), în mod necontrolat, fără scrupule, cu ignorarea sentimentului uman, pentru a-i fi bine lui și celor din anturajul său. Așa a apărut nepotismul și rețeaua de clanuri... Toate acestea sunt posibile, datorită sistemului înrădăcinat, căci transmiterea puterii și a prerogativelor acesteia, în general, este formală. Nu se ține seama de ce s-a început, de ce este bun, ce se poate continua, etc. Scăparea este simplă: asta a ieșit prost, datorită celor care au fost înaintea noastră... Așa se face că, în toate sectoarele societății, s-a perpetuat un regres continuu. Așa a ajuns astăzi România și cetățenii ei într-o situație disperată, nu numai materială,

dar și într-un regres moral-educativ și o prăbușire a învățământului. Sistemul sanitar, cultura, justiția și învățământul, turismul, protecția mediului ambiant constituie azi, puncte negre în peisajul pestriț și nebulos al țării noastre.

S-au dovedit, în decursul acestor ani, fraude de o amploare necunoscută în trecut. S-au făcut privatizări, de dragul privatizării, dar avantajoase pentru cei care au beneficiat de tenebrele acestor tranzacții murdare. S-au înfăptuit retrocedări, prin împrumutarea aceluia care nu aveau dreptul (?!), deposedându-se astfel adevărații proprietari. S-au făcut importuri, prin și pentru firme inexistente, toate aceste tranzacții, evident acoperite „legal”, de cei instituți a apăra legea și interesele țării. S-au înmulțit câștigătorii licitațiilor fictive, practicanți ai deturnărilor de fonduri. Astfel de exemple sunt mai numeroase și chiar dacă erau deconspirate, nu se găseau infractorii... Dacă totuși, din întâmplare exista câte unul care era dovedit, urmau anchete, procese, suspendări și amânări de procese prin diverse „filii juridice” care, în final, se soluționau de la sine, fie ca nefondate sau pur și simplu datorită amânărilor și tergiversărilor, erau prescrise. Cei „foști acuzați”, puteau de acum să-și continue nestingheriți preocupările...

Toate aceste fapte, antisociale în primul rând, au fost și sunt în continuare, rezultatul modului în care în punctele cheie ale problemelor de stat, au fost și sunt numiți cei de încredere, căci aceștia au drept pavăză ocrotitoare „factorul politic”, chiar dacă nu se menționează fățiș acest lucru. Nu este evident, că aceste metode au stat și la baza vechiului regim de tristă amintire? Și atunci criteriul politic era decisiv și se întărea prin: „...ori cu noi, ori împotriva noastră, cale de mijloc nu există!”. Făcând comparația, este adevărat că acum nu mai ești obligat să strigi lozinci și osanale pentru un conducător iubit. Mascat însă, metodele sunt similare celor comuniste, care, la rândul lor, fuseseră utilizate și de naziști.

Este evident, că cei ce s-au îmbogățit peste noapte, n-au avut nevoie nici de prea multă cultură, nici de știință, nici de prea multă carte, așa că cei ce au făcut parte din categoria celor instruiți, au fost marginalizați...

Dacă am vrea să intrăm în miezul problemei ce preocupă azi societatea românească, nu vom putea dispune de o lumină călăuzitoare. De ce?

Simplu, căci în primul rând de la un hipercentralizat și controlat sistem al tuturor aspectelor vieții sociale, la un sistem liberalist anarhic, care se vrea a fi capitalist, s-a pierdut controlul rațional al dezvoltării. Rezultatul este dureros, căci s-a instaurat o răsturnare a valorilor morale, permițându-se astfel o îmbogățire accelerată (fără muncă) și o parvenire a nulităților, ca urmare a activităților speculative.

Asistând acum, în aceste momente de grea încercare, pentru poporul român, la degradarea sa, se poate constata, prin multiple exemple devenite publice, cum justiția a contribuit la această stare. Este bine cunoscută formula, devenită celebră de acum și utilizată în justiție, ca un leit-motiv „...și dacă se va dovedi vinovat...”. Fără să vrei, te întrebi cum este posibil, ca în cazuri în care infractorul a fost prins asupra faptului, în momentul săvârșirii infracțiunii, întră într-un proces interminabil prin care-și va putea dovedi nevinovăția (mai ales dacă are un avocat bun și bine plătit). Îl amână, îl strămută, etc. până vine salvarea prin prescriere, iar victima rămâne cu buza umflată...

Toate aceste deraieri, ce au dus la prăbușirea țării și la suferința nemeritată a acestui popor oropsit, se datorează, în primul rând, degradării vieții politice și a lipsei de educație și moralitate.

Degradarea vieții politice și a lipsei de educație și moralitate au fost și rămân factorii determinanți ai comportării diriguitorilor, care nu țin seama de un ideal uman sau de o morală, în raport cu semenii și obligațiile ce și le-au asumat. Libertatea, greșit înțeleasă de cei care vor să parvină, indiferent prin ce mijloace, chiar dacă în drumul lor, ignoră suferința și nedreptatea ce o provoacă celor ce i-au propulsat și au avut încredere în ei. Am putea spune despre ei, că nu au morală, că sunt lipsiți de scrupule, etc. Dar ei au o morală: aceea a lipsei de scrupule, a egoismului profitor și a nemerniciei scopului urmărit! Extinzând puțin, putem afirma: că sunt lipsiți de cultură, de o cultură și o educație umanistă, sau într-un cuvânt de omenie. Aș! Ce cultură? Îți vor replica arogant și sfidător: uite am absolvit cutare facultate și am obținut numai note de 9 (nouă) și 10 (zece). Ce mai vrei? Pentru a clarifica anumite neînțelegeri, încerci a începe o conversație, despre un subiect oarecare de cultură generală, dar îți dă o replică cu un aer de superioritate, fără curajul de a mai continua

spunând: „Ce, vrei să te dai deștept, ca la școală?... Școala, educația și cultura – continuă nestingherit, ți-o faci în viață, nu ca șoarecele de bibliotecă, care crede că numai ce scrie în cărți este adevărul (?!). Viața, te învață cum să răzbești și să înlături obstacolele, indiferent de ce natură sunt ele, pentru a-ți atinge scopul. Cine nu luptă, rămâne la marginea drumului, cu toată cartea și știința lui, cu tot...”.

Oare să fie chiar așa? Trebuie să lupți și să acționezi, fără a ține seama de nimic? Dar dacă lupți, ignorând propria-ți conștiință și sentimentul că nu spui adevărul, că nu ții seama de cei din jurul tău, nu-i oare un sacrilegiu? Sigur, mi-a răspuns interlocutorul meu (cele relatate și petrecute faptic), ești un..., ca să nu-ți zic prost. Crezi că se poate să-ți atingi astfel țelul, interesându-te de problemele celorlalți? (?!?)... Am rămas pe loc și el a plecat triumfător.

M-am frământat timp îndelungat, după multiple discuții avute cu interlocutorul meu, și mi-am spus că știu atât de puține lucruri, despre modul în care ar trebui să acționezi pentru a reuși în viață...

Citeam, cu ceva timp în urmă, că: „... *idealul etic al poporului nostru a fost înțeles a fi omenia, ca țel al drumului în viață...*”. Se zice de altfel în popor, că-i mare lucru „a fi om de omenie”... Mai bine zis, se zicea astfel, căci acum în viață trebuie să fii „întreprinzător și descurcăreț”. Prin bun simț, se înțelege respectarea celor din jurul tău, respectul pentru adevăr și cinste, o coloană vertebrală fără încovoieri, care nu-și modifică alura, atunci când vântul își schimbă direcția.

Cultura și educația, cred încep să prindă încă de pe băncile școlii. Sau așa ar trebui să se întâmple... Încărcarea cu prea multe noțiuni amalgamate, din diverse discipline, nu-l poate ajuta pe școlar, în a-și forma o personalitate bine conturată și o educație umanistă. Eșecul în astfel de practici pedagogice va fi regretabil, așa cum s-a constatat la examenul de bacalaureat din acest an (iunie-iulie 2011) și chiar examenul de definitivat pentru învățători și profesori.

Cultura unui popor poate fi realizată în timp, cu multă muncă, modestie și dăruire. Astfel se va putea realiza o educație solidă, având la bază omenia, cinstea și dreptatea, libertatea și adevărul. Începutul pornește din familie, școală și mai apoi prin sine însuși, în cadrul societății. În acest parcurs, statul nu poate rămâne indiferent,

căci are obligația de a-i ajuta, stimula și respecta pe cei care-și dedică activitatea și întreaga lor viață educației, culturii, învățământului și sănătății. Aceștia la rândul, nu au dreptul de a face nici un rabat, de la nobila profesiune aleasă, dându-și întreaga energie atingerii scopului propus. Numai printr-o muncă perseverentă, continuă și nu de puține ori epuizantă, dar bine organizată, se va putea ajunge la a-ți crea o cultură solidă, bogată, utilă și altora. Activitatea practică și nu teribilismul și superficialitatea, îl pot ajuta pe omul adevărat să-și contureze personalitatea, să se realizeze, ca om cult în adevăratul sens al cuvântului, nu doar să aibă cunoștințe multe. Cultura se îmbogățește printr-o continuitate permanentă, presupune multă trudă și deosebită personalitate.

Astăzi la noi însă, se pare că lucrurile nu-și urmează o direcție dorită, visată, căci așa cum am arătat, nepotismul, înșelătoria, minciuna, nedreptatea și politica trufaș-părtinitoare, sunt atos-stăpânitoare. Acum, zicala „ai carte, ai parte” este ceva perimat, pueril și fără valoare, căci altele sunt reperele realizării individuale ca om social, beneficiar al unei bunăstări după merit.

Poate totuși dă Dumnezeu ca cinstea, onoarea, capacitatea de muncă cinstită să deschidă o altă cale pentru noi toți!... Va fi oare posibil? Da, dar *să ne trezim* cu adevărat, *până nu-i prea târziu* și să ne fie călăuză actualul Imn al României: **DEȘTEAPTĂ-TE, ROMÂNE!**

Într-un interviu luat de Florin Mugur, la 6 aprilie 1972, Marin Preda spunea: „... *noi suntem un popor care știm multe și, ca toate popoarele care stau pe un loc al pământului de mii de ani, cu greu ne mai poate uimi cineva...*”. Poate am putea extinde această cugetare a cunoscutului romancier, spunând: „... *că pe noi românii, ne mai poate mira ceva?*”.

BEN TODICĂ (Australia)**ZBORUL e un VIS, Frate în Duh**

Eram cu soția la mersul obișnuit de seară, când în față mi-a apărut o pungă din plastic rulată de vânt. Am scos telefonul și m-am luat după ea hotărât să văd unde ajunge. Soția s-a supărat că îmi pierd vremea cu punga goală, pe care cine știe de unde vine și cine a avut-o în mână și mă poate infecta de covid. Ați văzut unde a ajuns punga în final?! Eu îi înțeleg îngrijorarea, însă acasă, mânat de vocea creației, am încropit Noaptea celor o sută de regi. Curgea ca apa. Era un nou izvor. Toate sunt mici pârâiașe care, odată, la timpul potrivit se vor aduna într-un fluviu sau vor găsi marea cea mare. Tâlcurile șoptite ale lui Dumnezeu le-am îmbrățișat când, trecând fraudulos granița am acceptat glonțul grănicerului urcându-mă pe cruce lângă Hristos. Părinții mei ieșiți la pensie și abandonați de comuniști s-au pocăit și așa am intrat în mesajul credinței.

Trăim într-o lume construită pe metafora biblică; Dacă unul aruncă în tine cu piatra, tu răspunde-i cu pâine. La școala suntem educați doar în ceea ce privește partea pâinii, iar piatra și-o țin pentru ei. Imaginați-vă, dacă toți am fi educați să mințim, să tragem în piept, să furăm, atunci ei nu ar mai avea nici o șansă. Ne-am întoarce la violența primitivă și cel mai turbat sau înzestrat fizic învinge. Piatra este de multe ori ascunsă după prostie și poartă numele de succes/lăcomie. Așa se fac războaiele, invaziile, cuceririle și astfel se ajunge la exploatare.

Chestiunea cu internetul și vizionările e controlată de Algoritme prin care s-a stabilit

(citeam) că doar 50 de milioane aleși sunt vizibili fără piedici, iar restul de 7 miliarde sunt în umbră, ascunși de algoritm. Sigur că, dacă mă filmez la veceu sau având sex cu același, ei mă promovează și sunt eliberat din umbră. Dar asta e o chestiune pe care am descoperit-o încă din copilărie, de pe vremea cineamatorismului. Am crescut în sala de cinema, unde am fost educat de cei mai mari cinești ai lumii. Filmul rus, francez, japonez și american. În filmul VISUL care a luat premiul 3 pe țară la festivalul cineamatorilor din Timișoara, unde erau în juriu și **mai marii critici de film ai României**, plus prietenul copilăriei mele, ing. Iulian Topală, unde după proiecție s-a discutat valoarea filmului meu ca posibil câștigător al festivalului, însă tăiat scurt de Călin Căliman, motivând că subiectul abordat ar putea supăra conducerea de la București. Filmul trata tema înarmărilor – adică de ce dai copiilor jucării ca arme, apoi la maturitate să-i închizi dacă se înarmează și finalul filmului propunea să dai și băieților trandafiri asemenea fetelor. Trandafirul era un simbol care îi deranja pe cei de la Moskova, așa că filmul s-a clasat doar pe locul 3. Marele premiu a fost luat de un film care ridică osanale marilor construcții comuniste din orașele țării. Deci, domnule și frate în Duh, Maestre Adrian Botez: nu mă păgubiți deloc. Eu trăiesc azi doar pentru credința mea și pentru bucuria de a-l cunoaște pe Dumnezeu. De atunci am mai luat premii și chiar marele premiu pe țară, însă cu un film pentru Casa Pionerului din Oravița, intitulat PERSEVERENȚA. Deci, după cum vedeți am gustat din podiumul marelui succes, organizat de șarpe.

Naivitatea mea în ale manevrelor masochiste, a forțelor care conduc lumea m-a protejat și m-a ținut în linia de ochire a satanei nu ca un pericol, ci ca posibil revoluționar. Din copilărie am pășit cu prudență și am funcționat până azi pe muchia de cuțit a graniței dintre lumi. Sunt unul dintre pasagerii acestui mare tren care străbate Siberia vieții. Dușmanii, invidioșii, necunoscătorii scuipe pe munca noastră pentru că suntem diferiți. Ei vor o lume artificială, ei vor roșul mai roșu, vântul mai ascuțit, durerea mai adâncă, mocirla mai cleioasă. Și munții trec prin fața vieții lor fără ca să-i observe și mor trăind fără să realizeze unde au fost.

Această viață este a noastră. Vorbeam cu George Anca despre moartea lui Artur Silvestri și

îi spuneam că văzând atâția suspecți prezenți în jurul lui, pretinzând că sunt poeți nu am putut fi decât bănuitor că i se pregătește sfârșitul. L-au omorât ei pe Ceaușescu, darămite pe Artur. Se întâlneau pe la o Grădină de vară și precis că i-au pus ceva în băutură, spunea George, cum altfel să moară așa subit. Da, uite că s-a dus și el. Sunt speculații.

Eu nu mizez pe o mârtoagă, ci cânt beat de fericire, precum Beduinul legănat pe mantia marelui vers atunci când vă citesc, MAESTRE. Eu construiesc în mine lumi proiectate de visul frăției voastre. Ele sunt vii, așa cum vie a fost FACEREA la cuvântul Domnului „LA TÂLCURILE ARMONIEI, ZENITULUI și NADIRULUI, din STIHURI”, cum spuneți. Nu mai fiți trist! Cum vreți să comentați un ZOMBI? El doar umblă atras de hoitul societății. Zombii nu iubesc. Nu rezonază ca și noi. Ei nu văd, ci cad repede în capcana așa-ziselor plăceri imediate.

Îmi faceți rău?! Adrian Botez nu îmi face rău la AUTO-BIOGRAFIE și nici la CV. Satana nu este interesat de CV-ul meu sau al dumatăle. Clasa. Dictatura e interesată de CV-URI ca și de diplome, de cioburi strălucitoare, clasamente, de mâncare la minut și nuiele. CORPORATRIȘTUL care conduce lumea e interesat doar de talent și sclavi ori cititorul de azi e lipsit de puterea imaginației, sunt învățați doar să vadă și să atingă bobul ca în Găinărie. Plus, nu au puterea de sine, nu se cunosc îndeajuns ca să facă un comentariu, de teamă ca nu cumva, urmat de vreun coleg să fie luat în râs. Orgoliile sunt îndopate azi, mai mult ca niciodată, noilor generații.

Văzătorii, cititorii care scuipează pe munca noastră azi, scuipează și în istorie pe Iisus Hristos, pe Van Gogh, Leonardo da Vinci, Galileo Galilei, Giordano Bruno etc. Nu suntem singurii și nici primii luați în râs sau neînțeleși pentru curajul de a gusta din fructul înțelepciunii, de a privi spre înălțimi. Mulți au fost arși pe rug pentru credința lor de-a lungul istoriei. Mă asum. Eu fac doar prototipuri. Vreți zborul? Antrenați-vă! Fiecare cum își așterne, așa doarme!

CĂPĂSTRUL... PENTRU CINE?

Michel de Montaigne scrie că atunci când filozofii practică „știința înțelepciunii”, de fapt ei învață să moară. cred că un țăran poate fi mai

inteligent decât un academic tocmai pentru faptul că nu cară bagajul cunoștințelor celui învățat. Cel ce nu știe, știe că nu știe, iar cel ce știe crede că știe totul. El stătea odată și își privea pisica atent care stătea nemișcată, cu ochii țintiți în copac și deodată o pasăre căzu jos pe ciment, drept între etichetele ei. A căzut pe gânduri întrebându-se multă vreme cum de e posibil să se întâmple așa ceva.

Joseph Goebbels, propagandistul lui Hitler a introdus ideea diminuării/sărăcirii vocabularului și cunoștințelor populației, apoi faci ce vrei cu ele. SE ÎNTÂMPLĂ OARE ACELAȘI FENOMEN AZI? Nu vă plângeți că voi ați ales să trăiți așa! E bine în peștera plină de comori, numai că nu-s ale tale și somnul ți-e iepuresc. Am să vă spun o poveste care, în ciuda logicii capitaliste, putea să fie rezolvată dacă se aplica legea recunoștinței reîncarnării ar fi spus budiștii care spune că vei plăti într-o altă lume pentru faptele de aici sau de acum. Ați spune că e fantezie, însă ce va povestesc se întâmplă acum, în această viață.

În cazul eroului nostru, răsplata ar fi putut avea loc aici cu un pic de recunoștință a relației dintre oameni. Un om foarte bogat care juca poker la 20 de milioane de dolari mâna în Las Vegas și pierdea, avea căi întotdeauna să nu-și plătească taxele țării sale unde trăia pentru ca acesta, statul lăsase anumite ușițe în sistem pentru afacerile murdare ale înaltei societăți. Ușițe pe care numai anumiți agenți fiscali puteau să le acceseze. El având vreo sută dintre aceștia angajați, plătea anual câte 50 de dolari taxă la miliardele de dolari pe care le învârtea. Țara suferea din lipsă de bani pentru infrastructură, sănătate și educație, dar ce-i pasă marelui șmecher profitor și arogant, care atunci când era întrebat de ce el, răspundea că trăim într-o țară liberă și democratică și că toți, dacă ne putem permite să plătim agenți de calculat taxele la sfârșit de an așa cum o face el ar fi păcat să nu o facă. Nu e nimic ilegal. Întorcea spatele și pleca râzând.

Într-o zi el căzu bolnav la pat și doctorii i-au spus că numai un transplant de rinichi îl mai poate salva. Zis și făcut. Doctorii au pornit în căutarea unui donator care se potrivea și după lungi încercări au găsit în sfârșit un binevoitor, pilotul său de pe helicotper s-a hotărât să-l ajute și i-a vândut unul din rinichii săi sănătoși. Operația a avut loc cu succes, însă după un an, bogătașul moare și curând după, și pilotul. Ceva nu lucrase

în regulă. După lungi investigații s-a concluzionat că moartea celor doi a fost produsă de inferioara calificare a cadrelor medicale și a sistemului sanitar sărac.

Deci, concluzia este că, dacă bogătașul și-ar fi făcut datoria cinstită de a-și plăti taxele, sistemul sanitar, calitatea serviciilor și nivelul de pregătire al specialiștilor ar fi fost înalt și nu ar fi dus la eșecul transplantului. În concluzie, noi nu realizăm cât de importantă este această sinergie cinstită și bine orchestrată ca un sistem să funcționeze într-o societate. De asta spun că Ignoranța din vârful imperiului se va răspândi ca o ciumă și-l va distruge. Avem o mare responsabilitate ca cetățeni pentru a-i identifica și a le amenda crima.

Dacă în perioada comunismului, în vest era criticată doctrina de spălare a maselor cu vise de comunitate și raiuri de basm împărațesc precum: țara noastră - casa noastră și că toți suntem o familie, acum după ce jovialul Ronald Reagan și supra-orgoliosul Gorbaciov au distrus CALUL NEGRU, balanța mondială. Vestul s-a angajat în același tip de doctrină, însă de data asta a violenței și călcatul peste cadavrul aproapelui. Cel mai tare câștigă. Fiecare pentru el.

Dacă războaiele și suferința sunt motoarele evoluției conștiinței omului, atunci dumnezeul biblic nu există. Sau există pus intenționat de tirani ca să creeze opoziția. Unii muncesc și când recolta e gata, năvălim și prădăm. După ce s-a înnavuțit, imperiul începe să se destrăbăleze și dispare. Se naște un altul și tot așa. Deci, suntem cobaii unui experiment și acesta nu este Dumnezeul meu. Revelația lui Iisus Hristos după Ioan de Patmos, capitoul 6 versetele 1-8 ne spune că cei patru călăreți sunt considerați a simboliza Ciurma, Războiul, Foametea și, respectiv, Moartea. Că cei patru călăreți aduc Apocalipsa asupra lumii înainte de Judecata de Apoi.

Dacă Dumnezeu e viața, atunci el nu este interesat în amănuntele arderii ei. El doar apare din când în când și mai pune lemne pe foc când acesta mocnește adică, atunci când ne vede crescând ca varza în grădină, fericiți în razele soarelui. Investește zeci de miliarde de dolari anual în Calul galben, în arme nucleare.

Îi aud pe toți marii filozofi vorbind de Nice. Nu citisem nimic de Nice și am zis, ia să caut să citesc și eu ceva din filozofia lui, dar nu l-am

găsit pe nicăieri și urmărind un interviu subtitrat, am descoperit că numele pronunțat Nice se scrie Nietzsche. Dumnezeule, mi-am zis! Păi eu când lucram la marea companie Natra prin anii '90, îl citeam în pauza de masă. Odată s-a întâmplat să vină directorul fabricii să ia prânzul în cantina care avea bucătărie restaurant pentru 500 de muncitori și mâncând m-a întrebat ce citesc. Când i-am arătat coperta, a rămas perplex pentru că și el încercase, dar nu a înțeles nimic. Și mi-a recomandat să-mi cumpăr un laptop că e mai ușor să car o librărie așa decât cu o mână de cărți după mine prin fabrică.

David Lean, Werner Herzog, George Lucas, vorbesc de ei căci sunt din generația mea, toți au răspuns când au fost întrebați de către studenți cum să ajungă să facă un film că azi e simplu. Nu e ca pe vremuri când trebuia să faci rost de un aparat de filmat care era scump, de role de film scumpe pe care Lucas spunea că ucenic fiind aduna rămășițele din tobele rămase neterminate de la sfârșitul zilei de filmare în aparate cu echipele de profesioniști pe care le folosea apoi în filmele sale studentești. Eu, la rândul meu ca cineamator umblam prin marele orașe ale României ca să cumpăr role de film 2x8 mm care durau 3 minute pentru că nu se găseau fiind din import, ca să adun să-mi pot face un filmuleț de 10 minute, pentru competiții. Azi specialiștii afirmă că tehnologia digitală îi ajută pe toți să devină cinești. Că azi nu mai e o problemă să faci un film.

E o părere greșită, cred. Când s-a inventat creionul, toți au spus că de acum își vor scrie propriile cărți. Nu s-a întâmplat, pentru că a scrie o nuvelă sau roman e o artă, cere talent, înclinație, experiență de viață, imaginație etc. Toți putem sufla într-un fluier și scoate sunete, însă nu e magie precum flautul lui Mozart. Apoi se spune că de acum calculatorul ne va face filmele. Oare? Îi vezi pe șmecherii sau promotorii de software cum pun zece poze împreună într-un program în calculator și apoi te uiți la ele fascinat de ce se întâmplă pe ecran. Nu-ți mai iei ochiul de pe fir. Vai, ce efecte frumoase și mișcări fine, constante, cursive etc. Despre ce e vorba? E acesta un film care să-ți emancipeze conștiința, să te transporte undeva? Nu. Acestea sunt mișcările cobrei când își hipnotizează prada. Tu privești pe ecran cu creierul mic în stare de alertă. Animalul din tine e în pericol și nu-ți iei ochii de

pe ecran până când primești confirmare că pericolul a trecut. Asemenea e și cu muzica. Dacă sună continuu, ești în aceeași stare de alertă. Dacă mângâi părul partenerului încet și finuț, lin de sus în jos crezi o emoție, o poveste care vine cu tine, însă dacă o lovești brusc repetând același gest de sus în jos, se sperie și fuge. Instinctul animalic declară pericol și se apără.

Revin acum la Joseph Goebbels, care reducând vocabularul și educația, aducea populația aproape de animal, o speria cu ușurință manipulând masele în ce direcție voia. Este exact ce se întâmplă cu internetul și mass-media azi. Este folosit cu poftă și lăcomie pentru a acapara și a face bani încât nu se realizează că fără voia noastră reducem populația la nivelul pisicuțelor care aleargă după ghemuleț. Propaganda continuă a violenței și atracției prin fals extraordinar duce la exterminare sigură a îmbogățirii conștiinței. Civilizația e pusă pe fugă, aleargă accelerat până la ardere completă. Oare asta vrem, oare asta vrea Dumnezeu? Dacă Dumnezeu consideră că războiul și suferința e scopul ajungerii la El, atunci înseamnă că suntem niște cobai și el un profesor distrat.

Omul, ca să creeze artistic are nevoie de emancipare și cunoaștere și asta vine din interiorul lui. Un interior la care trebuie să lucreze și să-l găsească. Înțelepciunea sunt crăpături spre lumină. Când apare, trebuie s-o apuci de aripi și să-i desfaci obloanele. Te ridici în mușchi, îți tragi picioarele ghemuit în sus, obloanele se închid sub tine și ești înăuntru. Îți simți căldura, te înfășoară, deschizi ochii și zâmbești. E o nouă lume. O civilizație evoluează și crește. Cea din urmă, dacă sare brusc în față nu va fi în stare să se transpună fără educație. O simfonie nu poate fi trăită fără un antrenament în timp, deasemeni vizionarea unei piese de teatru sau balet, lectura unui roman sau poezie, admirația unei sculpturi sau pictură. Munca e asiduă, iar puturosului nu-i convine să muncească, așa că umblă după cai scurte și trișează.

Arta adevărată care să evolueze conștiința poate fi generată doar de o altă conștiință înnobilită. Deci, poți avea toate aparatele mobile din lume ele nu vor face artă fără un talant/talent care să o opereze. Opera vine din artist. Însă problema mare acum e că artistul este tot mai mult izolat prin tot felul de reguli, restricții și platforme de

expunere. CULTURA, în special izvorul, ARE UN MARE ROL ÎN CONSTRUIREA ARTISTULUI și cum globalizarea impune uniformizare, prin reducerea culturii locale, reducerea totală la accesul platformei de expunere locală prin invazia corporatistă monoteistă, șansa artistului este nulă. Este ca și cum ai cere întregii planete să consume doar cartofi din grădina cu legume deoarece cresc ușor, neglijându-se restul miilor de varietăți. Când Sufletul local moare, se rupe o altă șansă din sufletul planetei și de aici din univers și Dumnezeu. Noi suntem parte din planetă și născuți să înflorim din ea nu din corporații sau ideile pretențioase, considerate geniale ale unor orgolioși obosiți și plictisiți de viață. Dacă pisica lui Montaigne știe ceva, cred că ar trebui să-i dăm puțină atenție și vom descoperi că noi de a călători prin universul conștiinței Dumnezeu. E timpul să ne oprim din așteptări și să sărim pe-un alt cal.

Andrei BREABĂN

Ion Creangă, Mărțișorul românilor

O veche legendă dacică ne povestește că într-o bună zi soarele a coborât pe Pământ în chip de om. Despre această întâmplare află un zmeu care îl răpește pentru a lăsa lumea în întuneric. Văzând ce se întâmplă, un fecior de dac și-a luat traista cu niște merinde în spinare, falxul și sica, pe care le-a ascuțit bine, și zvârlindu-se pe calul său cel năzdrăvan porni la drum în căutarea luminii.

Și călători flăcăul nostru prin lumea largă vreme de trei anotimpuri până, ce în sfârșit, găsi castelul în care zmeul cel rău a ascuns soarele. Ferecat în lanțuri într-o temniță întunecată, astrul luminii era bine păzit de căpcăun care nu lăsa pe nimeni să intre în acea fortăreață unde doar el era stăpân. Dar tânărul dac nu se lasă, cum vede zmeul că îi iese în cale a scos iute de la brâu falxul și se

aruncă asupra lui pentru a-și croi drum în acel castel unde știa că soarele zace.

Lupta a fost grea și anevoioasă pentru că, oricât de vrednic era dacul nostru, nici căpcăunul nu se lăsa învins. Și se bat ei trei zile și trei nopți la rând fără ca vreunul să fie dovedit. Profitând de un moment de neatenție a flăcăului, zmeul îi înfige sabia în piept și îl rănește cu vârful într-o coastă. Sângele începe să curgă înroșind zăpada albă pe care cădea. Furios, dacul lovește năprasnic cu falxul și desface capul căpcăunului în două. Fericit că a biruit răul, a intrat în castel și a desferecat soarele din lanțuri, redându-i libertatea. Bucuros, astrul luminii îi mulțumește, apoi privește cu duioșie la picăturile de sânge ale voinicului care au curs pentru ca el să fie din nou liber. Unde au ajuns privirile soarelui zăpada s-a topit pe loc, iar picăturile de sânge a dacului au dat imediat viață unor ghiocei care au ridicat timid spre soare capetele lor plâpânde și imaculate. Soarele urcă din nou pe cer dăruind lumii din lumina lui.

Pentru a nu se uita întâmplarea, fetele au prins a împleti fire colorate în alb și roșu, reprezentând culoarea ghiocelului, a primăverii și a vieții pe care a dăruit-o oamenilor astrul luminii, dar și culoarea sângelui curs în luptă, pentru a elibera soarele din mâna căpcăunului. O legătură simbolică între Cer și Pământ, între Dumnezeu și Om, între Lumina cea pură și făcătoare de viață și întunericul înfricoșător al morții și al neștiinței.

Șnurul făcut din cele două fire era pus la mână, la piept, sau legat în cosiță. Cu timpul fetele au făcut o gaură în bănuți de aur și argint, pe care i-au prins cu cele două fire și l-au pus la gât iubiților și soților lor. Bănuțul era simbolul soarelui eliberat de flăcăul dac. În vremea dacilor mărtișorul se purta până ce venea un semn clar că a sosit primăvara, cum ar fi venirea berzelor, a rândunelelor, etc., apoi mărtișorul se puneă într-un copac să aducă roade multe în acel an, iar cu bănuțul se cumpăra caș și vin roșu pentru fete, să aibă tenul proaspăt și obrajii rumeni. Alteori de fir erau legate pietricele mici, de diferite culori, socotite a fi amulete care te fereau de duhurile rele.

Așa a pornit istoria mărtișorului, care a dăinuit până în zilele noastre pentru a ne aduce aminte în fiecare an că **ziua de 1 martie semnifică biruința soarelui și noul an agrar, mult**

așteptat și serbat cu bucurie de strămoșii noștri daci. Iar, ca să nu-i uităm vechile semnificații, Dumnezeu a dat chip de om și a trimis printre noi pe ghidușul povestitor Ion Creangă, parcă anume să ne amintească de acea frumoasă legendă a strămoșilor noștri, extrem de bogată în semnificații, când un nou soare a răsărit pe cer spre a aduce lumină poporului său. Pesemne că el, care a cules și ne-a lăsat atâtea povești pline de învățăminte, cele mai multe venind din adâncurile istoriei neamului nostru, o fi știut-o și pe aceasta, pentru că altfel nu se explică cum a vrut să ne convingă că s-a născut pe 1 martie 1837 când în arhivele din satul Humulești apare înscris pe 10 iunie 1839. Nu ar fi singura enigmă, știm că și la Eminescu, bunul său prieten, sunt diverse opinii despre ziua în care s-a născut. De altfel o vreme a figurat sub alt nume, acela de Ion Ștefănescu pe care l-a schimbat apoi cu cel al mamei sale, ducându-i astfel numele în eternitate.

Se spune că în tinerețe Creangă era zvelt și subțirel la trup, cu obrazul oval, purta mustață iar o vreme și o bărbuță frumos tunsă, având o privire pătrunzătoare, trădată de zâmbetul șiret al buzelor. Cu o înălțime mult peste medie, a fost primul dintre cei opt copii ai lui Ștefan și Smaranda din Humulești. Fiind isteț încă de când era copil, avea să fie dat la școală, pentru că mama sa voia să ajungă preot, dorință pe care în parte i-a îndeplinit-o, în 1859 fiind hirotonisit diacon la Biserica Sfânta Treime din Iași. Fire hâtră, făcea mereu glume când sta de vorbă cu prietenii, cărora pe povestea tot felul de năzbâții și chiar pățanii din copilăria sa.

După cât de hazlii îi sunt scrierile, pe atât de tumultoasă i-a fost viața.

Din cele povestite unui amic, hotărârea de a se însura a luat-o la un pahar de vin după ce s-a întâlnit întâmplător pe stradă cu un mai vechi prieten, preotul Ivanciu. Luat la rost că este burlac Creangă îi răspunde cu ștregărie că nu are nici un ban în buzunar, și de asta nu se însoară. În același spirit de glumă prietenul său îi dă o monedă de argint de zece parale și mai în șagă, mai în serios îl duce la pețit la preotul Ioan Grigoriu, care avea o fată Ileana, de numai 15 ani. În 1859 se căsătorește cu ea iar după un an are un fiu, Constantin, singurul copil rămas în urma lui. Trebuind să-și întrețină familia și să aibă grijă și de frații săi mai mici, deoarece tata a

murit în 1858, tânărul Creangă închiriază un debit de tutun undeva aproape de Mitropolia din Iași, iar în paralel dă ore de germană. În 1863 îi moare și mama, continuând să aibă singur grijă de frații mai mici. Mitropolia îi aprobă transferul de la Trei Ierarhi la Mănăstirea Barboi din Iași, unde a primit și locuință, fiindcă mereu avea neînțelegeri cu socrul său, la care a locuit până atunci. Peste un an primește și un post de învățător suplinitor, fiind remarcat de Titu Maiorescu, care ajunsese director la Școala Normală de Învățători de la Trei Ierarhi din Iași, ca apoi, prin Decretul domnesc nr. 1501, semnat chiar de Al. I. Cuza, să fie numit institutor la acea școală.

Locuind tot la mănăstire, soția a avut o aventură cu egumenul călugăr Isaia Vicol Dioclias, cu care a fugit părăsindu-și familia. Renunță și la postul de slujitor al bisericii din cauza unei legi prin care era interzis cumulul de funcții la stat și, așa, poate da divorț. Între timp o cunoaște pe Tinca, nepoata diaconului Vartic, pe numele căreia a cumpărat Bojdeuca din Țicău, care îi va fi alături toată viața, fără a se mai căsători legal. Se spune că mânca mult și era o fire cam avară, meteahnă deprinsă din greutățile prin care a trecut în viață, în schimb nu era nimeni care să iubească pisicile ca el. Lumea povestește că atunci când doamna Tinca l-a găsit mort avea pe piept și în jurul său toate cele 21 de pisici pe care le-a adunat în ultimii ani de viață.

L-a cunoscut pe Mihai Eminescu în 1875, când poetul a fost numit într-o comisie de examinare a cărților didactice, între care și cele scrise de Creangă. În raportul întocmit, Eminescu apreciază activitatea deosebită a dascălului Creangă, iar, în baza referințelor sale, fiind acum ministru, Titu Maiorescu remarcă și dă aprobare să fie introdusă în școli lucrarea *Metoda noua de scriere și citire pentru uzul clasei I primare*, scrisă încă din 1867, unul din primele abecedare românești. Creangă a scris și alte lucrări didactice, singur sau împreună cu alți autori, între care „*Învățătorul copiilor – carte de citit în clasele primare de ambele sexe cu litere, slove și buchii, cuprinzând învățături morale și instructive*”, „*Povățuitoriu la citire prin scriere după sistema fonetică, etc.*”, ceea ce denotă grija și dragostea pe care o avea față de copii, cărora le-a dedicat cele mai multe din cărțile sale. Tot în acest an Eminescu îl introduce în *Junimea* și de

atunci Creangă începe să publice în *Convorbiri literare*. Un alt mărtișor prins cu dragoste pe pieptul culturii române de o elită de intelectuali curajoși dar mai ales patrioți. Revista a apărut la Iași în ziua de *1 martie 1867* sub *auspiciile Societății Junimea* condusă de Titu Maiorescu, și a avut un rol deosebit în formarea limbii și literaturii române moderne. Propusă inițial ca un *Jurnal* în care membrii *Junimii* să-și publice scrierile, Iacob Negruzzi sugerează numele revistei al cărei prim dirigitor a fost ales. Între cei care au publicat în *Convorbiri literare* au fost nume de prestigiu ale culturii clasice românești între care îi amintim pe M. Eminescu, I. Creangă, I. Slavici, I. L. Caragiale, Vasile Alecsandri, George Coșbuc, Octavian Goga, I. Al. Brătescu Voinești, Dinu Zamfirescu, Mihail Dragomirescu, Simion Mehedinți, Rădulescu Motru, P. P. Negulescu etc.

Încă de când s-au cunoscut, între cei doi titani ai culturii noastre naționale se leagă o prietenie sinceră care a durat toată viața. Eminescu se va muta pentru o vreme în Bojdeuca lui Creangă din Țicău și, în timp ce vor petrece zile întregi împreună, îl va sfătui pe *bădița Ion*, cum îi plăcea să-i spună, să-și scrie *Amintirile din copilărie* pe lângă poveștile nemuritoare pe care a început să le publice.

Din 1879 Creangă începe să aibă probleme de sănătate, care se agravează după 1882, trebuind să-și ia perioade lungi de concediu medical, și tot mai greu putea face servicii. Avea epilepsie, boală moștenită de la mama lui, netratabilă în acea vreme. Aflând din presă de moartea bunului său prieten, *bădița Mihai*, iar la scurt timp și a Veronicăi Micle, boala se agravează și mai mult, astfel că pe 31 decembrie 1889 face un atac cerebral și își dă sfârșitul la numai 53 de ani, fiind înmormântat pe 2 ianuarie 1890 în cimitirul Eternitatea din Iași. Astfel părăsește pe Pământ un nou astru al culturii neamului nostru care, prin opera sa nemuritoare, a adus căldură și lumină în sufletele românilor. La fel ca multe alte personalități marcante, Creangă a trăit în sărăcie, iar în timpul vieții puțini au apreciat la adevărata măsură valoarea inestimabilă a operei sale pentru literatura română. Lucrările scrise vor fi mai ales postume, multe editate prin grija fiului său, ajuns un bun și cunoscut arhitect, dar și a marelui om politic și de cultură Titu Maiorescu, care i-a apreciat valoarea, la fel cum a făcut cu Eminescu

și alți aștri ai culturii române. Astfel, sfârșitul terestru al lui Creangă a fost asemenea eliberării din temniță a soarelui, care abia după ce a fost pus în libertate a putut să ofere lumina sa dătătoare de viață. Pentru că omul nu știe să aprecieze astrul care strălucește lângă el și îl caută cu privirile doar pe Cer, la fel cum nu l-au apreciat pe Iisus, alegând să-L dea morții prin răstignire. Dar și într-un caz și altul moartea va avea un rol eliberator, Iisus a înviat din morți dovedind lumii Adevărul adus de El, iar Creangă va lua viață prin recunoașterea postumă a creației sale.

Adevărat *mărțișor al românilor*, Ion Creangă este asemenea soarelui care, luând chip de om, a poposit pentru o vreme printre urmașii dacilor din vechime, oferindu-ne din lumina și căldura lui îmbietoare care ne aduce și azi liniștea și zâmbetul pe buze în serile când istoviți după povara unei zile de muncă luăm în mână una din cărțile sale. Măcar în aceste momente să ne străduim să-i aducem prinusul gândurilor noastre frumoase și, asemenea cavalerului dac, să-l doborâm pe *căpcăunul cel rău* care ar vrea să-l închidă la fel cum încearcă și cu alți aștri strălucitori pe care i-a dat Dumnezeu poporului român. Cu falxul adevărului în mână să redăm libertatea astrului sacru pentru a ne bucura și astăzi de lumina trimisă cu atâta dragoste asupra poporului din care și el a făcut parte, pe care l-a iubit și i-a închinat viața. Iar, împreună cu mărțișorul primit de la cei dragi în această zi memorabilă de **1 Martie**, să purtăm cu mândrie și mărțișorul răsărit sub privirile calde a acestui soare al românilor care poartă numele de Ion Creangă, și care cu poveștile lui de neuitat a topit zăpada care ne-a încătușat sufletul lăsând să se reverse prin el fiorii calzi ai iubirii divine, plâpânzii și gingașii ghiociei, care au prins viață în inima noastră. Să ne bucurăm de puritatea lor și să păstrăm un moment de reculegere în memoria celui care s-a născut în ziua de *1 Martie* pe pământ românesc, pentru a ne oferi din lumina lui câtă vreme vom mai trăi ca națiune.

Trezește-te popor român din letargie, nu lăsa pe nimeni să-ți pângărească eroii și aștrii care îți luminează calea spre Rai, fără de care ai fi sortit pieirii, căci numai prin ei trăim și vorbim românește, această limbă dulce și atât de frumoasă, la care și ei și-au adus prinusul!

Geo CĂLUGĂRU
SAVANTUL HENRI COANDĂ despre:
Rolul omului în cadrul galaxiei
în care se află și PĂMÂNTUL

Într-unul din brațele unei galaxii, printre cele mai mici, se află „Soarele”, în jurul acestuia se învârteste o bucătică de materie zisă „Terra”. Pe aceasta există un infinit de mic viețuitor zis „Omul”. Pe creierul acestuia sunt miliarde de particule, zise neuroni, și cum fie și una din acestea este capabilă să înregistreze și să înțeleagă ce se petrece în jurul ei: Ce mare este omul! Sau mai bine zis, creierul omului.”

În anul 2004, Petre Gigea-Gorun, fost prim-vicepreședinte al Consiliului Popular al Județului Dolj coordona activitatea administrativă a tuturor localităților din județ printre care și comuna natală a savantului Henri Coandă, a luat parte la o manifestare închinată acestuia, la școala generală din comună care acum îi poartă numele. Fiind prezent la manifestare, domnul Petre Gigea Gorun și-a amintit de vizita făcută de marele savant, împreună cu soția, în anul 1969, luna septembrie, întâlnindu-se cu profesorul Gheorghe Dascălu, pe atunci directorul Școlii Generale din Perișor. Împreună cu profesorul Romică Bucătea se bucurau de prilejul de a răscoli în amintirile din acel an memorabil pentru locuitorii comunei Perișor. Participând la o întâlnire cu coordonatorii cenacliștilor de epigrame, la București, domnia sa, fiind președintele Cenaclului epigramiștilor doljeni, un cenaclu reductibil la nivel național, am avut prilejul, cunoscându-l mai de mult, să-mi relateze, cu umorul ce-l definește, despre acel memorabil eveniment atât de viu păstrat în mintea și sufletul domniei sale. În continuare, consemnez ce s-a păstrat în reportofonul, întâmplător avut la mine și ceea ce îmi mai amintesc despre cele aflate atunci.

Când familia Coandă a oprit în fața Primăriei din Perișor, a fost întâmpinat de un grup masiv de cetățeni, între care primarul, președintele C.A.P.-ului, directorii de școli și ai altor instituții de pe raza comunei. Primarul comunei i-a adresat emoționat și cu vocea tremurândă un călduros „bun venit” pe meleagurile copilăriei; în același timp, un bătrân i-a întins o pâine mare și o ploscă cu vin de buturugă. Oaspeților le-au fost dăruite numeroase buchete de flori prin gestul frumos al

elevilor, al profesorilor și oamenilor din comună. Profesoara Camelia Bucățea le-a legat la gât cravate roșii de pionieri, declarându-i pe Henri Coandă și pe soția sa „Pionieri de onoare ai comunei Perișor.” Doamnei Coandă i s-a oferit printr-un grup de tineri o frumoasă ie brodată cu motive naționale și i-au așezat pe cap și umeri o maramă de borangic deosebit de frumoasă. Profesorul Gheorghe Dascălu s-a referit la acea atmosferă de neuitat, evocând-o astfel: „Doamna Coandă era o femeie distinsă. Ne-a spus că era înrudită cu Mihail Kogălniceanu, iar soțul său era legat, prin bunici, de Tudor Vladimirescu, de pe meleagurile Gorjului. Totodată și-a exprimat admirația pentru faptul că sălile de clasă ale școlii aveau portretele unor mari înaintași ai neamului: Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Horea, Cloșca și Crișan, Tudor Vladimirescu, Mihai Eminescu, Ion Creangă și alții. Henri Coandă răspundea cu bunăvoință și era bucuros că poate să strângă mâinile întinse ale oamenilor. După vizita oaspeților la unitățile din sat, s-au îndreptat spre școala generală, unde au participat la o masă prietenească. Li s-au oferit tot felul de preparate specifice, pregătite de localnici precum nelipsita țuică de prună și vinul din soiurile de struguri căpșunică și zaibăr.

În legătură cu venirea savantului Henri Coandă acasă, în România, revista „Magazin istoric” a publicat articolul semnat de Grigore Aldea-Aldescu: „Henri Coandă reîntors acasă” în care sunt cuprinse demersurile făcute, sosirea savantului român în țară și atitudinea sa față de starea existentă la acea dată. „Ministerul a răspuns repede și pozitiv, precizându-ni-se totodată că musafirul va fi invitatul Academiei Române. Când i s-a comunicat, Henri Coandă s-a arătat încântat și la începutul toamnei era în țară. A fost întâmpinat cu deosebită afecțiune de conducerea Academiei și i s-a propus un program de 25 de zile, timp în care, în discuții, și-a exprimat dorința de a reveni definitiv în țară, dacă era posibil. Nu solicita casa părintească din Bulevardul Lascăr Catargiu, unde se afla sediul unei ambasade, accepta orice locuință corespunzătoare. S-au făcut informații la cel mai înalt nivel. Ceaușescu a aprobat repatrierea și s-a hotărât să-i fie atribuită o casă de la Protocolul de stat și salariul de la Academia Română. Henri Coandă s-a arătat foarte mulțumit, afirmând că după atâția ani de peregrinări i se îndeplinesc un

vis, putea să se întoarcă în țară. S-a dus în S. U. A. pentru a-și încheia afacerile pe care le mai avea și a revenit la București. La sesiunea din decembrie 1970, Academia Română l-a primit în rândurile membrilor săi. Peste doi ani, la 24 noiembrie 1972, inima sa a încetat să mai bată. Avea 86 de ani.”

Paula ROMANESCU

Vârsta – unicat

Poetului Geo Călugăru la 80

Vârsta ingrată e când treci
Pe lângă bucurii cu ochii seci.
Ridică-i în lumină și vei da
Luminii reci chiar calda-ți lacrima
Ce nu cunoaște iarna niciodată.
Vârsta e treaptă binecuvântată
Pe scara vieții veșnic suitoare
Spre steaua vie cu parfum de soare.
Vârsta prin care treci e unicat:
N-ai mai avut-o încă niciodată
Seamănă a toamnă cu livezi de aur
Doar pentru că-ți e sufletul tezaur
De generozitate și iubire
De care doar necoțții nu au știre,
Dar, poate, vor afla și ei cândva...
Vârsta de-acum, rotundă, e a ta!

Im memoriam

Poetul vrâncean al iubirii,
Hristache Lungu...în călătorie cerească

Adesea am afirmat că Omul, cea mai frumoasă „zidire”, mărgăritar al vieții, este singura ființă de pe planeta Pământ, conștientă de Sine, care cugetă și îmbrăcat în haina luminii, descătușat de răutate și frică, înfloreste și produce bucurie semenilor și lumii. Un astfel de minunat om este, nu voi vorbi la timpul trecut, și domnul Hristache

Lungu, plecat, astăzi - 07 februarie 2022 în călătorie cerească. Născut pe data de 20 februarie 1933 în satul Rădești, jud. Galați, într-o familie numeroasă și pe care a prețuit-o și iubit mereu. De fapt dânsul, din naștere a primit Harul sfânt de a transmite prin cuvinte, ca poet și ziarist redevabil, dragostea față de glia strămoșească, lumina frăției, echilibrul în toate și armonie.

Omul este scânteia divină, cu certitudine o fărâma din infinitul mare, din universul văzut și cel nevăzut, un crâmpei de suferință cu dorul permanent de zbor, prin anotimpuri, către Nemărginire.

Hristache Lungu, om de rară frumusețe interioară, harnic, generos, prietenos ne-a arătat ce înseamnă să rămâi demn, drept în fața furtunilor vieții, să trăiești cu dragoste permanentă în suflet și s-o retransmiți, cu drag, societății, familiei, semenilor. Sunt importante regăsirea de sine, bunul-simț în toate și demnitatea proprie.

Cu glia părintească, mereu cu patria în suflet, cu respect față de înaintași și răspundere față de urmași, a publicat poezii, reportaje, foiletoane, pamflete din anul 1953 când a fost angajat la redacția ziarului bârlădean „Steagul Roșu”, apoi la revistele: „Pentru Patrie”, „Luceafărul de ziuă”, „Viața militară”, „De veghe”, apoi la ziarul „Milcovul și în după 1999 la cotidianul „Ziarul de Vrancea”, susținând frumoasa rubrică „Eterna Comoară”.

A luptat pentru așezarea pe noi și trainice temelii a viitorului țării. Doar prin muncă și iubire putem transforma România într-o țară a fericirii, a infinitului uman. În anul 2014 a scos primul volum de poezii intitulat „Cartea inimii” și în anul 2016 a apărut al doilea său volum de poezii „De veghe în cetatea inimii” lansat, în primăvara anului 2017, la Biblioteca județeană „D. Zamfirescu” din Focșani, într-o ambianță deosebit de plăcută.

Dânsul a fost coleg și prieten cu poetul Nicolae Labiș, căruia i-a dedicat superba poezie „Noi încă așteptăm să vii”, publicată în revista Bogdania, nr. 41-42/2017, iar interviul cu prilejul împlinirii a 80 de ani în revista nr. 43-44/2018.

Căsătorit cu aleasa inimii, din anul 1957, cu doamna învățătoare Polixenia, ființă a luminii, stabilității și dragostei. De câțiva ani, rodul dragostei, fiul Dan și el torent de lumină și iubire, sălășluiește în patria cerească.

Poetul Hristache Lungu a suferit în tăcere, fără vaiete, cu bărbăție și nicidecum nu și-a pierdut nădejdea, speranța da, dar nădejdea, iubirea curată, niciodată...

**„Poți munții din loc să-i urnești
Sau flori să sădești peste piatră
Poți fulgerul-n nori să-l oprești
Iubirea s-o stingi, niciodată”....**

Te vom păstra mereu în sufletul nostru! În viață întâlnim oameni minunați, strălucitori, de mare finețe și bunătate, pe aceștia să-i urmăm și să le ducem mai departe idealul. Vineri 4 februarie 2022 s-a stins o făclie și s-a născut o nouă stea, stea cu numele de Hristache.

Maestre, poete drag, drum lin, odihnă binemeritată în Împărăția cerească!

Ionel MARIN, Focșani, 07.02.2022

Elena BUICĂ-Buni (Canada)

CE E IUBIREA?

Ce vă vine în minte, dacă v-ar întreba cineva ce e iubirea?

Inefabilul iubirii ne face să dăm fiecare răspunsuri diferite, căci iubirea nu poate fi explicată pe de-a-ntregul. Poate să spună cineva că a pătruns în esență ce este iubirea? E un mister pe care îl purtăm în noi, e o minune, nu știi de unde vine și nu știi unde o să te ducă. Iubirea se naște în tine, o simți ca pe ceva unic, e ca o flacără, un fel de combustie internă. Când iubești, percepția din jurul tău se schimbă, iar starea aceasta curge prin tine. Dispare totul, nu mai există decât dorința ca celălalt să te iubească la fel de mult și îl vrei numai pentru tine. Nevoia de iubire este atât de mare, încât, și atunci când crezi că ești mințit, îți vine să strigi: “Minte-mă, dar minte-mă frumos!”

Se spune că iubirea nu este de esență umană și că poartă în ea ceva din puritatea dumnezeiască. Nici un om nu se poate lăuda că a inventat iubirea, nici nu se poate transmite din generație în generație, nici nu se poate învăța de la cineva, ori

prin maturizare sau voință și nici nu depinde de caracterul omului sau de vârstă, chiar dacă la vârsta a treia e mai domoală, dar este compensată de lumina experienței. Oamenii au nevoie de dovezi de iubire până în ultima clipă de viață. Acolo unde dispare, sufletul e pârjolit.

Toate religiile lumii propovăduiesc iubirea ca fiind cel mai înalt mesaj, cea mai desăvârșită condiție umană. Cele mai mari sacrificii omenești s-au făcut din iubire, așa cum s-a sacrificat Iisus din iubire pentru oameni. Literatura abundă de creații pe această temă.

Sensul cuvântului A-MOR (fără moarte) este iubirea. El arată că iubirea poate să treacă dincolo de moarte. Se spune chiar că dragostea poate să mute munții din loc, căci la urma urmelor, tot ce contează în viață în mod deplin, este iubirea.

Iubirea este o sărbătoare a firii, este ceva armonios, blând, fascinant, cald. Căldura sufletească dată de iubire dă viață infinitelor entități ce alcătuiesc universul, creează forme, învie, luminează. Iluminarea, înțelepciunea, vin pe calea iubirii, țin de bucuria de a trăi iluzia.

Se întâmplă ca uneori iubirea să-ți aducă și suferință, să mai încurce izele sau să dea naștere unor situații mai deosebite. Mai zilele trecute, un tânăr îmi spunea: “iubesc două fete în același timp și nu mă pot hotărî cu care să rămân. Aș putea împărtași fericirea cu oricare dintre ele.” Și când i-am zis: “Dar necazurile, cu care le-ai putea împărți mai bine?” a căzut pe gânduri.

Nu există o rețetă pentru iubire, există doar acea chimie care se întâmplă între oameni, singura valabilă. E foarte diferită la fiecare cuplu de îndrăgostiți, un unicat indescifrabil.

O amintire din perioada adolescenței care îmi flutură și acum prin minte, mi-o explic doar prin această misterioasă chimie.

Cam pe la 15-16 ani, Iuliei, prietena și colega mea de bancă, îi sfârâiau călcăiele după Dragoș, cu care se întâlnea adeseori în Cișmigiu, căci pe acolo le era drumul spre casă. La început, conversația lor era foarte sumară. Se întâlneau, se salutau scurt: El: “Bună!”, ea: “Bună!”. După un timp: ”Ce mai faci?” “Bine, dar tu?” “Și eu bine.” Dragoș o lua de mână și se plimbau tăcând, lăsând doar inimile să vorbească în graiul lor. La plecare îi înmâna o scrisoare de dragoste. Iulia răspundea întotdeauna prompt cu scrisori frumoase pe care eu i le ticluiam cum mă pricepeam mai bine. Mi-amintesc cum îi

spuneam cu deplină convingere că numele Dragoș s-a născut din cuvântul dragoste. După un timp, Dragoș i-a făcut următoarea declarație de dragoste: “Știi ce-mi place la tine cel mai mult? Cât de frumoase scrisori îmi scrii. Noaptea nu pot dormi până nu citesc scrisorile tale, încât le știu pe dinafara. N-aș putea să trăiesc fără ele.” Cu vremea, Dragoș a aflat cine scria acele “minunate” scrisori de dragoste. Credeți că între ei s-a schimbat ceva? Nici vorbă. După terminarea școlii s-au căsătorit și eu le-am botezat copilul. Ce dovadă mai mare trebuie pentru felul cum lucrează chimia? Nu este nimic mai frumos și mai tulburător ca privirile ochilor de îndrăgostit care spun povești de iubire pe care cuvintele nu le pot îngâna sau așterne pe hârtie.

Și pentru că iubirea ocupă un loc atât de important în viața oamenilor, i s-a închinat o zi din cele mai vechi timpuri, chiar înainte de creștinism, așa cum este sărbătoarea Dragobetele. E celebrată în ziua de 24 februarie, în anotimpul rece, dar ține inimile calde, căci “Dragobetele sărută fetele”, cum este vechea zicală românească. Se spune că Dragobetele, feciorul chipeș și puternic al Babei Dochii, aduce iubirea în casă și în suflete. Acest tânăr neastâmpărat și năvalnic este fratele mai viril al mai firavului Sf. Valentin, Cupidonul american, care își arată amorul cu inimioare roșii străpunse de săgeți și răvașe parfumate. Virilitatea Dragobetelui este o creație în spiritul locului, tipic unei culturi dionisiace. Balcanicii sunt mai înfocați, mai întărâtați, mai puternici, mai voluptoși decât frații lor de peste ocean. Zona Carpato-Dunăreană duduie de forță și bărbăție.

Pentru omul arhaic, ziua de Dragobete era semnul sosirii primăverii. Era prima zi când se vorbea despre păsări și plante, semne ale înnoirii naturii, când păsările presărau bucurie, iar plantele și florile încântau simțurile pe plaiurile mioritice. În această zi se “logodesc” păsările. Datorită vechimii, această zi a dat naștere la multe și frumoase obiceiuri care s-au păstrat la sate și care nu merită epitetul de “răsuflate”.

În ultimii ani, la oraș, tinerii dornici de înnoire, încurajați și de comerț, îi fac tot mai mult loc zilei de 14 februarie, Valentine`s Day, zi închinată iubirii în amintirea Sf. Valentin. Românii știu destul de puțin despre acest Sfânt care a fost executat în anul 269 la 14 februarie pentru că a favorizat căsătoriile interzise de

împăratul roman Claudius. Acesta nu își putea aduna ostași pentru prea multele războaie purtate. Socotind că bărbații nu doreau să își părăsească soțiile, a interzis căsătoriile. Preotul Valentin, a cunoscut în secret perechi de îndrăgostiți, și-a atras moartea astfel și a devenit martir.

Vă puteți închipui cum ar arăta omenirea dacă ar fi lipsită de acest sentiment de rotunjire a propriei ființe, care stă la baza vieții, refugiul celor asupriți, acoperământul celor dezgoliți, speranța celor deznădăjduiți, hrana celor înfomețați, apa celor însetați?

Dar cum ar fi dacă, măcar pentru o zi, iubirea ar fi stăpână pe toate inimile, iar oamenii s-ar îmbrățișa și ar cânta “Toți pe lume frați noi suntem”?

GHEORGHE A. STROIA: MAMA ESTE (de 8 Martie, Ziua Internațională a Femeii)

Deoarece este 8 Martie și cuvântul FEMEIE este asociat cel mai des cu MAMA, le urez tuturor femeilor din lume un sincer și călduros LA MULȚI ANI, să aveți viața plină de culoare și flori ca o primăvară, să fiți iubite și adorate în fiecare secundă a vieții, iar vouă MAMELOR, să nu fiți niciodată uitate. Un omagiu special merită și cele două mame ale mele, AURICA – prin naștere și MARIANA – prin alianță. Să aveți grijă de stele, să ne lumineze și nouă muritoarele noastre vieți. VĂ IUBIM!

MAMA ESTE...

de Gheorghe A. Stroia

Mama este raiul ce ades' suspină,
Lacrima-i curată e prosop de vină,
Mama este cerul cu steluțe dalbe,
Înger de lumină gândurilor toate.

Mama este chipul zorilor albaștri,
Ce la cap veghează visul printre aștri,
Mama e culoarea cerului senin,
Miere-n supărare - veacuri de pelin.

Mama este viața fremătând în palme,
Dorul și iubirea-n lumile de cazne,
Mama este setea ce tăcut se-adapă,
Liniștii de prunc – nesfârșită apă.

Mama este soare, chipul de lumină
Ce ne intră-n suflet și nu are vină,
Mama este câmpul plin de verde iarbă,
Mama este neaua serilor de iarnă.

Mama este vatra focului ce arde,
Basmul ce se-așterne la copil în palme,
Mama e pământul care coace roade,
Toamna ce bogată, poame în cascade.

Mama-i mac în floare ce îmbie câmpul,
Dulcea lui privire ce-o sărută vântul,
Mama e lumina sufletului veghe,
Mama e credința – graiul nepereche.

LA MERE C'EST...

La mère est le paradis qui souvent soupire,
Essuie-main pour la faute - sa larme claire,
La mère est le ciel aux blanches étoiles petites,
Ange de lumière aux pensées, toutes.

La mère est le visage des bleues aurores
Qui veille au chevet sur le rêve à travers les astres
La mère est la couleur du ciel serein,
Miel dans le dépit- d'absinthe toute une vie.

La mère est la vie frémissante des paumes,
Le dor* et l'amour dans ces mondes de peines,
La mère est la soif qui s'abreuve, douce,
Du repos du nourrisson- incessante source.

La mère est soleil, image de lumière
Qui perce notre âme, sans aucune erreur,
La mère est le champ rempli par l'herbe verte,
La mère est la neige des soirées d'hiver.

La mère est l'âtre au feu brûlant,
Le conte blotti au creux des mains de l'enfant,
La mère est la terre qui fait mûrir des fruits
L'automne, le riche, aux moissons en séries.

La mère est pavot fleuri qui resplendit au champ,
Son doux regard embrassé par le vent
La mère est la lumière de l'âme, toujours de
veille,
La mère est la foi- seul patois sans faille.

Traduction Virginia BOGDAN

* Dor est un mot roumain intraduisible, dont le
synonyme français serait: envie.

MOTHER IS...

Mother is the heaven that too often sighs,
As a wrong deeds towel are her pure tears,
Mother is the sky with sparkling little stars,
Angel of light is for your thoughts paths.

Mother is the marvel of the blue dawn,
Watching your dreams in the outer realm,
Mother is the color of a clear sky,
For centuries of bitterness she is just honey.

Mother is life flickering in your hands,
Longing and love in the world of challenges,
Mother is the thirst that silently quenches,
The baby's wellbeing - never-ending water.

Mother is like sun, the look of the light
That enters your soul lacking any fault,
Mother is the field as a green meadow,
In the winter evenings mother is like snow.

Mother is the hearth of the burning fire,
Fairy tale lodging in the child's hands,
Mother is the land that bears ripe fruits,
Wealthy autumn by crops overwhelmed.

Mother is a poppy blooming in the field,
Its charming look being kissed by wind,

Mother is the light watching over your soul,
Mother is the faith – mother tongue exceptional.

English Translation by Elena ANGHELUȚĂ BUZATU

MUTTER IST ...

Die Mutter ist der Himmel, der oft seufzt,
Zerreißen Sie es sauber ist ein Handtuch,
Die Mutter ist der Himmel mit weißen Sternen,
Engel des Lichts alle Gedanken.

Die Mutter ist das Gesicht der blauen
Morgendämmerung,
Was träumt der Traum unter diesen,
Die Mutter ist die Farbe des klaren Himmels,
Honig-verärgert - Jahrhunderte von Teddybären.

Die Mutter ist das Leben Händeschütteln,
Sehnsucht und Liebe in der Welt der Fässer,
Die Mutter ist der Durst, der schweigt,
Baby Quiet - Endloses Wasser.

Die Mutter ist die Sonne, das Gesicht des Lichts
Was in unsere Seele eindringt und nicht schuldig
ist,
Die Mutter ist das Feld voller grünem Gras,
Die Mutter ist der Schnee der Winterabende.

Die Mutter brennt in brennendem Feuer,
Das Märchen, das das Kind in seinen Händen
hält,
Mutter ist das Land, das Früchte trägt,
Reicher Herbst, Gedichte in Kaskaden.

Die Mutter ist eine Blume auf dem Feld,
Sein süßes Auge küsste den Wind,
Die Mutter ist das Licht der alten Seele,
Mutter ist Glaube - beispielloser Weizen.

Traducere în limba germană Daniela GUMANN

MOEDER IS ...

De moeder is de hemel die vaak zucht,
Zijn traan is puur en een bron van opluchting,

De moeder is de lucht met witte sterren,
Lichte engel van witte gedachten.

De moeder is het gezicht van de blauwe
dageraad,
Waar de droom altijd naar kijkt,
De moeder heeft de kleur van de heldere hemel
En de zoetheid van de dag als een vrouw.

De moeder is het leven dat in zichzelf kruipt,
Het verlangen naar en de liefde van de wereld
goed,
De moeder is de voedselknuffelaar
De vrede van de kinderen in dit leven.

De moeder is de zon, het gezicht van het licht
Welke de ziel binnen gaat zonder schuldgevoel,
De moeder is het veld vol vriendelijkheid,
De moeder is de schittering van schone avonden.

De moeder is het huis van het brandende vuur,
Het sprookje dat het kind in zijn handen houdt,
Moeder is het land dat ons fruit geeft,
Rijke herfst en vol verhalen.

Mijn moeder staat in de bloem op het veld,
Zoet als de kus van de wind,
De moeder is het licht van de wakkere gedachte,
De moeder is geloof - de ongeëvenaarde
ademhaling.

Traducere în lb. olandeză: Galina MARTEA

ANNEDIR...

Anne, sık sık iç çeken cennettir
Onun temiz gözyaşları suç havlusudur
Anne, ışığı beyaz yıldız, gökyüzüdür
Tüm düşüncelerin ışık meleğidir.

Anne, yıldızlar arasında rüyayı başında
bekleyendir
Mavi şafakların çehresidir
Anne, pelin asırları – küskünlüğün balıdır
Açık gökyüzünün rengidir.

Anne, ıstırap dünyasında sevgi ve özlemdir
Avuçların içinde titreyen hayattır
Anne, sessiz içen susuzluktur
Bebek sükûnetine - sonsuz suyudur.

Anne, ışık yüzlü bir güneştir
Ruhumuzun derinlerine suçsuz girendir
Anne, yeşil çimen dolusu kırıdır
Anne, karlı kış akşamlarıdır.

Anne, yanan ateşin ocağıdır
Çocuğun avucuna yayılan masaldır
Anne, meyveyi olgunlayan yeryüzüdür
Şelaleli yemiş, zengin sonbahardır.

Anne, kırıcı cazbeden çiçekli haşhaştır
Rüzgâr öpen onun tatlı bakışıdır
Anne, vardiya ruhunun ışığıdır
Anne, inanç – çiftleşmemiş konuşmadır.

Traducere de Urfet ŞACHIR

LA MADRE È ...

La madre è il paradiso che spesso sospira,
La sua lacrima pulita è l'asciugamano della vita,
La madre è il cielo con stelline bianche,
L'Angelo della luce di tutti i pensieri.

La madre è il volto dell'alba blu
Che veglia il sogno tra gli astri,
La madre è il colore del cielo limpido,
Il miele nel dispiacere- secoli di genziana.

La madre è la vita che freme nei palmi,
La nostalgia e l'amore nei mondi del supplizio,
La madre è la sete che nel tacere si disseta,
Il silenzio del bambino- acqua infinita.

La madre è il sole, il volto della luce
Che entra nella nostra l'anima e non ha colpa,
La madre è il campo pieno di erba verde,
La madre è la neve delle serate di inverno.

La madre è la fiamma che brucia nel fuoco,
La fiaba che tiene il bambino tra le mani,
La madre è la terra che cuoce il frutto,
L'autunno ricco, frutti a cascate.

La madre è il papavero fiorito che incanta il
campo,
Dolce il suo sguardo baciato dal vento,
La madre è la luce dell'anima veglia,
La madre è la fede- la voce senza pari.

**Traducere lb. Italiană: Doina Maria
CONSTANTIN**

Mama este soare, chipul de lumină
Ce ne intră-n suflet și nu are vină,
Mama este câmpul plin de verde iarbă,
Mama este neaua serilor de iarnă.

ママは
ママの笑顔が太陽見たいに光ってる
身も心にも入ってる
ママは野原の綺麗なにわざきしよの草原
素敵な冬の夜の真っ白なキラキラの結晶は
ママ

Mama no egao ga taiyō mitai ni hikatteru
Mi mo kokoro ni mo haitteru
Mama wa nohara no kirei na niwazekishou no
sougen
Suteki na fuyu no yoru masshiro na kira kira no
kessho wa
Mama

Traducere în japoneză Cristina INOBUCHI

A MÃE É...

A mãe é o paraíso que muitas vezes suspira,
São lenço de culpa as suas puras lágrimas,
Anjo de luz para todos os pensamentos,
A mãe é o céu com imaculadas estrelinhas.

A mãe é a cor do céu sereno,
A mãe é a imagem das azuis alvoradas,
Que vela o sonho através dos astros,
Doce em tristeza – idades amargoradas.

A mãe e a sede que bebe em silêncio,
A mãe é a vida estremecendo nas palmas,
A nostalgia e o amor nos mundos de suplícios,
Ao sosego de criança – eternas águas.

A mãe é o sol, imagem de luz
Que, sem nenhuma culpa, entra nas nossas almas,
A mãe é o campo cheio de erva verde,
A mãe é a neve das tardes de inverno calmas.

A mãe é a lareira do fogo que arde,
O conto que se põe ao menino no coração,
O outono rico, frutos em cascatas,
A mãe é a terra que amadurece o pão.

A mãe é a luz eterna, para sempre da alma vigia,
A mãe é craveiro enfluorescido que persua o
campo;
A mãe é a crença em tudo o que é bom – a voz
sem par.
O seu doce olhar puro, afectuoso que beija o
vento.

**Traducere în portugheză Lucian
DUMBRAVĂ și Lucian DUMBRAVĂ sr.**

NËNA... ËSHTË

Nëna është parajsja që psherëtin shpesh,
Lot i pastër është një peshqir prej vere,
Nëna është qielli me yje të bardhë,
Engjëll i dritës të gjitha mendimet.

Nëna është fytyra e agimit blu,
Nga koka vegon ëndrra midis tyre,
Nëna është ngjyra e qiellit të pastër,
Mjaltil e mërzitur - shekuj me pelin.

Mami është duke shtrënguar duart,
Malli dhe dashuria në botën e arkave,
Nëna është etja që ushqehet me heshtje,
Qetësi prej foshnje - uji i paskajshëm.

Nëna është dielli, fytyra e dritës
Që na hyn në shpirt dhe nuk ka faj,
Nëna është fusha plot me bar të gjelbër,
Nëna është bora e mbrëmjeve të dimrit.

Nëna është vatra e zjarrit të ndezur,
Përrallë e shtruar në duart e fëmijës,
Nëna është vendi që t'i pjek frytet,
Vjeshtë e pasur, poema në ujëvare.

Nëna është zambak që e deh në fushëm,
Shikimi i saj i ëmbël që po e puth erën,
Nëna është drita e shpirtit të zgjuar,
Nëna është besim – fjalim i pashembullt.

Traducere în limba albaneză BAKI YMERI

Maria FILIPOIU-poeme creștine

PATIMILE LUI HRISTOS

De Paștele iudeilor,
în vechiul Ierusalim,
împăratul evreilor
a permis păcat meschin.

Pe Iisus Mântuitorul,
zeloșii L-au chinuit,
de-au înlăcrimat poporul,
pentru cât pățimit.

Apostolii s-au îngrozit
de teama răzbunării
și rând pe rând L-au părăsit
pe Domnul creștinării.

Stând la Cina cea de Taină,
Iisus le-a mărturisit:
*„Cu sărutare haină,
trădat, voi fi răstignit.”*

Petru, cel peste apostoli,
de Iisus s-a lepădat,
când cocoșul până în zori,
a treia oară a cântat.

Atunci, Apostolul Iuda,
de frați creștini detașat,
pe Cel ce-i binecuvânta,
pentru arginți L-a trădat.

În zi de Miercurea Mare,
de șarpe în suflet mușcat,
a pus la cale, trădare
cu păgânul împărat.

Iuda, discipol devotat,
dar mai trădător ca toți,
cu-n sărut L-a întâmpinat
pe Iisus, câștigând zloți.

Următoarea dimineață,
„Mielul” a fost gata prins,
de-a fi lichidat din viață,
așa cum El a prezis.

Samsarii din acea vreme,
fără să chibzuiască,
și-au dus sufletu-n blesteme,
strigând: *„Să-L răstignească!”*

Dintr-un lemn I-au făcut cruce
pentru grea pătimire,
pe Golgota să o urce,
sfârșind în răstignire.

Iar pe Dealul Căpățânii,
răstignit între tâlhari,
L-au batjocorit stăpânii,
trădători și mercenari.

Pe cruce, Fiul Domnului,
schingiuit și umilit,
ruga Stăpânul cerului,
să-i scurteze chin sortit.

La chin de moarte condamnat,
coroană pe cap I-au pus
din spini, ce L-au însângerat
pe-al Domnului fiu - Iisus.

Cu piroane în picioare
și în mâini, așijderea,
și-a dat ultima suflare,
când ziua se-ntuneca.

De ale Fiului patimi,
Preacurata Maica Sa,
uda pământul cu lacrimi
și în genunchi se ruga.

De pe cruce L-au coborât,
în graba cea mai mare
și L-au închis într-un mormânt,
pecetluind intrare.

Să nu se scoale dintre morți,
I s-a pus pază bună,
că-i poate deruta pe toți
rătăcirea din urmă.

Dar paznicii când au văzut

mormântul gol, au strigat
cât puterile i-au ținut:
„Vai! Hristos a Înviat!”

Iuda, de moarte vinovat,
arginții i-a aruncat
sub creangă de copac uscat,
de care s-a spânzurat.

De Iuda și-a lui ispravă,
mai mulți înțelepți au spus
că „Nu-i faptă mai mârșavă
ca trădarea lui Iisus!”

Iuda, trădător a murit,
dar trădarea a rămas
și pământul a-mpânzit,
să crească-n suflet trufaș.

RĂSĂRIREA LUMINII (sonet pascal)

Răsare Lumina Domnului Hristos
Din covor astral, împletit cu stele,
La Înviere, când vine Paștele
În altarul sufletului credincios.

Din sfințit Altar se-aud cuvintele:
„Luați Lumină” de spirit maiestuos,
Ca să sfințească sufletul virtuos,
Când îngerii aprind candelabrele.

Lumina coace rod în suflet mănos,
Când la Liturghie vin spiritele
Cu miracolul gândului luminos.

Mister divin luminează templele
La Paștele, ce-n jertfe e sângeros,
Prin veac perpetuând tradițiile.

Poeți și poezia lor...pe cărările timpului!

În fiecare an la data de **21 martie, sărbătorim Ziua Internațională a Poeziei**. Această zi a fost instituită de UNESCO, din anul 1999, drept o recunoaștere a faptului că oamenii de litere și de cultură, poeții și scriitorii din întreaga lume și-au adus o contribuție remarcabilă la îmbogățirea

culturii și spiritualității universale. Cu certitudine astăzi, avem nevoie și mai mult de poezie, de poezia sufletului însetat de iubire, de frumos și sublim. Suntem o scânteie divină, un zâmbet de-o clipă în universul văzut și nevăzut, o picătură din trupul veșniciei. Fiecare poet cunoaște ce-i poezia, arată acest fapt prin însăși creațiile sale. Pentru mine Poezia este:
Rană de cuvinte
Ce vindecă tăcerea clipei,
Cu fulgi de lumină,
Netopiți de vise...

Mihai EMINESCU
(15.01.1850-15.06.1889)

O, mamă...

O, mamă, dulce mamă, din negură de vremi
Pe freamătul de frunze la tine tu mă chemi;
Deasupra criptei negre a sfântului mormânt
Se scutură salcâmi de toamnă și de vânt,
Se bat încet din ramuri, îngână glasul tău...
Mereu se vor tot bate, tu vei dormi mereu.

Când voi muri, iubito, la creștet să nu-mi plângi;
Din teiul sfânt și dulce o ramură să frângi,
La capul meu cu grijă tu ramura s-o-ngropi,
Asupra ei să cadă a ochilor tăi stropi;
Simți-o-voi odată umbrind mormântul meu...
Mereu va crește umbra-i, eu voi dormi mereu.

Iar dacă împreună va fi ca să murim,
Să nu ne ducă-n triste zidiri de țințirim,
Mormântul să ni-l sape la margine de râu,
Ne pună-n încăperea aceluiași sicriu;
De-a pururea aproape vei fi de sânul meu...
Mereu va plânge apa, noi vom dormi mereu.

De ce nu-mi vii

Vezi, rândunelele se duc,
Se scutur frunzele de nuc,
S-așeaza bruma peste vii -
De ce nu-mi vii, de ce nu-mi vii?

O, vino iar în al meu braț,
Să te privesc cu mult nesăț,
Să razim dulce capul meu
De sânul tău, de sânul tău!

Ți-aduci aminte cum pe-atunci
Când ne primblam prin văi și lunci,
Te ridicam de subsuori
De-atâtea ori, de-atâtea ori?

În lumea asta sunt femei
Cu ochi ce izvorăsc scânteii...
Dar, oricât ele sunt de sus,
Ca tine nu-s, ca tine nu-s!

Căci tu înseninezi mereu
Viața sufletului meu,
Mai mândră decât orice stea,
Iubita mea, iubita mea!

Târzie toamna e acum,
Se scutur frunzele pe drum,
Și lanurile sunt pustii...
De ce nu-mi vii, de ce nu-mi vii?

Nichita STĂNESCU- POEZII
(31.03.1933-13.12.1983)

Sunt un om viu

Sunt un om viu.
Nimic din ce-i omenesc nu mi-e străin.
Abia am timp să mă mir că exist, dar
mă bucur totdeauna că sunt.

Nu mă realizez deplin niciodată,
pentru că
am o idee din ce în ce mai bună
despre viață.

Mă cutremură diferența dintre mine
și firul ierbii,
dintre mine și lei,
dintre mine și insulele de lumină
ale stelelor.
Dintre mine și numere,
bunăoară între mine și 2, între mine și 3.

Am și-un defect un păcat:
iau în serios iarba,
iau în serios lei,
mișcările aproape perfecte ale cerului.
Și-o rană întâmplătoare la mână
mă face să văd prin ea,
ca printr-un ocean,

durerile lumii, războaiele.

Dintr-o astfel de întâmplare
mi s-a tras marea înțelegere
pe care-o am pentru Ulise - și
bărbatului cu chip ursuz, Dante Alighieri.

Cu greu mi-aș putea imagina
un pământ pustiu, rotindu-se
în jurul soarelui...
(Poate și fiindcă există pe lume
astfel de versuri.)

Îmi olace să râd, deși
râd rar, având mereu câte o treabă,
ori călătorind cu o plută, la nesfârșit,
pe oceanul oval al fantaziei.

E un spectacol de neuitat acela
de-a ști,
de-a descoperi
harta universului în expansiune,
în timp ce-ți privești
o fotografie din copilărie!

E un trup al tău vechi,
pe care l-ai rătăcit
și nici măcar un anunț, dat
cu litere groase,
nu-ți oferă vreo șansă
să-l mai regăsești.

Îmi desfac papyrusul vieții
plin de hieroglifice,
și ceea ce pot comunica
acum, aici,
după o descifrare anevoioasă,
dar nu lipsită de satisfacții,
e un poem închinat păcii,
ce are, pe scurt, următorul cuprins:

Nu vreau,
când îmi ridic tâmpla din perne,
să se lungească-n urma mea pe paturi
moartea,
și-n fiecăre cuvânt țâșnind spre mine,
pești putrezi să-mi arunce, ca-ntr-un râu
oprit.

Nici după fiecare pas,
în golul dinapoia mea rămas,

nu vreau
să urce moartea-n sus, asemeni
unei coloane de mercur,
bolți de infern proptind deasupra-mi...

Dar curcubeul negru-al ei, de alge,
de-ar bate-n tinerețea mea s-ar sparge.

E o fertilitate nemaipomenită
în pământ și-n pietre și în schelării,
magnetic, timpul, clipită cu clipită,
gândurile mi le-nalță
ca pe niște trupuri vii.

E o fertilitate nemaipomenită
în pământ și-n pietre și în schelării.
Umbră de mi-aș ține-o doar o clipă pironită,
s-ar și umple de ferigi, de bălării!

Doar chipul tău prelung iubito,
lasă-l așa cum este, răzimat
între două bătaii ale inimii mele,
ca între Tigru
și Eufrat.

Primăvara

Primejdii dulci alcătuind sub gene,
mi te ivești istovitor de dulce
cu sânii bulbucăți zvâcnind să culce
pe ei sărutul lutului, alene.

Te stingi încet din mine, iară
sub piept lovește-n căldărim o minge
și ziua pe trotuare se prelinge,
lăsând în urmă-i iz de primăvară.

Alături de mocirlele uscate
ies pomii toți cu trunchiurile-n floare
Hei... zi cu soare-n zare, spune-mi oare
cam câte fete-s astăzi deflorate?

Un orizont pierdut, cu buze roșii
sărută-n creștet noaptea pe hotare
Cocoarele revin din depărtare
și mor în primăvară oficoșii...

Nicolae Dabija
(15.07.1948-12.03.2021)

Țara mea de dincolo de Prut

Țara mea de dincolo de Prut,
mi s-a dat poruncă să te uit,
să te șterg din minte c-un burete,
patria mea pusă la perete.

Si, ca-n anii nostri cei mai triști,
iar să mă prefac că nu exiști,
iar să mă prefac că nu pot plânge
și că alta-i ruda mea de sânge.

Țara mea de dincolo de Prut,
numai lacrima dacă-ți mai este scut,
numai dorul te mai apără de rele,
țară tristă-a Pruturilor mele.

Mi se-ngăduie și-acum, ca mai-nainte,
să bocesc cu câteva cuvinte.
Trec pe stradă, necăjit, și-mi zic:
of, mai bine mut – decât peltic!

Iar, scripturile gândite de străbuni
mi se zice c-ar fi pline de minciuni
și că viitorul meu a și trecut,
țara mea de dincolo de Prut.

Țara mea de dincolo de Prut,
am să-ncerc, dacă-am să pot să uit;
și, cum scriu la carte-naintașii,
am să încerc ca să-mi iubesc vramășii.

Dară dincolo de moarte, țară-a mea,
nu mă părăsi, nu mă lăsa –
când chema-mă-va la Dânsul, Dumnezeu,
te implor să spui ca sunt al tău.

Țara mea de dincolo de Prut,
mi s-a dat poruncă să te uit.
...Dar de-o fi să mi te uit, suflet al meu,
uite-mă pre mine Dumnezeu!

Victor Sterom
(14.02.1937-10.08.2014)

Trepte

Cu visul întrerupt

ajung între adânc
și floarea de colț
pe trepte
pe care nu le văd
Așa cum s-au deșirat
întâmplările mele
lărgind
cerul priveliștii
Să mai pot cuprinde
lăcomia
gândului până sus
Privesc fantastica
nemărginire.

Cuvântul meu te apără

Cuvântul e plin de pete de frig
ia seama cum îl ascuți
cum îl strânci la piept
și cum îl aduni de pe drumuri.
Rugină de clopot
spun unii că este
tăcerea decolorată de bronz
Alții
și eu îți spun
fii cu băgare de seamă
că numai din dragoste
ți-l aduc pe tavă.

Grigore VIERU
(14.02.1935-18.01.2009)

Mi-e dor de tine, mamă

Sub stele trece apa
Cu lacrima de-o samă,
Mi-e dor de-a ta privire,
Mi-e dor de tine, mamă.

Măicuța mea: grădină
Cu flori, cu nuci și mere,
A ochilor lumină,
Văzduhul gurii mele!
Măicuțo, tu: vecie,
Nemuritoare carte
De dor și omenie
Și cântec fără moarte!

Vânt hulpav pom cuprinde

Și frunză o destramă.
Mi-e dor de-a tale brațe,
Mi-e dor de tine, mamă.

Tot cască leul iernii
Cu vifore în coamă.
Mi-e dor de vorba-ți caldă,
Mi-e dor de tine, mamă.

O stea mi-atinge fața
Ori poate-a ta năframă.
Sunt alb, bătrân aproape,
Mi-e dor de tine, mamă.

Dumitru PRICOP
(21.05.1943-29.07.2007)

Ultima căprioară

Mi s-a lăsat un munte moștenire
dar l-am pierdut la jocuri de noroc
o dată cu veșmântul alb de mire
și numele din care mă invoc.

A mai rămas în munte-o căprioară
nespus de grațioasă și de vie
care știa ce mult o să mă doară
această nenumită nebunie.

Din ochii ei, cu lacrimile-n stele
din când în când trimite, frunze, tei,
să odihnească ceasurile grele
pierdutului prin lumea de pigmei.

Hristache LUNGU
(20.02.1933-04.02.2022)

Așa a fost din veac în veac

Așa a fost din veac în veac...
Avem o țară ca-n povești
Și un popor tot mai sărac.
Așa se-ntâmplă an de an
Când o mulțime sărăcită
Stă așteptând cu mâna-ntinsă
La poarta unui bogătan.

De aceea când pășesc pe glie,

În mine inima se frânge
Sub fiecare pas ce-l fac
Se află un suflet care plânge.

Când merg pe glia strămoșească
În urma mea ies trandafiri
Iar florile scăldate-n rouă,
Sunt inimi scumpe de martiri.

Când de pe glia cea străbună
Adun recolte bogate,
Eu simt în fiecare boabă
O inimă cum ritmic bate.

De aceea când călcați pământul
Acestei țări rivnită-n veac
Să știe toți dușmanii noștri
Că pentru toți am avut leac.

Că nu e zi și nu e noapte
Să nu mă zbat, să nu mă frâng,
Când văd în faptul dimineții
Cum trandafirii roșii plâng.

.....
Așa a fost din veac în veac...
Avem o țară ca-n povești
Și un popor tot mai sărac.

Marin Sorescu
(29. 02.1936– 08.12.1996)

PE FRONT

Când s-a întors de pe front
Fratele meu mi-a povestit un episod
Care-mi tot revine în gând
În aceste zile, nu știu de ce.

În timpul vreunei ofensive,
Răniții din primele rânduri
Răsăreau dintre copaci
În balta lor de sânge și jale,
Ca un fel de pete de licheni,
Arătând direcția frontului.

Unii erau zdrobiți rău,
Nu se mai puteau mișca
Țipau și cereau apă,
Își spuneau adresa
Și rugau să li se comunice

Împrejurarea tristă.
Alții, cu arma lângă ei,
Voiau să-și pună capăt zilelor,
Dar nu mai puteau
Să ajungă la armă.

Auzeai de peste tot
Cum se roagă de soldații cenușii
Încrunțați pe baionetă
Mergând cu pas hotărât
Și cu credință în Dumnezeu:
“Împușcă-mă, camarade!”
Se ruga stins muribundul
Și fratele meu adaugă:
Odată chiar m-am oprit lângă unul
Care zăcea sub un copac
Cu burta zdrobită de un obuz
“Împușcă-mă, camarade!
Să se termine mai repede.”

Văzând care-i situația
Chiar mi-am pregătit arma,
Dar m-am uitat o dată la fața lui
Ca de copil, ochii noștri s-au întâlnit o clipă
Și-am luat-o la fugă.
-Te rog,
-Nu pot, camarade, să fiu călăul tău
Lasă, acum vor veni brancardierii
Te vor duce la spital, poate scapi,
Mare e Dumnezeu.

Mă gândesc ce inimă tare
Trebuie să aibă și Dumnezeu,
Dacă poate vedea atâta durere
La răniții uitați sub copaci.

Din volumul PUNTEA (ULTIMELE)
Editura CREUZET, 1997

Ce este războiul?
Războiul este treaba barbarilor.
-Napoleon Bonaparte

Războiul este știința distrugerii.
-John Abbott

MEDALION LIRIC

Nicolae VASILE

Glossă

Credeam, și eu, că veșnic voi fi,
de toate-o să am, pe toți îi voi iubi,
dar și voi munci, voi avea, voi trăi.
Trăiesc astăzi doar cu-n balsam,
știi chiar destule, am iubire de neam,
muncesc foarte mult, însă totul nu am.
Am trăit, totuși, deși bani n-am avut,
am trudit, deși carte-am știut,
am suferit, de mă mir că mai sunt.

Venind către viață din vremuri adânci,
din moși și strămoși, străbunici și bunici,
visând la zâne și feți frumoși,
având, înaintași, părinți inimoși,
prin negura timpului,
prin volbura vântului,
trăind zgomotos, în dorința de-a fi,
petrecând bucuros, zi de zi, zi de zi,
credeam, și eu, că veșnic voi fi!...

Însă, numai trecutu' nu-i de ajuns,
mulți răsărit-au și toți au apus,
trecându-le viața fără de rost,
orice-au făcut și oriunde au fost,
multora le-a fost dificil ca să știe,
să învețe, să facă chiar totu-n iubire,
țintind, totuși, s-ajungă la fericire.
Ca om, o să-nvăț tot ce se poate ști,
de toate-o să am, pe toți îi voi iubi.

Dar, nu ești singur pe lumea asta,
ai soacră, ai copii, ai și nevasta,
ce îți vor cere câte-n stele și-n lună,
pentru a lor viață, o viață mai bună.
Ca să mă pun bine cu Domnul,
în casă, grădină, în toate, ca omul
și ca să am de toate, mii și mii,
ei bine, mereu voi citi, voi gândi,
dar și voi munci, voi avea, voi trăi.

În vârtejul vieții, dacă încă ești,
timp n-ai deloc, pentru povești,
pentru plăceri și baliverne,
nu mai petreci pe la taverna....
Vai și de tine și de viața ta,
tu crezi că-ți este bine-așa?...
Tot timpu' acasă, fără-nici un haram,
doar ceai, cu pâine și cu salam,
trăiesc astăzi doar cu-n balsam!...

Chiar nu mai știe lumea ce faci,
toți pot să creadă că te prefaci,
poate ți-a pus sechestru nevasta,
sau i-ai spus adio la viața asta!
Ce va fi oare de capul tău,
îl ai pe umeri, ți l-a luat Dumnezeu?
Studiez, scriu într-una, un amalgam,
știința este, de acum, tot ce am,
știi chiar destule, am iubire de neam.

Poate, mai bine, făcând altceva,
viața și soarta ți se vor schimba?
Există pe lume idei și proiecte,
mulțimi de programe concrete,
multe din ele, foarte deștepte!...
Le-am încercat pe toate-n zadar,
ba chiar am luat-o ca la abecedar
și-am găsit doar un tip de program:
muncesc foarte mult, însă totul nu am.

Poate, ești tu mai ghinionist,
poate, nu trebuie să fii așa trist,
toate-or să vină la timpul lor,
ba unul, ba altul, ia-o încetișor,
exista exemple, chiar foarte multe,
doar pentru cine vrea să le asculte.
M-am gândit și iar m-am gândit,
rezultatul nu prea m-a satisfăcut,
am trăit, totuși, deși bani n-am avut.

Din viață, poți multe să iei,
știință, filozofie, artă, câte vrei,
toate crează niște mici Dumnezei,
iubirea te așteaptă în mrejele ei,
toate îți sunt cu brațele deschise,
ducându-te într-o lume de vise.
Așa e, de-acum înțeleg, în sfârșit,
faptul că eu sunt un om împlinit:
am trudit, deși carte-am știut.

Toate-n viață au și-un trecut,

nu pentru toți la fel de plăcut,
unii, poate, au avut rezultat,
pe alții, valurile vieții i-au luat.
Pot spune, la final, neîndoit
fără de teama de a fi greșit:
m-am născut, am crescut,
am citit, am muncit, am trăit,
am suferit, de mă mir că mai sunt.

Am suferit de mă mir că mai sunt,
am trudit, deși carte-am știut,
am trăit, totuși, deși bani n-am avut.
Muncesc foarte mult, însă totul nu am,
știu chiar destule, am iubire de neam.
Trăiesc astăzi doar cu-n balsam,
dar și voi munci, voi avea, voi trăi,
de toate-o să am, pe toți îi voi iubi.
Credeam, și eu, că veșnic voi fi!...

Alexandru Florin ȚENE

Poeții nu mor niciodată

Poeții nu mor niciodată, ei doar
își odihnesc zborul
între clipa ce vine și visul cea fost
potolind focul din oase și luna
cu dorul,
arzând întotdeauna
cu rost.

Poeții nu mor niciodată, se-ntorc în cuvinte
eterne vorbe încolțite-n brazdă
în frunze, flori și în întoarceri din cele sfinte
sau în zborul păsărilor ce torc la stână
cântece pregătite să fie gazdă
în care intrăm cu ei de mână.

Poeții nu mor niciodată ei vin
coborând treptat în noi pe frânghii de lumină,
de apă și iz de pelin

ne iau de pe umeri tristețea, ne-nveșnicesc tulpină
și ne pun aripi de înger, în abis
nu mor niciodată, dar niciodată
doar urcă în vis.

Poeții nu mor niciodată, doar ies
din auz, cum ai privii
printr-un ocean întors,
sau alunecă în simțuri cum noaptea unei ciocârlii
aureolează cu stele un șes,
ei au în vene al patrulea simț,
metafora din sânge a unui prinț.

Poeții nu mor niciodată, și doar
își odihnesc zborul
între clipa ce vine și visul amar
potolind focul din case și luna
cu dorul, arzând întotdeauna
cu rost.

Nicolae ROTARU

POEM VIOLENT

Vă pun în piept
cuțitul unui vers
cu plăsele de sidef,
v-apăs la tâmplă
țeava unui revolver
de adjective percutante,
vă țin sub bărbie
lama rece a spadei
vreunei metafore
scoase din teacă
unui cuvânt de onoare,
v-ameninț cu șişul
vreunui pronume
relativ (şişul, desigur!)
după care vă implor
să mă iertați
că v-am dedicat
acest poem violent...

SUNT SĂ-MI FIȚI

Vă sunt restant c-o vechime trecătoare,
Îmi sunteți datori c-o nemurire banală,
Vă sunt repede stea căzătoare,
Îmi sunteți aureolă boreală.

Vă-ndatorez c-o tristețe de protocol
Mă creditați cu un dor infinit,
Vă rămân aură, nimb, rotocol,
Îmi sunteți ecoul de bun venit.

Vă-mpovărez c-o bătrânețe timpurie,
Mă ușurați de leștul de a fi fost,
Vă răsplătesc tocmiți cu rea simbrie
Mă ignorați, dar nici nu fac cât cost...

Florentin SMARANDACHE

Un drog necesar

Ce mai e nou?... Vechiul –
se practică moda retro.

O finlandeză face gimnastică suedeză.
Două elvetiene au pălării mexicane.
Trei francezi poartă blugi italieni.

Eu in România vreau să descopăr America.
De surmenare mă podidește pe nas sânge cald,
dar îl tratez cu sânge rece.
Ascult frunzele atârinate pe ram
si lupta lor pentru neatârnaire.

Literatura este un drog necesar.
Literatura te sensibilizează.
Dar cât de necesar?

Materia în delir

Foarfece de cocori taie albastrul

încât se văd toamnele.
Lungi fire de iarbă sunt cu nervii la
pământ.

Se scurg pe la streșini primele picături
de-ntuneric.
Universul este în formă
de inimă.

Îmi e din ce în ce a fân cosit.
La casa cea străină trăiesc departe de Terra.
Văd înapoi amintirile
cu ochiul din ceafă
al cerebelului.
Ele vin ca trenurile plecate
în sens contrar,
vin și cer capul meu
de copil.

Ionel MARIN

Din clepsidra lumii

Bat clopote la marginea ființei,
Mărgăritare și raze vii se ascund,
Sub pleopa timpului...
Vreau să zbor, să dăinuiesc,
Mi-e sete de adevăr și de iubire!
Să coboare pe Pământ, șuvoi lumina
Blânda și binecuvântata armonie cerească.

Să dorim neconținut pacea, înțelegerea
Frumusețea nemărginită a naturii
Să fim Călători pe drumul ce duce,
Către bucurie, spre patria cerească.

Din clepsidra lumii să păstrăm,
Candoarea, tandrețea, omenia,
Înțelepciunea, blândețea și iubirea
Și mai presus de toate pe Dumnezeu, aproape.
Dincolo de mine, de tine, de noi și de doruri,
Strălucirea soarelui și viu Adevărul

Uniți de rămânem, vom culegem împreună
Cuvintele albastre ale ...veșniciei.

Cine suntem și încotro mergem?

Suntem scânteie din flacăra divină a iubirii,
Purtători ai „coloanei infinitului”
Cu privirea continuu către absolut,
Peste chipul sfântit al universului...
În noi cresc tainic, nestinse idealuri.
Uneori tăiem aripile viselor mărețe,
lăsând lanțul frăției cu verigi lipsă,
Și ecoul binecuvântat plângând...
Lumea se-ndepărtează de porțile divine.
Strălucitoare mărgăritare ale vremii,
Sunt îngropate de răutate și violență.
Fără solidaritate, bunătate și iubire,
Nava Terra s-ar scufunda în Neant,
Omul rămânând fără tăria zborului.
Este momentul să renaștem, să ardem
Spinii ucigași ai anotimpurilor umane...
Când ne vom îmbrăca în haine de lumină,
Și curăța străvechiul izvor de mărăcini,
Atunci vom frați și surori în glia străbună,
Vom realiza noi Constelații umane.
Frate, soră privește către infinit!
Lucrează binele și roagă-te fierbinte
Pentru sănătatea și fericirea întregii planete.

Titina Nica Țene

Suflet rătăcit

M-am întors acasă pe un drum de țară
și-am stat de vorbă cu pădurea
mi-a spus cum cucul cântă în fiecare vară
de când eu am plecat aiurea

Am croit cărare prin boabe de rouă
și m-au copleșit aducerile-aminte
razele de soare au spart pădurea în două

și mi-am spus atunci:totu-i ca-nainte!

Am trecut tăcută pe sub merii-n floare
ce mi-au nins cărarea semn de bun venit
ziua-ntreagă,parcă,era o-ntrebare:
ai venit acasă suflet rătăcit?

Toarcem amintirea

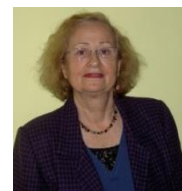
Merg încet cu sufletul pustiu
singură printre atâta lume
timpul a trecut când nici nu știu
oamenii din juru-mi nu au nume.

Joacă, iar, căldura verii-n aer
fructele și le-a-negrit, iar, socul,
clopotele bat, prelung, a vaier
și eu nicidecum nu-mi găsesc locul.

Am să mă întorc în sat curând
unde mă așteaptă maica bună
la lumina stelei, licărind,
toarcem amintirea, ca pe lână...

Merg încet cu sufletul pustiu
singură printre atâta lume
timpul a trecut când nici nu știu
oamenii din juru-mi nu au nume.

IOANA STUPARU

Împreună, înconjurați de Lumină

Când am venit eram grăunte de muștar.
Mi se făcuse dor de voi.
Doamne, ce dor mi se făcuse!

Eu vă vedeam pe voi.
Voi nu mă vedeți...
Și am început să strig: Sunt aici!

Dar voi nu m-ați auzit.
Și am răsărit firicel subțire,

hrănit de Lumină
și de dorința de a fi alături de voi.

Dar nu m-ați văzut.
Și am început să plâng,
dar nu m-ați auzit...

Și am început să cânt...
Am cântat muguri de cuvinte,
am cântat frunze de cuvinte,
am cântat boboci de cuvinte.

Cineva mi-a auzit cântecul.
Doamne, ce bucuroasă am fost atunci!
Și am început să cânt flori de cuvinte

Hrană îmi era Lumina
și dorința de a fi împreună cu voi.
Și m-ați auzit!...
Și m-ați văzut!...

Dorința mea s-a împlinit:
“Suntem împreună,
înconjurați de Lumină!”.

Albia vremii

Albia vremii e tocită pe margini,
În toane o clatină vântul smintit,
Apusul grăbește nocturne imagini,
Se lasă-așteptat un nou răsărit.

Prea-ncet se îmbracă pomii în floare,
Pe joacă sunt puse-așteptate zăpezi,
Merele-n copt putrezesc pe cărare,
Clipele timpului ard în amiezi.

E trist porumbelul de zbor obosit,
Cu greu se arată un măslin înflorit.

Dumitru ICHIM (Canada)

CVADRATURA CERCULUI

Dacă toate literele

ar cădea din cuvinte,
ce gust ar mai avea sarea
lacrimii
din împrumutul mării?

Nu vă jucați
cu minciuna-n răspuns,
cât timp
deasupra Cuvântului
au mai rămas încă patru litere!

PSALMUL PENTRU-NCUVÂNTARE

Rămas fără cuvinte, mă cerți că împrumutul
Mi-l vreau din fierărie, iar nu din catedrală,
Cu fumul mă fac frate ca să-Ți ating părutul
Când cerșetoarea-mi slovă din cer se-ntoarce
goală.

Ți-au înflorit caișii, dar mie - alb toiagul!
Ridic, să văd cu bățul negrai atins de strună,
Din vreascuri - învierea, cum profetise magul,
Iar mie-mi lași blestemul-n nectar de mătrăgună.

De-s cărcotaș în toate, Tu crezi că-i cuviință
Duh neghinar, prin mine, să-Ți pângăre hotarul?
Ce-ar fi numai cu pomii să fiu de o ființă,
Cais, măcar o dată, să-mi mântuiesc amnarul?

Tu poți să-mi schimbi diata din verdele privirii,
Dar nu-mi lua tristețea, tot dreptul moștenirii!

PSALM LA RÂUL CEDRILOR

Când snopi așteaptă carul nu-mi da să-Ți fiu
câmpie,
Tămăduiește-mi vița rămasă fără poamă!
Voiai să-Ți tăinui plânsul, nici un măslin să știe,
Safirul din coroană cum spinii Ți-l destramă.

Nu-i cerul cer, ci piatră, teasc spaimei din
ciorchină,
Se face noapte-n sâmbur până la miezul punții.
De cine Ți-era teamă în ultima grădină
Când licărea ispita lângă paharul nunții?

Credeam că heruvimii... Dar, nu! Vreo
rândunică...
Lipsea chiar primul nastur la veac din cheutoare!

Nu-i nimeni să ne spună de cine Ți-era frică,
Grea somnului albeața până și azi mă doare.

"Sculați-vă, să mergem... aici e, pe aproape..."
Libanului azi cedrii mă cheamă peste ape!

MARIA STURDZA CLOPOTARU

CHENOZĂ

de când viața ca o picătură fugară
s-a rostogolit în trupul acesta de apă și lut
mi-e curgerea înceată și grea
uneori prin noaptea Pământului
se dezlănțuie fulgere și tunete vii
de parcă Dumnezeu și-ar trimite oștirea
să își trezească preaiubiții Săi fii

se limpezește văzduhul
și-n boabele jucăușe de rouă
al Tatălui Chip surâde tăcut
în perpetuă stare fie noapte sau zi
vegheții luminii vestesc Nemurirea
și Raiul pierdut

scânteiază idei se macină gânduri
și Duhul cel Sfânt îmi străpunge cu foc
norii stagnați cu poveri din trecut
în clipa duioasei dureri
conștient de fiorul Iubirii divine
sufletu-n zbor întru Spirit revine

atunci agelice șoapte mă cheamă
și dorul acela înalt și sublim
care își tânguie trena în lacrimi de jar
îmi spală-n căință osânda uitării
ca alinarea iertării s-o află în dar

când însuși Christosu Luminii ascultă și vine
în rugăciunea inimii monahilor care
prin harul chenozei creștine
deșartă într-una lacrimi-iertare

Cuvânt de zidire devine Lucrarea
Cerească și Luminată Cărarea

la fel și ființa-mi smerită
primenită în lacrimi tânguiri și suspine
nădăjduiește în ceasul de taină și rugă
la împlinirea Făgăduinței Divine

Corneliu CRISTESCU

ODĂ DURERII MELE

(După: *Mihail Eminescu*)

Nu speram s-ajung a nu iubi cândva,
Credeam că-s veșnic tânăr, că pot așa ceva.
Visam și chiar credeam în soarta mea;
S-ajung chiar cineva!

Dar s-a-ntâmplat să îmi ajungi în față
Și-n inimă simții un atentat la viață.
Simții adânc durerea și moartea cum mă-nhață;
Și mi s-a rupt o ață!

În inimă și-n suflet durerea s-a postat,
Un foc lăuntric, atunci, m-a-nveninat.
La viața mea, păream amenințat;
Dar eu am rezistat!

De doctori ajutat, trimiși de Dumnezeu,
Mi-am revenit curând. Momentul a fost greu.
Putea fi mult mai rău, am înțeles și eu;
Voi mulțumi mereu!

Lăsa-voi totu-n urmă, recentul meu trecut,
Uita-voi, deci, și chinul, și locul cel durut.
Revin iarăși la viață, la tot ce i-am cerut;
O iau de la-nceput!

Ce-i viața, dacă nu umbra unui vis care fuge?
— Umberto Eco

Ionel RUSU

Noapte pascală

Drumul spre rai e pecetluit cu stoluri de-ntuneric,
Apele-s culcate în freamăt de codri,
Strămoșii se-ngrămădesc în gropi să primească
iertarea.

Ingerul îmi numără pașii din urmă,
Și-aștept din cer Biruința.
În aer nicio frunză nu se clintește,
De frica Domnului înviat din morți...
Numai ochi și urechi stau laolaltă,
Spre cerul din icoană, spre Crucea de pe cer,
Spre Potirul de jertfă.
De jur împrejur, izvor de cântări de biruință,
Și lumina din sfeștnic nu se mai trece...

Casa părintească

Mireasă cu trenă,
Pământ cu holde,
Grădină cu flori,
Livadă cu rod,
An cu anotimpuri,
Cuib cu rândunele,
Cer cu mii de stele,
Copac cu ecou,
Pădure în culori,
Troiață cu lumină,
Dimineață în ferești,
Paște cu arhangheli
Tu ești, o, casă părintească,
Ce-alini al nostru dor...
De mama.

Mihaela Dindelegan

Lipsea un chip

Lipsea un chip din panteonul dacic,
Neînfricat, cu suflet cât o țară,
Un prinț sortit, destinul nostru tragic,
Să-l schimbe prin unire,-a doua oară.

A tot lipsit și, secole de-a rândul,
Absența lui ne-a-ncovoiat spinarea,
Vii rugăciuni se înălțau, chemându-l,
Dar în zadar părea-a fi așteptarea!

Deodată, o bătrână,-un înger vede.
„Ascultă-mă!, îi spuse, cu mâhnire,
Mesajul meu e sfânt și îl poți crede:
O să primiți din ceruri izbăvire!”

Și-a dispărut. Bătrâna, tulburată,
Se-ntoarse la nepoții ei din casă,
Cu voce stinsă,-un chip frumos le-arată
Într-o icoană. Dă apoi să iasă,

Și spune doar atât: „Va fi mai bine!”
Dar toți o înțeleg, căci așteptară
Un domnitor, să scoată din ruine
Poporul dezbinat, zidind o țară.

Când a venit, toți și-au adus aminte
Că-acea icoană fost-a călăuza
Spre tânărul cu barbă și cuvinte
De-nțelepciune pline, Vodă Cuza!

Alexandru Ioan CUZA

Magda BĂCESCU

Mirajul Deltei

Sunt fata ce poartă nuferi în plete
 Uneori mă îmbrac în costum popular
 Mă legăn pe valuri cu goelete
 Și stau cuibărită sub trunchi secular.

Mă îmbăt cu rachie din fructe de toamnă
 Și beau câte un vin din străbuni moștenit
 Mănânc o plachie și-o ciorbă cu acreală
 Mușc din ardeiul cel verde înroșit.

Admir zborul lin de fazani și egrete
 Cormorani, pelicani și albatroși maiestuoși
 Aș vrea să-mi plutească în zboruri regrete
 Ani grei de neliniști, mici pași demni, sfoși.

Sunt fata mării și a Dunării soră
 Vară cu lacuri, canale și brațe
 Înot prin brădișuri, din alge fac horă
 M-ascund printre sălcii să îmi fac paiate.

Mai fac coliere din tulpină de nufăr
 O coroniță din salcie și stuf
 Aș face o haină doar din ienupăr
 Și-o pernă plină cu flori în burduf.

Pescarii mângâie apa cu vâsle prin stufuri
 Merg și îl taie să-l pună la case.
 Îi văd, scot năvoade și plase, zădufuri
 Captura rămase, în ape vârtoase.

Soarele apune, coboară în apă
 Minge de foc, infinit sângerând
 Mă ascund într-o lotcă lipsită de vlagă
 Adorm și visez la tine plângând...

Deja îmi e dor...suspîn fremătând.

Vasile GROZA

Abia aștept

Abia aștept îngăduință
 De la iarna car vine sau nu vine,
 Să ies primăvara pe uliță
 Să văd natura cum învie!

Și ghiociei pe sub tufe chicotind
 După o rază caldă de la soare
 Și cătina stufoasă înflorind
 Și oamenii ieșiți prin sat, a sărbătoare!

Să văd mieii cum țâșnesc pe lângă oi
 În zbenguiala lor copilărescă,
 În blănițe alb și negru sprinteni și vioi,
 Și pomii toți frumos să-nmugurească

În sat la noi, pe uliți și pe drumul principal,
 Primăvara e mult așteptată.
 Ca un mare și splendid festival,
 Copiii ca și mieii, ies la joacă!

Livezile, precum miresele la nuntă
 Scăldate în parfum înmiresmat,
 În frumusețea lor divină și profundă;
 Plutesc în albul natural imaculat!

Și vietățile pădurii înverzite
 Ca valurile mării se trezesc la viață
 Păsările-n simfonii celeste
 În armonii nemaipomenite, spre cer se-nalță.

Așa e primăvara-n sat la mine
 Când toate se trezesc la o nouă viață
 Cum soarele de după deal apare și învie
 Așa mă simt și eu în fiecare dimineață

Ovidiu Țuțuianu

Un duh perfid

În memoria Mitropolitului Bartolomeu Anania

Încet, încet, chiar printre noi,
Un duh perfid, venin ne toarnă,
Scurmând prin beznă și gunoi,
El nemilos, valori răstoarnă.

Cum anormalul, drept îi azi,
Iar viciul o virtute este,
Când furi, înjuri și tot decazi,
Minciuna e doar o poveste.

Iar sodomia-i modă șic,
Femeia limite nu are
Și-expune trup și ombilic,
Căci: suntem în globalizare!

Iar terorismul este „sfânt”,
Având valențele „divine”,
Și țări cu ape și pământ,
Râvnesc noi teritorii pline.

Blocați pe economic drum
Tânjim după cea libertate.
Politica poman-acum
Devine... „act de caritate”!

Mircea Dorin Istrate

Vis de primăvară

Motto:

“Au înflorit melinii, înviorându-mi dealul
Cu movul lor ca cerul, cu alb de preacurat,
Mirosuri îndulcite învăluie Ardealul

De parc-am fi de-acuma, în rai de-adevărat.”

Ții minte cum odată, ca tineri fără vină,
În crângul plin de floare pe tainice cărări,
Cu simțurile-aprinse, ținându-ne de mână
Ne îndulceam ființa, în mii de sărutări.

Și-n cele lungi clipe, în calde jurăminte,
Sub patrafir de ramuri, al nostru gând curat,
Ce inima simțit-a și-nflăcărata minte
Înfiorat cuvântul, de-apururi ne-a legat.

Eram atunci în lumea visărilor rebele,
Și-n strânsă-mbrățișare urcam în spre ceresc,
Era clipita ceea de vrajă și de miere
Cum n-a mai fost de-atuncea o alta în lumesc.

De ce nu lași Tu Doamne, cea vreme-a tinereții
Cât vrea să îmi rămâie în drag și-n fericit?
De ce nu vrei Mărite, ca pe cărarea vieții
Lungească-se clipita trăită-n îndulcit?

*

Acum, în mersul lumii, o altă primăvară
Tot vine în rotire aminte să-mi aducă,
De cum a fost odată, la început de vară
Când sufletu-n visare pe alte căi apucă.

Tu nu mai ești acolo, iubire de-altădată
Să mă aștepti cu simțuri arzânde și-n fior,
Doar umbrei amintirii, în vis mi te arată
Ținându-mă de mână, prin crângul plin de dor.

În boaba unei lacrimi ce-am pus-o-n tăinuire
Te mai sărut odată icoana mea din gând,
Rămâi acol’ de-apururi, smerită-n amintire,
Să-mi ferești visarea, în nopți ce vin la rând.

Ștefan DUMITRESCU

ÎȚI MULȚUMIM, DOAMNE

Îți mulțumim, Doamne, adânc
pentru toate și pentru tot

că mă ajuți când eu nu mai pot
 pentru apa pe care o beau și pâinea pe care-o
 mănânc

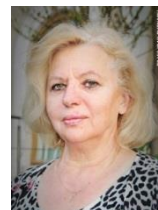
pentru fiecare respirație pentru fiecare zi
 și pentru fiecare noapte și pentru stele
 pentru lumina din gândurile mele
 pentru tot ce este ce-a fost și va fi

Doamne, îndură-Te de noi sărmanii
 slabi și neputincioși și tremurători
 ajută-ne, Doamne, mai mult de mii de ori
 și dă-ne munți de daruri cu anii!

EU SUNT, IUBITO

Eu sunt, iubito, limba ta
 cea dulce
 și tu ești gura mea înmiresmată
 cerul și pământul
 care mă-nvăluie și mă aperi
 și astfel se naște rostirea
 cuvântul
 Numai astfel îți pot spune
 te iubesc
 și astfel te strig pe Tine,
 Doamne!
 și pot s-o numesc pe mama mea
 mamă
 și primăverile primăveri
 și toamnele toamne
 Numai împreună iubindu-ne
 atingându-ne și îmbrățișându-ne
 nebuni
 se nasc în noi vocalele cele rotunde
 înmiresmate ca florile
 de gutui și de pruni
 gustoase și ude
 care pornesc de pe buzele noastre
 ca albinele
 din niciunde către unde
 devenind privighetori și lăstuni
 Așa s-a născut limba română
 cea dulce cea înaltă
 ca o mireasă
 care ne-a îmbrățișat și ne-adună pe toți
 acasă
 în pânțele ei mare
 ca o ninsoare adâncă măreață
 maiestuoasă!

Sivia Butnaru (Germania)

Spune-mi

Spune-mi, tu,
 drumețele, pe unde
 îți preumblă soarta de pribeag?

Spune-mi, rogu-te,
 de unde ai venit
 și cine-ți este drag?
 Spune-mi, tu,
 drumețele
 pe unde îți preumbli
 soarta de pribeag?

Spune-mi
 fratele meu drag...

Și totuși...
 vântul mai bate
 și norii mai scutură
 ploii
 peste noi

Și totuși în gânduri,
 speranța insistă
 și chiar de-i rănită
 spre mâine, persistă

Și totuși...
 răsar mereu ghioceii
 în spic rodește
 iar pâinea
 se scurge spre toamnă
 destinul
 și-n iarnă, la sobă
 se soarbe rubinul

Și totuși...
 în gânduri,
 speranța
 nu moare.

Adrian Nicolae POPESCU

Dublu veu

Pe strada mea nu sunt oameni.
 au fugit aseară la alții.
 niște oameni mai răi decât ei,
 le-au pus pioaneze în talpă;
 de-acum sunt oameni statui
 cu inimi de piatră și păsări pe cap,
 cu șuier de vânt pe la tâmple.
 ierni multe vor veni peste ei,
 într-o vreme cu vremuri odată;
 cu țurțuri va fulgera pe atunci,
 căci focul va fi și el piatră.
 pe rând am sosit, pe rând vom pleca,
 doar *veni și vidi* și noapte.

Haide!

Azi vreau amândoi să fim iarbă.
 tu râzi mult prea verde, eu plâng mult prea
 veșted;
 e timpul să ne redefinim.
 te-am scos din nou la plimbare
 prin vechiul bazar chinezesc.
 oferte la porțelan și reduceri la jad;
 te-am rugat să te îmbraci iarăși în bleu,
 de azi doar tu vei fi răsărit,
 iar eu te voi aștepta la apus,
 să bem împreună un ceai.
 sunt deja o mie și una de nopți;
 nu mai plouă de joi,
 miroase-a gutui și a toamnă smintită,
 iar tu ai jurat că vei fi iarnă.

Liviu ZANFIRESCU

TAINICUL TORENT

De 1 și 8 Martie 2022

Lumină vie naște sângerând
 În șnur de Mărțișor veche scânteie
 În ghiociei și toporași râzând
 Se scaldă primăvara – melopee

Zăpezi de Timp în susur se topesc
 Sub soare jucăuș, încă șăgalnic
 Aromele prin seve dănțuiesc
 În nevralgii trezind torentul tainic

Seninul limpede, dumnezeesc
 Îmbracă iar corola de lumină
 În verdele parfum sărbătoresc
 La feminin, în muzica divină

Din șnur de mărțișor magic penel
 Pe pânză iconar de epopee
 Cu Doina-nrouată de pastel
 La sărbătoarea ta mă-nchin femeie!...

Iar din senin când fulguie, domnesc
 Livezile de gânduri în surdină
 În primăvară iar te regăsesc
 Tu mama mea, corolă de lumină!

.....
 Coboară Raiul, zorii ciripesc
 Parfum de vers în floarea de aezi
 Lumina și Iubirea muguresc
 De ziua ta mai simt că te iubesc
 Și pulsul ți-l trimit... oare mă crezi?!

OAZĂ DE POVEȚE

*Se dedică dl.ing Ovidiu V. ȚUȚUIANU
 pentru cartea "POVEȚE la ... BĂTRÂNEȚE!"*

La spovedania unei generații trecute
 Anexă, rețeta fericirii în cinci puncte
 O rugă și un test al lui SOCRATE
 Cu visuri și povețele curate ...

Cu îndemnul lui LENIN: ÎNVĂȚAȚI! ...
Limba română, decalogul tăcerii
Povețe d'ale VIETII, fiți bărbați!
Pulsați iubire-n lava Învierii ...
Povețe în catrene șugubețe ...
În pandemie d'ale bătrâneții
Și-n plus din fabule istețe
Că toate sunt cuprinse-n CARTEA VIETII...

.....
Dar peste toate, astăzi, pandemia
Pentru bătrânii ce le-apune steaua
E oază de povețe-n ROMÂNIA
Că din minciună și-au aflat beleaua!...

Cu spiritul, cultura și umorul
S-au înarmat românii-n Tinerețe
Prin BULĂ umili calculatorul
Ajuns și el rapid la Bătrânețe
Atunci când știi de toate dar ești mic
Și nimeni nu te-ntreabă de nimic!...

Gabriel DRAGNEA

Când pustiul îți vorbește fără întrerupere

Mai oprește-l din când în când
Să ascuți cum se nasc tăcerile
Și cum vorbesc nerostitele cărări spre mirări
târzii
Și renașteri nesperate ale eului
Într-un neînceput de iarnă
Fotografiată doar cu privirile copiilor...

Eu zic să intrăm în culise
Și să ne reconstruim rolurile
Pe scena aceasta privită de prea puțini...

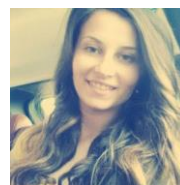
Spre alte Duminici

Sfârșitul piesei în care spuneam că în mine
încolțesc,
se hrănesc, se miră și cresc doar tăcerile...

În ziua în care nu voi mai putea iubi nicio umbră
care dansează pe fruntea unui înger,
când nu voi mai putea scrie poeme cu păsările
oarbe
care și acum îmi ciugulesc din suflet
ca dintr-o pâine caldă...
în ziua în care nici măcar anotimpurile
nu-mi vor mai bate pe umăr să-mi spună "bună
ziua, poetule",
voi da un anunț în ziar
că plec spre alte Duminici, în alt calendar.

Nu-i așa că în roua dimineților sunt lacrimi de
sfînți?
...peste trupuri bolnave, în plâns de copii, peste
fluturi, în muguri?

Mariana CODREAN

ZIDITĂ ÎNTR-O INIMĂ DE ÎNGER

Mi-a adormit în brațe mama
Din razele lunii curgeau lacrimi,
în păr avea frunze de tei.
Pe jos, căzută pe podea,
se zbătea o umbră.
Zidită într-o inimă de înger,
pe un perete fără de sfârșit,
cu degetele lungi de primăvară,
mi-a adormit în brațe mama.

TÂMPLA LUI DUMNEZEU

Palmele reci ridică natura căzută
și o reazemă de tâmpla lui Dumnezeu.
Noaptea își ascunde pumnii în urma pașilor tăcuți
și fredonează încet un cântec de moarte.
Cerbii de aur dansează în flăcările ploii,
iar luna se descâlță de melancolie.
Fluturii cerului îngroapă frunzele ce cad
în cristalul turbure al ferestrelor.

Nicu DOFTOREANU

TANGOUL... URMĂTORULUI PAS

Adeseori greșim în mod fatal,
 Când neglijăm total să ne ferim
 De lovitura de final
 Uitând că ea se dă frontal...
 când te aștepți cel mai puțin,
de cei ce-n lume visele-ți dețin.
 Ei urmăresc în fapt a deturna brutal
 Puterile speranței din aval,
 Izbindu-ne-n cotidian... din plin
 Spre-a nu putea să-ți mai revii deplin.
 Așa că... următorul pas e decisiv
 Pentru-a scăpa de-acest coșmar definitiv
 Descris de amintiri fictive...
 ce precis
 Nu prea provin... din paradis.

Dar asta până când greșim deliberat
 Interpretând greșit ce s-a-ntâmplat,
 Uitând că următorul pas folositor
 Nu poate proveni decât din... viitor
 Atunci când e prezis ca-ndemn
 De somnul rațiunii când... n-adorm

Ciprian VESTEMEAN

Cum scriu eu?

Noaptea curge pe dealuri ca un râu
 Scriu ascultând o muzică celestă,
 dar mă simt ca în infern...

cu Dante.
 O soprană mă prinde strâns
 de gâtul inflammat,
 mă ridică până-n stele, la muze.
 În vid mă sărută...
 simt cum notele cântului ei
 îmi dansează pe buze.
 Apoi îmi asaltează limba
 Am o gură melodioasă, de privighetoare
 Dar nu mai pot respira din cauza unui DO
 agățat de mărul lui Adam.
 Înghit un întreg portativ și mă salvez!
 Din nou pot asculta îngerii...
 Ce! Am murit?
 Iar?

Vis de nea

Întunericul mi se-mpletește
 în ochii triști fără icoana ta
 și-aud c-afară ninge, cu fulgi moi,
 amintiri inutile
 într-o prăpastie flămândă.
 Ies în câmpul infinit, alerg și
 mă opresc ca la răscruce
 și-acolo ard precum o lumânare subțirică
 uitată-n zăpadă ca far pentru străini.
 Sărut fulgii și risc să mor înecat de alb!
 Apune iar zăpada peste lume
 și mă-nvelesc cu proaspătă
 pânză de păianjen,
 căci mi-am pierdut mersul.
 Te văd aievea, fulgii aleargă, dau concurs
 ajungă pe chipul tău iubit!
 Te rog ca în noaptea aceasta
 să-mi împrumuți visele tale,
 poate-mi este ultima visare!

NACU IULIAN

Ție...

Se-așază noaptea necuprinsă sub blânda
 mângâiere a toamnei,
 în întuneric, la fereastră, cumînți așteaptă ochii
 Mamei.
 e cam târziu, dar vin acasă, pe-aleea noastră cu
 castani,

în prag te regăsesc frumoasă, zâmbind tristeții
peste ani.

Pe drum m-am dus, n-am luat în seamă acele
lacrimi ce brăzdau
adânc sudorile din palmă, Tu-ți vezi copiii mari.
Plecau...
lăsându-mă să-mi număr pașii cu sfaturi blânde
despre lume,
cu teamă, către Dumnezeu, mă pomeneai în
rugăciune.

Te văd în prag cum tremuri toată, cum voinicește
încerci s-ascunzi,
acea privire înlăcrimată în care ochii tăi sunt uzi,
mă strângi în brațe cu putere, deși puțină ți-a
rămas,
dintr-o banală mângâiere se rupe dorul tău și în
glas.

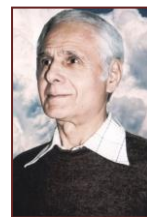
”Îți sărut mâna, Mamă dragă, nu plânge dar, că-ți
sunt aici,
nu pune masa, nu e grabă, mai bine spune-mi ce
mai zici?”
ți-e greu să rupi îmbrățișarea, de parcă ai vrea să
nu mă pierzi,
atâtea stele încarcă zarea, dar numai tu mi-o
luminezi.

Îmi faci a câta oară patul și supa mi-o așezi pe
masă,
cum îți era odată felul, îmi dai ce ai mai bun prin
casă,
și mă privești ca nimeni alta, Tu, fericită în
tăcere,
la ceas târziu, adânc în noapte, în suflet ca pe-o
mângâiere.

Te-aud cum lacrimi alături de camera în care
dorm,
de fericire și tristețe s-a dus pe câmpuri orice
somm,
cât îmi lipsești, nu am cuvinte, copilul tău mereu
voi,
îți sărut mâna, Mamă dragă, oriunde, oricum, te
voi iubi.

Florin CONSTANTINESCU

SĂ NU M-AȘTEPTI

În șa, pe geana unui nor,
Legat la aripă de vânt,
Scăldat de-o rază de lumină,
Plutesc în coaja unui vis

Și-n piua vorbei țiș imagini,
Mă las zdrobit, izbit de margini,
Dar sorb din zări înmiresmate...

Din colb arunc priviri departe:

Sfărmată-i coaja celui vis,
În rază-i palidă lumină,
E zdreanță aripa de vânt,
E risipit bătrânul nor...

Mă săgetează un fior:

A ars rapid acea clipită
Când stam pe geana unui nor,
Pierdut în strălucirea zării
Pe-o geană de vremelnice nor...

Se trage ceața de pe minte,
Din ceruri mă sărută-o stea,
Mă fulgeră în ochi icoane,
Plutesc în pulberi argintii,
Șoptește-o coardă de vioară
Fermecătoare melodie

Și zbor...în coaja altui vis!

M-adun! În vatră e făclie
Și zâmbetul mă împresoară:
Pe-al vieții val sunt și-ncă o-i fi;
Luptând cu ale sale toane,
Voi tinde către steaua mea,
Clădindu-mi scară din cuvinte!

Îmi este inima în goană,

Febrilă, mintea-mi naște teme
Iar vorba-mi iute se răstoarnă:
Să nu m-aștepți curând, Cucoană,
De tine încă nu m-oi teme,
Nu vin cu tine-n Paradis,
Ascunde-ți coasa lungă vreme,
Mai am ceva pe-aici de zis!
.....

Când candela-mi târziu se va fi stins,
Un colț însingurat din Univers
Să fie locul veșniciei mele,
Cât mai departe de cinismul lumii,
Și de *sublima* ei ipocrizie,
Zefir cu-arome încărcat s-adie
În timp ce-ascult deplin netulburat,
Stând pe un tron din pulbere de stele,
Un necuprins în niciun magic vers:

Suavul și superbul viers prelins

Din scripca mânăuită de un geniu
Născut în legendara Bucovină –
O fulgurație o dată-ntr-un mileniu!
Voi căuta scânteia de lumină
În dansul translucidelor petale
Din visul meu pe-un bulgăre de humă,
Cu largi meandre ale căii sale,
Spre-a dezlega cu calm a soartei glumă:
Ce am trăit...ce m-a nălțat...ce m-a învins...?!

Când, pribegind pe-ntinderile vaste
Sau meditând în sacrul vieții pom,
Voi întâlni numitul CREATOR –
De este adevăr lumescul dor –
I-oi cere să-mi răspundă-ntâi de toate:
De ce a pus cu generozitate
Grețoasă supă de orgolii-n om
Cu-amestec de puzderii de contraste?

Marian ILIE

Femeie, ești minunea

În primăvara care stă să vie
Iubito – mamă, soră, ori soție
Ori pur și simplu gingașa pereche
Pentru bărbat, din vremea cea mai veche
Și pâna-n timpul ce va fi să fie

De-mi ești aici sau mi-ești la mii de leghe
Azi te răsfaț cu-această poezie

În care-aduc lui Dumnezeu slăvire
Că-ntr-un moment când fost-a să respire
În mijlocul splendorilor create
A intuit ce grea singurătate
Tăcere îndelungă și uimire
Se-nvălureau din lucrurile toate
Peste Adam, în proaspăta-i fiire

I-a pus pe coaste Mâna și-a simțit
Cum inima-i tânjea spre infinit
Cu zbateri sacadate și egale
Ce se pierdeau în hăuri siderale
I-a luat o coastă, dar, și-a plăsmuit
Însuflețind cu câteva vocale
Perechea lui - femeia de iubit

Alături ei să intre-n nemurire
Să toarcă împreună timpu-n fire
Pentru țesut din cer pân' la pământ
De la coroana-ntâiului Cuvânt
La firul ierbii o perdea subțire
Sub care gintile să se răsfire...

Femeie, ești minunea care sunt!

Mihaela CAZIMIROVICI

Pornire surdă

Mirosea a primăvară
când s-a trezit
prins din nou de viață
nu i se mai
dezlipeau ochii de
lumea mișcătoare de sub
fereastră
încerca să ghicească ce
pas
ar trebui să facă
pentru a rechema
începutul

Prevestire

Era un fel de
timp anunțat
chiar dacă știa că nu
se poate
Își vedea numai
o parte din trup
restul lăsându-și-l acasă
în camera veche
În amintirea zilelor
de ieri
se apleca să culeagă
câte ceva din
azi

Radu ȘERBAN - Poeme haiku

Sub clar de lună
adierea pădurii –
un urlat de lup.

Seninul nopții –
pe oglinda lacului
stele și lotuși.

Înlăcrimată,
mai albă ca zăpada –
luna de iarnă.

Omătul topit
inundă malurile
cu vioarele.

Cu săniuța
pe-un deal fără zăpadă –
copil rătăcit.

Se-așază norii
pe fruntea-i tot mai lată:
muntele peșuv.

În casa de lemn
ca o vioară veche –

noi rezonanțe.

Casa dintre brazi –
vocea copilăriei
în tril de vrăbii.

Cu iz de vin fiert,
aburindă colindă
fără zăpadă.

Primind colinda,
parfumul de rășină –
unic ornament.

Ploaie de iarnă
în nesfârșirea nopții:
dor de derdeluș.

Fulg topit în zbor
sau fulg depus în ghețar.
Cine decide?

Ajun de An Nou
fără nea, fără frunze,
numai rădăcini.

Lecția vieții:
înveți să fii fericit
de la rândunici.

Clopote albe –
prin curtea bisericii
zumzete de crini.

Aceași apă,
într-un ocean sau numai
într-un fulg de nea.

Stropii de rouă
și ochii libelulei –
oglină lumii.

Un fluture blând
mă-mpinge de la spate:
anul ce trece.

Privești ninsoarea
și vezi uleiul scăzând
lin din candelă.

Din volumul „Cuget senin. Serene in heart and

thought”. Poeme haiku în română și engleză de Radu ȘERBAN, Editura Coresi, București, 2021

ECATERINA CHIFU

DOR DE INFINIT
(POEME ÎNTR-UN VERS)

Durere
Durerea mută vrea să rupă zăgazarile infinitului.

Mister
Un mister ascunde ceru-nstelat vibrând infinit.

Doruri de iubire
Vibrații tainice vin din infinit cu doruri de iubire.

Dor de neant
Brazilii poleiți sus pe cerul albastru poartă dorul de neant.

Taina infinitului
Picură clipe și pătrunde în noi taina infinitului.

Crepusul violet
Lacul plin de nuferi leagănă durerea în crepusculul violet.

Dor infinit
Lebede albe plutesc sub lună încet cu dor infinit.

Speranțe albastre
Visele sunt neaua ce cade în noi, ca speranțe albastre.

Doruri arzătoare
Trandafirii au doruri arzătoare ca sufletul meu.

Esență divină
Muzica din cer, esență divină, o simți doar tu, iubire.

Dorințe
Luna tainică aprinde dorințele, iar sub tei tu și eu.

Țărm infinit
Stele departe, strigăt de dor în noapte pe țărm infinit.

Lac oglindă
Cetini grele poleite de lună peste lacul oglindă.

Marea visează
Verzile lanuri aleargă către nouri, marea visează.

Cascade
Cad ape albe în cascadă printre stâncile sure.

Curcubeu pe piscuri
Curcubeu strălucitor pe piscuri înalte urcă în cer.

Lotuși în floare
În lacul verde, lotușii în floare par nemuritori.

Zare în flăcări
Pe zarea în flăcări, zbor argintiu peste verdea câmpie.

Cer infinit
Marea albastră își strigă neliniștea sub cer infinit.

Oceane de albastru
Argint pe zare răsfrânt peste oceane de albastru infinit.

Lună în mare
Fata tristă adună stele și luna în nesfârșita mare.

Miresmele mării
În miresmele mării, cerul revarsă albastru intens.

Plecăm în mister
Sus în cer, plecăm în mister acolo unde-i neant.

Nicolae MĂTCAȘ

CATRENE CORALIGENE

Spălarea păcatelor

Au intrat cu toatele
Să-și spele păcatele.
Nu le-ajunge-o mare
Una cât le are.

Dumnezeu și Sfântul Petru la Judecata de Apoi

Stăpânul, trist, la Marele Triaj:
- De unde-un om păcate-atâtea-adună?
- Dar, Doamne, nu știai că, la partaj,
Se ține cont de-averea lor comună?

Extenuare

Când o cauți sau o-ntrebi,
Nu-și vede capul de trebi:
Freacă menta-n două ture,
Cară lemne în pădure...

Dialog

Sora geamănă – cu-ncetul:
- Ce-ați mai vorbit cu poetul?
- Parcă-i crescut în pădure:
Despre fragi și despre mure.

Suprasaturație

Și-a pus rúcsacu-n spinare
Și hai, neică, la plimbare,
Săturat să tot învețe
Ca de mere pădurețe.

Motivul

La-mpărțit, moștenitorul
Și-a ales sieși cuptorul:
Cât e lumea și pământul
Pe cuptor nu bate vântul.

Prima oară e mai greu

Nu, remărca nu-i ciudată,
Că-s de-o pănură-amândoi.

Cine s-a-ndoit o dată
Crémene-i. Nu-l mai dezdoi.

Păpușica și păpușoiul

Două flori într-o cunună,
Soli de taină-ai Soarelui,
Nu că nu i-aș vrea-mpreună,
Doar că ea-i păpușa lui.

Nedumerire

S-or fi-nchis niște supape,
I-o sta-n gât borșul de ieri,
C-o tot scaldă-n două ape
Și răspunde în doi peri?

Avertisment

Nu dea Domnu', -n vis, vreodată,
S-o luăm de-a fir-a-păr,
Vei rămâne epilată
Toată-n ziua de răs-păr.

Fără firul Ariadnei

Cum știa că el descoase
Și despică firu-n patru,
Ariadna nu i-l dase
Și-a ajuns la ... psihiatru.

Al. Florin ȚENE - Aforisme

- Copilul se naște plângând, că știe ce-l așteaptă și omul moare cu zâmbetul pe buze că a scăpat de purgatoriul de pe pământ.
- Omul toată viața este singur, chiar dacă are familie, singur își pune pe umeri poveri, îngenunchează, precum cămila, așteptând să i se pună alte și alte poveri.
- În natură există legile nescrise pe care omul, ca să supraviețuiască, trebuie să le respecte. Există sindromul victimei. Aceasta își iartă călăul și chiar îl iubește.
- Neștiința este masca pe care și-o pune mediocrul pentru a-și salva incompetența.
- Românul e cârcotaș: dacă vede pe un consătean că merge pe lângă măgar, spune: uite prostul cum merge pe jos! Iar dacă-l vede urcat pe măgar, îl huiduie: nu îți este milă de bietul măgar, leneșule?
- Oamenii înțelepți niciodată nu spun adevărul dușmanilor.

- Scriitorul rămâne tăcut, frământat de groaznicele adevăruri pe care dorește să le scrie.
- Unui om pasionat niciodată nu-i poți alunga pasiunea.
- „Celula lui Dumnezeu” care se află în conștiința și memoria noastră este un altar. Acolo gândim și tot acolo ne facem propriile noastre judecăți de conștiință.

Maria sturdza Clopotaru

ÎNGERUL ALB

Mălina deschise brusc ochii, ca și când cineva i-ar privi în suflet. Nu se înșelase. La fereastra din stânga patului ei, de fapt pe partea din exteriorul camerei, văzu chipul drăguț, cu ochii mari migdalați ai domnișoarei asistente de la A.T.I. Aceasta îi făcea semne de salut cu mâna dreaptă. Pe buzele ei de un roz trandafiriu, se vedea un surâs discret, care parcă ascundea o ușoară îngrijorare. Apoi, prin mimica feței și semnele mâinii, Mălina înțelegea că o întreba ce face, dacă este bine. I-a confirmat îndată printr-o clipire adâncă din ochi. Era singura modalitate de a-i răspunde, pentru că avea pe gură o mască prin care primea oxigen. Doar așa mai putea să respire.

La fel ca Mălina, mai erau în cameră alți cinci copii – toți contaminați cu virusul covid-19. Și pentru că oxigenul și toate monitoarele funcționau normal și toți dormeau în pace, domnișoara asistentă îi făcu o inimioară din degetele ei delicate, și îi zâmbi prelung, apoi plecă liniștită la camera de gardă. Trecuse bine de miezul nopții. Privind la ceas, Mălina observă că se făcuse ora 2:30. Avea un sentiment de siguranță că domnișoara asistentă s-a interesat de ea și de toți colegii ei de suferință. Probabil că dacă vreunul dintre copii ar fi fost mai grav și ar fi avut nevoie de ajutor s-ar fi echipat urgent în costumul acela de „cosmonaut” și ar fi intrat imediat la noi. Dar nu era cazul.

– Ce viață! gândi Mălina. Când toți dorm liniștiți pe la casele lor, acești oameni sunt mereu la datorie! La fel ca îngerii păzitori!

Pe la ora opt începea zarva. Atunci veneau mai multe cadre medicale. Unele le luau temperatura și tensiunea, apoi cu un aparat micuț cât o ascuțitoare pentru creioane, numit oximetru, le măsurau saturația oxigenului din sânge. Mai rău era când îi înțepau în deget sau în vene și le luau mai multe fiole de sânge pentru analize. Și asta se întâmpla aproape în fiecare dimineață. Toți copiii aveau aproape de încheietura mâinii câte un fluturaș colorat, numit branulă. Era permanent. Nu avea voie să îl scoată. Pe acolo le puneau perfuziile cu medicamente lichide. Când se termina perfuzia, doamna asistentă puneu căpăcelul și lăsa acul acolo în mână. Era destul de dureros, unii suportau, alții se strâmbau sau își mușcau buzele, iar alții plângeau. Aproape toți ar fi vrut să le scoată branula, dar nu era voie, altfel trebuiau înțepați de fiecare dată și era foarte greu și dureros, mai ales că toți aveau mâinile învinețite de la atâtea ace. Dar asta nu era tot pentru că îi mai chinuiau și cu niște bulinuțe–pastiluțe mici și drăguțe, dar amare de-ți secău sufletul! Doamnele, întotdeauna stăteau lângă ei să le înghită, nu cumva să le ascundă ștrengarii sub limbă sau să le arunce. Cea mai greu de înghițit era o bulină lunguiață, portocalie. De la ea li se făcea rău la mulți copii. Ei, dar după aceste proceduri, veneau alte doamne cu voci plăcute, care îi alintau și îi mângâiau –chiar dacă aveau mânuși-. Mălina le aștepta cu bucurie! O doamnă îi spunea „gărgăriță”, pentru că era cuminte, alta îi spunea „ochișori frumoși”, pentru că îi plăceau ochii ei albaștri, și alta „Zănuță”, pentru că avea părul gălbior. Mălinei îi plăcea să fie alintată așa! Aceste doamne drăguțe aduceau mult așteptatul ceai calduț de dimineață. Copiii mai primeau fiecare câte o caserolă albă în care era mâncarea pentru micul dejun. La prânz și la cină primeau altele. Numai că era dificil să mănânce. Le dădeau măscuțele jos numai puțin ca să ia câte una-două înghițituri de mâncare, ori câte o gură de ceai și iar oxigenul pe gură, pentru că aproape toți se sufocau, nu puteau respira. Și uite așa se chinuiau doamnele cu acești copii frumoși, până reușeau să mănânce câte ceva. Tot ele îi ajutau să se spele, să se pieptene, să-și schimbe hăinuțele, pentru că urma „vizita”.

Toată zarva se termina când își făceau apariția în

salon doamna sau domnul doctor care era de gardă, împreună cu suita de asistente care ne făceau tratamentul. Ne spuneau pe nume și citeau din dosarul fiecăruia în parte.

După cum erau îmbrăcați nu puteai să-ți dai seama cine sunt. Copiii au înțeles până la urmă că erau în carantină din cauza epidemiei și toate cadrele medicale erau echipate într-un fel special, de ziceai că sunt roboți sau cosmonauți din filmele SF sau din desenele animate! Aveau niște combinezoane mari albe, care îi acopereau din cap până în picioare, două-trei rânduri de mănuși albe, o mască ciudată cu un fel de buton de filtrare a aerului și una transparentă prinsă cumva de frunte, un fel de vizieră care le acoperea toată fața. În picioare unii aveau niște cizme mari de cauciuc albe, alții negre. Probabil că era foarte incomod și greoi acest echipament. Sigur nu puteau să stea prea multe ore îmbrăcați așa. Aceste haine mari cred că erau de unică folosință și după fiecare vizită când veneau în contact cu bolnavii de covid trebuiau să și le schimbe.

Când veneau la patul fiecărui bolnav, aceștia trebuiau să fie numai ochi și urechi, pentru că prin acele măști nu se prea înțelegea ce îi întrebau. De aceea doamnele asistente repetau de câteva ori tare ceea ce ziceau doctorii.

Mălina avea tendința să își dea jos mășcuța cu oxigen de la gură ca să poată vorbi, dar nu putea să stea decât câteva secunde fără, pentru că începea să amețească și să nu mai poată respira.

Alți copii tușeau foarte mult și trebuiau să-și ridice mășcuța până terminau de tușit. Nu aveau voie să tușească în masca de oxigen. Această mască specială avea un furtun transparent care intra într-un borcan cu apă și bolborosea acolo. Mai erau și alte fire care erau conectate la monitorul de deasupra paturilor. Uneori când scădea presiunea oxigenului, în monitor se declanșa un fel de alarmă. Sunetul era strident. Copiii se speriau! Atunci veneau imediat doamnele asistente. Rezolvau problema, după care îi linișteau pe cei agitați.

Mălina, fetița cu ochii albaștri și părul auriu, avea ceva în privirea ei de te cuprindea o stare de duioșie, de compasiune, poate chiar de culpabilitate, de parcă tot ceea ce ar fi făcut nu era suficient. Într-adevăr medicii, asistentele sunt și ei oameni, au puteri limitate, ei doar urmează

un protocol, aplică un tratament și mai departe urmăresc evoluția bolii. Dacă starea bolnavilor se agravează atunci schimbă tratamentul, conform procedurilor. Toți recunosc faptul că știința are și ea limitele ei. În spatele acestor acțiuni, realizate cu cele mai bune intenții, cu profesionalism, stau cuibărite sintagmele: „Numai Dumnezeu știe ce va fi!” sau „are un înger puternic!”

Ei bine, la fel ca alți copii, și Mălina a venit foarte bolnavă la spital. Avea temperatura foarte mare, dureri de cap și de mușchi, amețeli, vărsături, dar ceea ce era mai periculos, era că nu putea să respire. Așa a ajuns direct la reanimare, adică la A.T.I. Toată familia ei a fost contaminată de virusul care a îmbolnăvit lumea întregă. Într-un alt spital era internată mama ei și fratele mai mare. Numai tatăl a rămas acasă. Ziceau despre el că are virusul, dar că este asimptomatic. Oricum el era cel mai puternic din familie, dar nu avea voie să părăsească locuința timp de 14 zile – se numește carantină la domiciliu-. „Este o măsură obligatorie pentru a preveni răspândirea virusului”- așa spune toată lumea.

Mălinei îi era foarte dor de toți, dar nu putea să facă nimic. Nimeni nu avea voie să intre în spital. Din ziua în care s-a despărțit de ei nu își mai amintește prea multe. Atât că ea a plecat prima de acasă. Au venit două persoane îmbrăcate în alb ca doi roboți și au urcat-o într-o mașină de salvare. Auzea sirena cum răsună! Sufletul îi tremura de frică, dar nu putea să facă nimic! Nu putea să țipe sau să spună vreun cuvânt pentru că după ce au așezat-o pe un pat în mașină, i-au pus imediat o mască verde pe gură, de care erau agățate niște furtune de la un tub mare de metal. Probabil de acolo venea acel aer rece care o ajuta să respire mai bine. Din cauza temperaturii mari începuse să delireze, de parcă nu mai era ea, parcă era un personaj dintr-o poveste fantastică, unde erau zâne, îngeri și balauri. Toate imaginile se derulau cu o repeziciune mare și intrau undeva într-un ochi de lumină strălucitor.

După câteva zile de spitalizare, Mălina și-a revenit din starea aceea în care parcă se pierduse. Privea cu teamă în jur la aparatele cu multe luminițe colorate care piuiau, la firele care atârnavă din ele. Avea pe gură un fel de mască tare de care era prins sub bărbie un fel de balon și mai sus bolborosea un borcan cu apă. Mâna stângă îi era imobilizată de un fir prin care se vedea cum

picura ceva, ca niște lacrimi. Acesta la un capăt avea un ac. El era băgat în branula din mâna ei. Sus, la capătul celălalt, atârna o pungă prin care se vedea un lichid ca și apa. Punga era agățată pe un suport înalt de metal. Patul era la fereastră. În dreapta ei mai erau doi copii și pe partea cealaltă de patul ei erau trei. Toți erau bolnavi de covid. Niciunul nu putea respira fără măscuță. Asistentele, care veneau la tratament, îi întrebau pe fiecare în parte, dacă sunt bine. Nu aveai cum să răspunzi decât dând din cap sau închizând și deschizând ochii. Dacă nu puteau vorbi copiii dormeau foarte mult.

Zilele treceau și Mălina parcă era prizonieră în camera aceea cu multe aparate. De fapt începuse să se simtă mult mai bine, avea voie să-și dea măscuța jos și să se plimbe puțin prin cameră, dar nu pentru mult timp pentru că o lua durerea de cap și amețea. La drept vorbind, parcă nici picioarele nu o țineau prea bine. Îi tremurau genunchii. Oricum era mult mai bine, putea să respire din cât în când fără mască și putea să mănânce singură. Asta era foarte important!

Într-una din zile, la vizita de după-amiază au intrat în salon mulți doctori și asistente. Mai mulți ca niciodată! În ținuta lor albă de cosmonauți, ziceai că erau teleportați dintr-o navă extraterestră! Toți copiii s-au speriat! Unul dintre cei veniți era mai înalt, parcă era căpitanul navei. O domnișoară asistentă, cu o voce blândă, încerca să le spună despre ce este vorba:

– Copii, au venit la voi să vadă dacă sunteți bine, domnișoara doctor „I” și domnul doctor „D”. Domnișoara doctor i-a salutat cu „- Bună, frumoșilor!” , iar domnul doctor „D” a zis: „- Așadar, am auzit că aici sunt cei mai cuminiți copii! Ia să vedem!”.

Apoi au început de la ușă, să discute despre fiecare dosar, și vorbească, atât cât se putea, pe rând cu fiecare pacient.

Când domnul doctor „D” a ajuns la capătul patului Mălinei, aceasta dintr-un impuls involuntar și-a dat măscuța jos și i-a salutat cu: - Bună ziua! El, cu o voce fermă, a spus: -Ei, cum e prințesă? Parcă te-aș cunoaște de undeva!

Mălina îl fixă atentă. Inima începuse să o ia la galop și se îmbujorase într-o clipă, de emoție!

– Și eu parcă vă cunosc, dar...nu vă văd prea bine, așa cu toate astea pe față, dar după voce, nu

știu ce să zic, parcă, parcă mi-e cunoscută!

– Ei, cum așa? Nu tu îmi spuneai cumva „domnule Înger”? și răsese ușor!

Ca și când ai apăsa pe un buton, Mălina își amintise ceva, dar parcă fusese vis, nu realitate! –Dumneavoastră sunteți acel Înger Alb, cu aripile uriașe și strălucitoare ca soarele?

– Da, Prințeso! Eu sunt îngerul tău păzitor, pe care l-ai rugat să nu te lase să mori. Și uite, vezi, m-am ținut de cuvânt! Dovadă că acum ne putem vedea și vorbi.

– Dar domnule doctor, văd că îmi știți secretul pe care nimeni nu îl mai știa! Dacă dumneavoastră sunteți, spuneți-mi de ce am dormit atât de mult? Parcă eram în povestea „*Frumoasa din pădurea adormită!*” În visul meu erau balauri fioroși care voiau să mă fure și se luptau cu mulți îngeri de lumină care nu voiau să mă lase, dar când a venit Marele Înger Alb toți au dispărut de parcă s-au dizolvat în aripile lui uriașe! Pe mine m-ați prins de mână, m-ați trezit și m-ați luat din tărâmul umbrelor, apoi m-ați dus undeva într-un palat strălucitor de cleștar! Acum îmi aduc foarte bine aminte că mi-ați zis așa... dar înainte să mai zică Mălina ceva, acesta spuse acum, la fel cum îi spusese și în vis:

– Gata, Prințeso, nu-ți fie teamă, de acum nu mai mori! Uite, vezi această ceată de îngeri albi? Și arată mândru cu mâna spre doamna doctor „I” și spre doamnele asistente. Toți vor avea grijă de tine. Toți vor fi veghetorii și prietenii tăi. Tu doar să le vorbești frumos, să-i iubești și să le mulțumești. Așa funcționează totul în acest palat al iubirii și recunoștinței! Apoi se adresă tuturor copiilor:

– Copii, este valabil pentru toată lumea! Toți vă veți face bine și veți pleca sănătoși din acest spital. Bine?

Și copiii răspunseră toți într-un glas, fericiți:

– Daaa!

Înainte de plecare, se apropie ușor spre Mălina, îi așează o șuviță de păr rebelă și o întrebă:

– Prințesele au nume?

Se pare că a luat-o prin surprindere și ea răspunse în grabă:

– Nu știu!

– Bine. Atunci pot să te întreb, pe tine cum te cheamă?

Sfioasă, își lăsă privirea în jos:

– Mălina, domnule! De emoție abia își dădu seama că domnul doctorul „D”, era deja la ușă, de unde le spuse tuturor, cu un glas ceva mai puternic:

– Sunt sigur că o să mâncați ca să prindeți puteri și o să vă luați toate medicamentele. Am încredere în voi!

În acea seară Mălina a rămas tăcută. Parcă toate gândurile o năpădiseră numai pe ea! Era nedumerită. Pe de o parte inima îi spunea că îl cunoaște pe domnul doctor „D”, pe de alta nu înțelegea dacă el este doctor, cum se poate să fi e și înger? Oare el ziua e unul și noaptea altul, exact ca în povești? Chiar nu mai putea să facă diferența dintre vis și realitate! Ar fi vrut să vorbească cu cineva despre asta, dar nu avea cu cine. Mama ei, prietena și confidenta ei, era departe de ea, într-un alt spital. Adormise foarte greu. Toată noaptea visase numai aripi de îngeri fâlfâind în zbor. Parcă niciunul nu avea chip. Erau numai lumină! Atunci i s-a înfiripat dorința de a avea și ea aripi, să zboare în înaltul cerului, să cunoască Universul!

Trecuseră vreo două zile și Mălina nu mai ieșea din tăcerea ei. Ba mai mult, stătea cu ochii închiși, așteptând clipa în care va intra în salon doctorul „D”. Dar acesta nu venea. Nici noaptea parcă nu mai avea farmec, nu mai visa nimic. Și își dorea atât de mult să îl mai revadă pe Îngerul ei Alb cu aripi uriașe, că era de-a dreptul nerăbdătoare!

Dar într-o după-amiază, exact la masa de seară, când stătea cu spatele la ușă și cu fața spre noptieră, să mănânce, auzi un glas cunoscut și tresări până în adâncul ființei! Pe loc o fulgeră întrebarea:

– Oare cine este doctorul „D” sau Îngerul Alb? Se întoarce iute spre el de parcă în sufletul ei răsărise soarele! Îl văzu pe doctorul „D” cu un telefon în mână. Acesta se apropie de ea și îi întinse telefonul.

-Uite, Mălina, am o surpriză pentru tine! Acum poți vorbi cu tatăl tău.

– Alo, Tati, tu ești? Chiar tu? Tati, mi-e tare dor de tine! Când mă iei acasă? ... Cum, mâine? Sigur, Tati? Uau! ... Și eu te iubesc, Tati! Sărut mâna! Apoi parcă se adresă tuturor:

– Plec acasă! În sfârșit plec acasă! Nu-mi vine să cred! Chiar plec! De atâta emoție, ca dintr-o cascadă începuse să se reverse din ochii ei tulburați, lacrimi de bucurie împletite cu o tristețe

greu de înțeles și de stăpânit! Cu mâna tremurând îi dădu telefonul domnului Doctor și îi spuse șoptit:

– Nu o să vă mai văd, domnule...

Acesta îi veni în întâmpinare și spuse: – Domnule Înger! și printre lacrimi râseră amândoi!

Apoi, le spuse noapte bună tuturor copiilor, și plecat a fost!

Ajunsă acasă, câteva zile a fost tare bucuroasă că și-a revăzut familia, că toți o băgau în seamă, o îmbrățișau, i-au adus prăjiturile și fructe, iar mama o întreba mereu:

– Mălina, dragă, ce ai vrea să îți mai facă mami de mâncare? Fratele ei mai mare o ironiza:

– Lină, Lină, Mădălină, vino că e masa plină!

Ea se supăra și îi spunea mamei:

– Vezi, mami, iar mă necăjește!

Apoi, mama îl dojenea cu blândețe:

– Nu e frumos ce faci, este foarte sensibilă!

– Da, de când a venit acasă aud numai Mălina-n sus, Mălina-n jos. Pe mine odată nu m-ai întrebat dacă mi-e poftă ce ceva, să văd că îți pasă și de mine!

Mama îl îmbrățișă și îi mângâie ușor părul:

– Tu ești mai mare, dragul meu, și știi foarte bine că vă iubesc pe amândoi! Într-o clipă sări și Mălina și îi îmbrățișă pe amândoi, așa până unde ajungea cu mânuțele:

– Și eu vă iubesc!

Ca prin minune, apără în ușă tatăl lor care spuse fericit:

– Ei! Ce faceți voi aici fără mine? Și să vezi atunci îmbrățișări de familie cu lacrimi de bucurie!

– Ah, ce bine-i acasă, cu toții împreună! zise mama cu ochii ei frumoși înlăcrimați, ca o mare după furtună.

De câțva timp, micuța Mălina, abia aștepta să vină seara. Se așeza frumos în genunchi la marginea patului și după ce, cu mâinile împreunate, spunea tare rugăciunile „ÎNGERAȘUL” și „TATĂL NOSTRU”, mai zăbovea așa, atrasă de o lume numai a ei, de parcă cineva nevăzut îi ținea companie.

Într-o seară, mama ei veni cu un pahar cu lapte calduț în care pusese cardamon și șofran.

Era preferatul Mălinei, însă doar așa din când în când. Ei bine, aceasta rămăsese încremenită în ușă când o auzi pe Mălina cum se ruga:

– Îngerășul meu de când eram mică, Îngerul meu Alb și Mare, și voi toți prietenii mei îngerăși, vă rog să îl ajutați pe Bunicu' să se facă bine, să poată să meargă iar, și să nu-l mai doară picioarele. Știu că pe voi vă ascultă Doamne-Doamne, pentru că voi aveți aripi și puteți să zburăți până la El, dar eu sunt mică și încă nu mi-au crescut! Vă rog să îi spuneți că vreau și eu să am aripi așa de frumoase și luminoase ca ale voastre. Vă rog!

Mama era cât pe ce să scape paharul din mână. Atunci Mălina s-a întors spre ea ușor speriată și jenată:

– Mami, acum că mi-ai aflat secretul, să știi că îngerii mei sunt buni și cred că o să-l facă bine și pe Bunicu'. Mami, tu mi-ai spus întotdeauna să mă rog la „îngerăș”, dar ce să fac? Acum știu că sunt mai mulți, nu numai unul!

– Da, Mălina, știu și eu că îngerii există. Chiar și în cărțile sfinte se spune că Dumnezeu a făcut ființe văzute, așa ca noi, dar a făcut și ființe nevăzute, adică ființe de lumină, așa cum sunt îngerii. Se spune că trebuie să ai un suflet tare curat ca să ți se permită să îi vezi. Mă bucur că tu ai fost aleasă dintre atâția oameni să-i cunoști mai bine. Bunul Dumnezeu să-ți permită să simți bunătatea și iubirea lor și să fii mereu protejată de ei! Vezi tu, Mălina, puțini oameni au curajul să spună că i-au văzut ori i-au simțit în preajma lor. De teamă să nu fie ironizați de prieteni, ar putea să spună: „cred că am visat un înger frumos, luminos, care parcă m-a ajutat”. Da. Îngerii ajută oamenii, ei sunt mesageri divini, sunt cei care duc la îndeplinire voința lui Dumnezeu și îi aduc SLAVĂ!

– Sărut mâna, Mami, te iubesc! Uite, îmi beau lăpticul și mă culc. Apoi îi face semn că ar vrea să îi spună ceva la ureche: somn ușor, vise plăcute, îngerii să te sărute! și chicoti fericită!

– De unde știi tu asta?

– Nu-ți spun, e secret! apoi râseră amândouă.

În noaptea aceea Mălina a adormit bucuroasă și liniștită pentru că a putut să-și împărtășească, în sfârșit, taina cu cineva. În vis i-a apărut Îngerul Alb Mare și strălucitor și a întrebat-o:

– Ce faci Prințesă? M-ai chemat?

– Da. Spune-mi, te rog, domnule Înger Alb, de ce nu pot să îți văd chipul niciodată?

– Pentru că noi suntem ființe de lumină. Ochii tăi nu ar suporta să vadă așa o lumină puternică. Însă, uneori, Tatăl Nostru ne dă dezlegare să ne arătăm celor cu sufletul pur, dar într-o formă mai blândă, să nu-i speriem sau să-i rănim, așa încât uneori, avem voie să luăm înfățișarea unui om.

– Domnule Înger, spune-mi, te rog, domnul doctor „D” de ce nu are chip, de ce nu pot să mă uit în ochii lui? Este și el înger?

Dar îngerul nu i-a mai răspuns de data aceasta. Doar a mângâiat-o pe creștet și i-a așezat șuvița rebelă de păr, exact cum făcea doctorul „D” și a rămas tăcut, apoi s-a făcut nevăzut!

Dimineață, Mălina încă își mai amintea visul. De aceea, poate, a stat îngândurată și tăcută la masă, încât tatăl ei o întrebă:

– Ei, ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse ea.

– Ești bolnavă?

În acel moment i-a venit o ghidușie în minte: – Da. Cred că am febră. Dar nu merg la spital decât la doctorul „D”, și își lasă rușinoasă privirea în jos.

Părinții când și-au întâlnit privirile au zâmbit discret, ca și când i-ar fi înțeles intenția.

– Nu cumva ți s-a făcut dor de doctorul „D”? o întreabă tatăl. Ai vrea să îl vezi?

– Da. Se poate?

– Nu știu. Trebuie mai întâi să vorbesc la telefon cu dumnealui și să facem o programare. De fapt și noi credeam că ar fi cazul să vadă dacă ești sănătoasă sau poate ne mai recomandă niște vitamine, „ceva” de recuperare.

Peste câteva zile, Mălina trecea emoționată pragul cabinetului. Tatăl acesteia i-a permis să intre prima. Salută sfioasă apoi își fixează privirea pe doctorul „D”. Acesta politicos, se ridică numaidecât să își primească musafirii, în special pe micuța pacientă!

– Bună ziua, Prințesă! Ce vânt te aduce în palatul meu?

– Ce palat? îi răspunse aceasta. Tata spune că aici este un cabinet medical. Și să știți că eu sunt Mălina și am șapte ani și jumătate.

– Bon. Atunci să vedem noi ce boală ai, dacă ai venit la acest cabinet medical. Ai temperatură? Tușești?

– Nu. Am mințit, și duse mâinile la gură, ușor încurcată! Dar numai puțin. De fapt, am venit să vă văd chipul, să vă văd ochii! Să mă conving dacă sunteți om sau înger. Chiar dacă nu mai sunteți îmbrăcat așa ca la spital, ca un roboțel, văd că tot mai purtați mască, din asta mică așa cum poartă toată lumea.

– Bine. Uite, mă duc mai departe și îmi dau puțin masca jos, să te convingi că sunt om, dar pentru că suntem încă în pandemie, trebuie să mi-o pun la loc.

Mălina îl cercetă atentă, apoi spuse parcă ușor dezamăgită:

– Domnule doctor, dar dumneavoastră nu sunteți decât un om normal!

Toată lumea începuseră să râdă de remarcă ei. Apoi, părinții au primit niște hârtii, de fapt trimiteri la analize și o rețetă pentru vitamine și minerale. De asemenea, întrucât toți au fost bolnavi, le-au recomandat plimbări prin parcuri, aer curat și mult soare pentru completarea vitaminei D.

La plecare, Mălina îndrăzni să se apropie de doctorul „D” și presupunând că aceasta ar vrea să-i spună ceva, se apleacă mai mult, încât ea reușește să-i șoptească la ureche:

– Chiar dacă sunteți om, eu știu că dumneavoastră sunteți îngerul meu, Îngerul Alb care m-a salvat la spital de balaurii care voiau să mă omoare. Știu că dumneavoastră îmi apăreți în vise, împreună cu ceata de îngeri strălucitori. De câte ori mă rog pentru cineva bolnav veniți în ajutorul lui și îl vindecați. Asta o știu precis.

Doctorul „D” o mângâie ușor pe creștet și îi așează șuvița rebelă, apoi îi spuse și el mai încet:

– Da, Mălina! Uite, poți să-mi spui cum vrei tu, fi e doctorul „D”, fi e domnul „Înger”, important este că tu crezi în mine și în echipa mea de doctori și asistente, că îi putem ajuta pe oameni să fie din nou sănătoși, dar rămâne secretul nostru! Bine?

– Dar Mami știe deja și cred că ar trebui să-i spunem și lui Tati. Așa poate, dacă ne rugăm cu toții, Bunicu’ se va face bine.

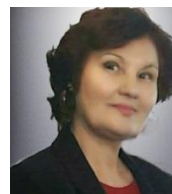
– Bon. Așa să fie!

Din ușă, Mălina făcu o reverență de prințesă, așa cum învățase ea în palatul de cleștar al recunoștinței, și cu ochii strălucind de bucurie, din care s-au scăpătat câteva bobite din roua de pe lotus, a sufletului ei pur, spuse emoționată:

– La revedere! Vă mulțumesc, Domnule!
– Să fii sănătoasă, Mălina!

FABULE PENTRU COPII

Iuliana DINU

ECLIPSA ȘI BURSUCUL

Păsări, multe animale
S-au strâns într-o zi cu soare,
Toate în poiana verde,
Era în vacanța mare.
Se-amuzau, spuneau povești,
Jucau hore împreună,
Răsuna pădurea toată,
De cântec și voie bună.
Când se întetise jocul,
Bucuria era-n toi,
S-a făcut deodată noapte.
Să vedeți ce tărăboi!..

Păsările speriate
Se-ndreptau către culcare:
– Ce se-ntâmplă, spune gaița
Ziua nu era mai mare?
– Vă salut!, zise broscuța,
Merg în fugă, sar în lac!
– Nu cumva e prea devreme,
O-ntrebă un pițpalac?
– Ce-i așa de întuneric,
Strigă ursu-n gura mare,
Nici nu m-am distrat de-ajuns
Și-acum, să merg la culcare?

Mie-mi este tare foame,
Pentru cină, n-am mâncat!
Se plângea cu disperare,
Lupul foarte supărat.
Vulpea-și dădu cu părerea:
– Cred că, soarele-a plecat,
Către polul nord, sau poate,
L-a mâncat un vârcolac!
Revoltat, puțin năuc
Se-adresă micul Cri-Cri:

–Hei, prieteni, prea devreme
S-a sfârșit această zi!

Către ei privea atent
Și stătea foarte tăcut,

Că înțelegea prea bine,
Ce se-ntâmplă: un bursuc.
Și văzând cum lumea toată
Pleacă la culcare tristă,
Strigă tare să se-audă:
– Nu plecați, e doar eclipsă!

MORALA

Geografia-i foarte bună, că
Te-nvață fenomene din natură!

NĂZDRĂVANII

Rămași singurei acasă, un câțel și o pisică
Fac atâtea giumbușlucuri, uneori dărâma, strică,
De codiță-l ia pe câine, motănelul jucăuș,
Apoi repede se-ascunde, după un căluț de pluș,

Se suie pe canapea, țopăie, o ia la fugă:
– Să te văd, poți să mă prinzi?, îi făcea mâța în
ciudă.
– Stai, că pun laba pe tine, de te prind, să vezi ce-
ți fac,
Am ac de jocul tău, foarte rău m-ai supărat!

Năzdrăvana de pisică, pe fereastră se cocoată.
– Dă-te jos, afurisito, nu mai fi așa de hoată!...
Către prânz, mai spre amiază, ușa casei se
deschide,
Vin copiii de la școală, mai tare joaca se-ncinge.

Și să vezi ce bucurie îi cuprinde pe copii,
Toți aleargă ca nebunii, făcând mari năzdrăvenii.
Dar când vine acas' stăpânul, cu-n ziar sub
subțioară,
Animalele se-ascund, nu mai vor să iasă-afară.

Câinele stă după ușă, iar pisica pe sub pat.
– Ce-i cu voi?, întreabă tata, ce urât v-ați
comportat!
Hai ieșiți, rapid afară și spuneți-mi, ce-i cu voi,
De faceți așa deranj, când rămâneți singurei?
– Eu sunt foarte educat, spune-atunci spășit

cățelul,
Știi, la joacă mă provoacă totdeauna motănelul!
– Nu-i adevărat stăpâne, câinele e cel mai rău,
Îl implor să stea cuminte, dar n-ascultă sfatul
meu!

– Tată, vinovați suntem și noi, spun șoptit cei doi
copii,
Împreună ne-am jucat și-am făcut năzdrăvăniile!
– Vă iert și de data asta, dar să nu mai repetați,
Jucați-vă mai cu grijă, ca nimic să nu stricați!

MORALA

Dacă-ți recunoști greșala,
Scapi să încasezi „papara”!

DEBUT

Vârvea Stelian

Vârsta: 17 ani
Este elev în clasa a-X-a la Liceul Teoretic
„Lascăr Rosetti” din Răducăneni, județul Iași.

Zbor

Mereu o să-mi fie dor
de-o lume anostă, care să nu vadă
nici durere, nici boală...
Să nu cunoască dezamăgire, nici separare...
și nici melancolie sau tristețe...
Mi-e dor de oameni autentici, plini de viață
și de har, cu chipuri luminoase și ochii scânteind
lumină sufletească și înțelepciune...
Mi-e dor de armonie și de pace...,
și de Lumină, și de Adevăr!
Îmi e atât de dor de bucurie...
Mi-e dor de zâmbet sincer,
nu de "măști"... de oameni goi
ce simulează fericirea și ce se-agită în iluzii
ca în nisipuri mișcătoare...
Mi-e dor de frumusețea lumii luminate...
Mi-e dor de sufletul curat...

Mi-e tare, tare dor de cei ce au plecat...
Îmi e atât de dor... încât azi simt cu-adevărat c-aș
vrea să... zbor.

Insulină

Caut tot ce scriu de tine,
Ca un muzician de violină,
Caut tot ce simt pentru tine,
Acum, te-ai întoarce doar din compasiune și milă,
Te caut și pe tine în mine,
În locul unde nu te vede și nu te ia nimeni,
Acolo unde ești doar tu și inima mea, o ruină,
Te caut în versuri și rime,
Versuri citite de toți, mai puțin de tine,
Versuri în care eu sunt anonim, tu o ea din
mulțime,
Rămâi muză pentru a mea coală mută,
Până când tușul din vene mi se usucă.

Natura din tine

Coroana de flori îți înflorește-n păr,
Lacrimile-ți tremură pe-obraz ușor.
De mireasma ta mi-a fost atât de dor!
Din somnul tău lung, abia trezită
Nu pot să cred cât ești de diferită
Fiecare floare în ochii tăi prinde culoare,
Toată natura, tu, ai adus-o la viață!
Te trăiesc tot mai mult în fiecare dimineață!
Pe zi ce trece ești tot mai caldă.
Stând în lumina ta, inima-mi-e oarbă.
puțin timidă, cu buzele uscate,
Vii să-ți aduci vraja noapte de noapte.
Și nu știu de ce, nu mai am suflare
Caut un strop de răcoare
În fiecare umbră făcută de corpul tău
Dar totuși, mă ții undeva între bine și rău

Strada morților vii

Pieptul meu parcă pulsează,
atunci când ies afară și văd,
cum particulele de praf,
mângâie ușor și inexplicabil,
sufletele morților vii.

Morții vii, care au glas, copii,
și de ce nu, vise și speranțe,
căci ce este moartea dulce,
fără speranță ca doar după ea,

ne va fi puțin mai bine.

Trezindu-mă din acest paradox,
simt cum sângele vână,
deja îmi îngheață în vene,
iar cu o ultimă putere,
strig pe strada morților vii,
"fiți oameni în lumea asta!,
căci de morții vii, ne-am săturat!".

Amintire

Te-am văzut astăzi prin liceu,
umbra ta părea că se scufundă,
Într-un lac de lacrimi nesfârșit,
oare mai ții minte ca ți-am frânt inima?

Oare mai ții minte cum simțeai,
fiecare lacrimă de a mea ,
cum îți străpungea pieptul ,
Într-un epicentru al iubirii?

Nu mi-ai răspuns la întrebări,
dar bătăile inimii tale mi-au dat de înțeles,
că ai păstrat orice amintire cu mine,
dar singura amintire ce a murit pentru tine,
sunt doar eu,
chiar dacă ai fi vrut să fie altfel.

Cafea amară

Mă uit pe geam sorbind cafeaua,
ce îngheață instant,
când văd,
sufletele frânte ale oamenilor,
ce mai cred în vise.

Sătul de atâta amar,
închid geamul și mă duc,
până în sufrageria goală,
să simt cum singurătatea,
se lovește de tristețea mea.

Strigându-mi disperat prietenii,
am realizat că toți,
au murit pentru mine,
chiar dacă ei mă auzeau,
și se uitau la mine nedumeriți.

PROZĂ SCURTĂ

Adrian Nicolae POPESCU

Moroz

Martie alb douăzeci-zero-șase mă găsisese ghemuit printre rețete și registre. Sărmanul de mine... Tocmai atunci, când pe ulițele satului prinse a șchiopăta coasa. Neagra de ea...

Bătuse și la fereastra lui Moroz. Îl găsisese în bordeiul lui din gărlă: cu plete, cu barbă, jerpelit și fără bani. Covrig lângă ușă, zăpăcind trei sferturi de ceas viața șefului de post. „Greu e omul mort!”

Agonisese ceva într-o viață. Nu luase nimic dincolo; lăsase pe masă un lighean mare, știrbit, plin cu mucuri de țigară. La rece, pe sobă, pusese la păstrare o coșarcă plină cu jumătăți goale, de plastic. Ce-i drept, foarte sexy, dar cam dezvelită, Mona zâmbea medical de pe etichetele sticlelor. Trebuia să lase și el ceva în urma-i, nu putea să-l facă de râs pe frate-său.

Figură pitorească, schizoidă și roșcată, Moroz cel mare venea periodic în oraș, folosind treptele spitalului ca tribună a oratoriei sale. Inginer agronom, știa pe dinafară toate cuvântările tovarășului; nu degeaba fusese delegat la ultimele congrese al P.C.R.. Cu pardesiu bej, costum cu cravată și geantă roasă din piele maro, era ovaționat ironic de către medici, asistenți și pacienți la finele discursului său. Cineva din asistență era „împuțernicit” să-i ofere și o recompensă financiară pentru clipele de informare politică, după cât de larg îi era sufletul... Sau buzunarul...

Viscolul trânti ușa casei de perete, de căzu varul.

„Hm! Aseară bine,... până în șaizeci,... singur,... fără boli în fișă...”. „Chemăm legala sau...?”. Primul deces pe care îl constatam. Faptul că polițistul îmi confirmase gândul, mă liniștea. Lunecând rău pe bocanci, prinsesem a sui înapoi dealul, spre dispensar. Făcusem

alpinism în liceu; profesorul Bouaru putea fi mândru de mine.

Fulgi mari pogorau alene peste sat. Se scuturau Babele, zvârlind zăpadă groasă peste leagănul prunciei mele, bătrâna Dacia roșie 1300. Medic și asistentă, ne făcusem treaba, mulțumiți de liniștea unei zile obișnuite. Reușisem chiar, într-un final, să păcălim cheia de la yală. Se umflase tocul, mânerul trebuia împins în sus. „Lungul drum spre casă” avea să apară la cinema doi ani mai târziu decât cel al navetei zilnice.

Un găfâit aspru, scârțâind omătul sub picioare, se apropie în grabă. „E în ogradă! S-au adunat oamenii, ca la urs! L-au tăiat, l-au cusut cu sfoară de sac, de la gât până sub buric. Au plecat. Pătura-i jos, a dat-o vântul!”. Pe aceeași cărare bătătorită și lunecoasă, coborâram tustrei în gărlă. În mijlocul ogrăzii, vânăt și plin de zăpadă își dormea liniștea vrednicul urmaș al lui Adam.

Autoritară, fermă în glas, ajutorul meu de nădejde prinse a împrăștia curioșii adunați mărgele dincolo de gardul putred. „Hai, că-s eu de-amu' asistentă! Fac eu cu matale ce trebuie făcut!”. Era prima oară când o vedeam. Herțegovina, clinic trează la momentul examinării, cea despre care ulterior aveam să aflu mult mai multe, albe sau negre, după cum i le trimisese și ei destinul.

Adusesem destul de ușor coșciugul din casă; ușa de la intrare servise drept masă de autopsie colegilor mei. Înghețați la mâini, fără mănuși începusem a-l îmbrăca pe Moroz. Pantaloni, ciorapi, pantofi de lac, cămașă albă și sacou; toate se așezau unele peste altele, asemenea petalelor de crin.

„Îi punem și cravata?”, mă întrebă noua mea asistentă, întinzându-mi „gâtlegăul” de culoare bleumarin, scos proaspăt din țiplă. Avantajul de a fi domn... Știam să fac nod, dublu sau simplu, potrivindu-l după dimensiunea gâtului. Fină în gesturi, femeia îi închise nasturii mici de pe gulerul cămășii, dându-mi de înțeles că acum putea fi mutat între patru scânduri. Creștinește, cu un doctor la cap și-o „țară” la picioarele sale, Moroz intra în casa lui pentru ultima oară. Mâinile împreunate pe piept, ochii închiși și gura încleștată dădeau de înțeles că de-acum era dispus să fie privegheat...

Duminică noapte, înainte de vise. „Alo, domnul doctor? Bună seara și scuze de deranj. A murit soacra. Acum jumătate de oră. Puteți să

treceți mâine dimineață, s-o îmbrăcați? Ca să mergem după asta la târg, după sicriu!”. Rămăsesem fără răspuns. Se dusese vestea... Hm, ciudat! Și-n rusă, și-n ucraineană, Moroz înseamnă... „înghețat”.

Iadul alb

La începuturile mele hipocratice, visele aveau parfum de iarnă. Cu troiene groase și zăpezi scârțâind sub picioare, cu sănii și zurgălăi pe ulița satului. Pesemne că frigul înghesuia femeia lângă bărbat, căci peste an mai în toate casele se auzea câte-un scâncet. Mereu altul.

În Lupășteni, în vale, fumul se ridica pe horn mai drept decât lumânarea de Paști. Cu o zi înainte, Marin trecuse pe la dispensar; mai avea o gură de hrănit.

- Are lapte femeia, numa' să vedem cât a crescut ăl mic.

Habar n-am cum, dar se duse vestea că doctorul vine acasă doar la cele care își fac fișă și vin la măsurat în toată luna. Nu era deloc așa, însă îmi convenea. Eram stăpân pe situație, iar viitoarele mame „se căutau” cum trebuie. Un obicei bun, ce nu trebuia nicicum schimbat.

Câțiva pași lunecoși și o trântă mă delimitară de cântarul metalic, purtat în sacoșa cu reclama unui hipermarket. Îl zărisem, dezmembrat, două palme mai la stânga de marcajul unui câine pe zăpada imaculată. Acul din carul cu fân devenise piulița din troian. Un proverb adaptat, cu final fericit. Și funcțional.

Mă încolțiră câțiva dulăi. Înghețasem instantaneu, acum și la figurat. Încercam să identific autorul marcajului de pe zăpadă, înainte ca el să mă identifice pe mine. Marin mă văzuse prin ochiul de geam și îmi ieși în cale. Scottea aburi prin zâmbetul strălucitor al câtorva dinți-tezaur, puși în târg de un dentist bun tare. Pășeam prima oară în casa lui, un bordei mic cu o căldură mare. Prea mare. Îmi dădusem jos geaca de iarnă, căutând un loc unde să o așez. Paturile erau pline ochi. Albaștri, verzi, dar musai blonzi. Cu mucii la nas, dezveliți sau încă adormiți, semn că venisem prea dimineață pentru somnul lor. Mai ales că era și vacanță.

- Am pus pe foc toată noaptea. Să nu răcească... Scosesem tot arsenalul muncii mele de teren: caiet, pix, stetoscop, termometru, metru-

panglică și spatulă, înșirându-le atent pe o pernă. Identificasem în fața televizorului un loc pentru a așeza cântarul. Ca un făcut, din cuva lui cei șapte pitici porniră cântând la muncă. Fără să-l deregleze. Aiho, aiho!

- Trei kilograme șapte sute cincizeci. Bun, Marine?

- Cum nu? A ieșit din spital, vineri, cu trei patru sute. Bună țâța!

Slabă Ana, slabă, dar cel mic creștea. Dacă nu știai, nu ziceai că e născută de câteva zile.

- Învârte tu oleacă în oală, cât schimb eu băietu'!

Marin se conformă, luând lingura mare din lemn, căutând-și loc să nu încurce.

Curiozitatea și trosnetul lemnului din sobă mă înghiontiră. Peste umăr, aruncasem o privire scurtă spre a vedea cât de mare era pofta de mâncare a sufletelor din micul bordei. Înghețasem din nou. Din bolboroseala fierturii, doi ochi negri ridicau încet două coarne mici, rânjind înspre mine, scufundându-se și mijind iarăși din spumă. Cu ceva zile în urmă, tocmai îl terminasem pe Dante, așezându-l înapoi pe etajeră.

- Trebuie mâncare la atâtea guri, dom' doctor. Mâine tre' să facă alt borș, diseară e gata! Am tăiat ieri cârlanul ăsta, da' cât crezi matală că ajunge?

Cineva spunea că, la întoarcere drumul îți pare mai scurt. Prin albul imaculat al zăpezii îmi regăseam urmele. Lăsam în vale un abia scâncet, fumul drept și un mic lătrat. Очи черные (Oci ciornîe).

Maria FITCAL

Pași pe zăpadă

Zăpada înghețată scârțâia sub pașii obosiți ai Alinei. Fermecată de feeria luminii ce împodobeau parcul, ea se opri lângă o bancă, își

așeză sacoșele pline cu ultimele cumpărături făcute pentru Crăciun și-și lăasă gândul să zburde un pic înspre alte zări. Parcul îi trecea mereu amintiri nostalgice. Timp de 40 de ani îl străbătuse zilnic în drumul ei spre școala unde fusese profesoară de limba și literatura română. De doi ani, de când se pensionase, mai trecea pe aici doar când mergea înspre Auchan sau când își plimba nepoțelul care împlinise de curând 2 ani. Venirea lui pe lume fusese și motivul pentru care luase decizia să se pensioneze fără să mai profite de cei 5 ani de prelungire la care avea dreptul. Nu regreta decizia, dar avea întotdeauna o strângere de inimă când trecea pe aleile parcului. Deseori se întâlnea cu foști elevi și depănau împreună amintiri. Îi erau dragi aceste întâlniri, pentru că vedea în ochii lor bucuria revederii și recunoștința pentru cele învățate de la ea, de-a lungul anilor de școală. Familii și generații întregi i-au trecut prin mână în cei 40 de ani de muncă. Pe unii dintre ei abia dacă îi mai recunoștea peste ani, dar se bucura când afla ce drum și-au croit prin viață, ce cariere profesionale și-au făurit, ce familii armonioase și-au întemeiat, ce copii minunați au... Mulți îi mărturiseau că cele mai frumoase amintiri din școală au fost activitățile la care participaseră sub coordonarea ei: Atelierul literar, întâlnirile cu scriitorii, actorii, oameni de cultură, scenetele trupei de teatru a școlii, concursurile de creație, revista literară, excursiile tematice, taberele cu activități, etc. etc. Alina se implicase în toate acestea nu pentru că i le impunea cineva, ci pentru că așa îi dicta conștiința. Așa vedea ea misiunea unui profesor de limba și literatura română. Educația pentru fumosul acela care modelează sufletele nu se face doar de la „înălțimea” catedrei, ci mai ales prin activități care să-i sensibilizeze. Iubea copiii și iubea profesia căreia i s-a dedicat o viață întreagă, de multe ori neglijându-și propria familie. Dumnezeu însă a ajutat-o și i-a dăruit ca o compensație, doi copii minunați care nu i-au creat niciodată probleme serioase. Se simțea un om împlinit atât ca mamă, cât și ca profesor. Ca mamă se bucura văzându-și fetele la casa lor, cu copiii lor, cu niște cariere frumoase. Ca profesor simțea că ceva din ființa ei a rămas pentru totdeauna întipărit în sufletele multora dintre foștii elevi. Ce satisfacție poate fi mai mare pentru ea decât aceea de a fi răsplătită peste ani

cu un „mulțumesc, doamna profesoară!”, spus cu multă căldură și sinceritate?! Adâncită în gânduri, Alina nici n-a observat că în dreptul ei se oprise o tânără care parcă nu îndrăznește să o abordeze.

—Bună seara, doamna dirigintă! se auzi o voce timidă.

Glasul acela venit parcă din altă lume, a făcut-o să tresară. Îi amintea de cineva foarte cunoscut și foarte drag. Se aștepta să vadă pe cineva într-un cărucior cu roțile, dar în fața ei stătea în picioare, sprijinită de un cadru metalic o fată al cărei chip se ascundea pe jumătate sub un fular gros de lână.

—Maria, tu ești? întrebă Alina cu glasul gătit de emoție.

—Da, doamna dirigintă, eu sunt, dar... după cum vedeți, acum pot merge pe picioarele mele!

—Spune-mi că nu visez, draga mea dragă! Și profesoara își deschise larg brațele pentru a o îmbrățișa cu toată dragostea. Fata răspunse îmbrățișării cu aceeași căldură, simțindu-și ochii umeziți de emoție.

—Cum a fost posibilă minunea asta, Maria dragă? De câțiva ani nu am mai avut vești despre tine.

—E o poveste lungă, doamnă, dar o poveste care vă include și pe dumneavoastră...

—Ei, cum așa? Eu n-am niciun merit. Dumnezeu te iubește...

—Da, mă iubește, simt asta, dar lucrează prin oameni. Am avut lângă mine întotdeauna îngeri păzitori: mama, bunica, doamna învățătoare, dumneavoastră, domnii doctori care m-au operat și mulți alții, necunoscuți, care au donat bani pentru mine... Știți că am avut o mulțime de intervenții în țară, dar nereușite și nimeni nu-mi dădea nicio șansă... Iată însă că imposibilul e o noțiune relativă...

—Da, Maria, tocmai de aceea sunt uluită.

—Mi-au rămas întipărite în minte niște cuvinte pe care ni le spuneți deseori, mai ales la orele de dirigenție: „Copiii se nasc cu aripi, profesorii îi învață să zboare”. Multă vreme nu am înțeles ce înseamnă „să zbori”, dar am simțit că-mi crește respectul de sine de câte ori vă auzeam cuvintele de încurajare. M-ați învățat să zbor cu aripile fanteziei, să visez un alt destin, o viață mai bună, m-ați îndemnat să scriu despre ce simt și ce trăiesc, m-ați învățat să mă exprim corect și elegant și mai ales să mă cunosc mai

bine și să descopăr în mine forțe nebănuite.

—Nu exagera, te rog!

—Nu exagerez deloc, doamna dirigintă. Păstrez acasă la loc de cinste diploma cu premiul al doilea obținut la concursul „Tinere condeie”, unde m-ați înscris aproape fără voia mea. Revista „Muguri de lumină” în care mi-ați inserat câteva compuneri este de asemenea o amintire foarte dragă. Atât de fericită am fost când am primit diploma aceea și revistele, încât am uitat toate umilințele și frustrările pe care le adunasem în mine de mică. Nu mai conta că eram marginalizată de colegi pentru că nu puteam participa la jocurile lor, nici faptul că oamenii întorceau cu milă capul după mine pe stradă... Eram și eu om ca toți oamenii, puteam și eu să fac ceva demn de luat în seamă, aveam valoare! Pentru mine a însemnat enorm tot ce ați făcut pentru mine. Dragostea pentru literatură pe care mi-ați transmis-o mi-a dat curajul să mă înscriu la Universitate. Sunt anul 3 la Filologie și sper să devin o profesoară la fel de bună ca dumneavoastră.

Alina s-a făcut mică de tot. I se părea că persoana despre care vorbește Maria nu este ea, ci o ficțiune. Ar fi vrut să spună ceva, dar parcă nu mai avea glas.

—Dar cel mai mult a contat balul de caritate pe care l-ați organizat pentru mine, în urma căruia am obținut cam 2000 de euro. Aveam mare nevoie de bani pentru o intervenție chirurgicală, în străinătate, dar mi se părea că acel bal mă pune într-o situație stânjenitoare. Dumneavoastră însă m-ați convins să nu mă mai simt jenată și să primesc ajutorul ce mi se oferă. M-ați învățat să nu-mi pierd speranța, să am încredere în Dumnezeu și să lupt pentru a-mi găsi un rost în această viață. A trebuit să mai aștept 3 ani, până am reușit să completăm suma necesară, pentru acea intervenție, dar a meritat. Operația a fost o reușită, după cum vedeți. Încă am nevoie de recuperare, multă vreme de aici încolo, dar am răbdare. Știu că va fi bine.

—Mă bucur că ești optimistă. Dacă-ai ști cât de multe am învățat și eu de la tine, draga mea! Cei patru ani cât mi-ai fost elevă au fost pentru mine ca o școală. Despre copiii cu dizabilități aveam înainte idei vagi, teoretice, dar practica e cu totul altceva. Îți sunt recunoscătoare pentru experiența pe care am câștigat-o prin tine...

—Doamna dirigintă, vedeți ce frumos ninge?

—Da, Maria, e minunat!... Suntem în Ajunul Crăciunului și întâlnirea noastră e ca un adevărat dar de la Moșu' ...

—Și eu simt la fel. Ar fi trebuit să vă sun, dar am rătăcit numărul dumneavoastră de telefon. V-am căutat la școală acum o săptămână și mi s-a spus că v-ați pensionat. Voiam să vă spun că m-am logodit. Și Maria își scoase mânușa arătându-i doamnei care îi era atât de dragă inelușul de logodnă primit exact cu o săptămână în urmă.

—Wow! Adevărat? Mă copleșești cu atâtea vești bune. Să fie într-un ceas bun, draga mea. Sper că e un băiat bun, care să te merite.

—Da, doamna dirigintă, ne-am cunoscut la spitalul unde m-am operat. E asistent medical, a avut mare grijă de mine cât am stat internată. Are un suflet tare bun și ne iubim.

—Bravo, Maria! Mă bucur enorm pentru tine. Să mă invitați la nuntă. Voi veni negreșit!

—Sigur, doamna. Deocamdată nu am stabilit nunta, dar vom fi tare bucuroși să vă avem alături. Acum trebuie să plec, Mă așteptă Dan la ieșirea din parc. Vă rog să-mi dați numărul de telefon să vă mai sun.

Alina îi întinse cartea ei de vizită zicând:

—Vă aștept pe amândoi pe la mine să-mi spuneți mai pe larg povestea voastră. La revedere Măriuca mea dragă.

—Sărut mâna, doamnă! O să vorbesc cu Dan și venim cu drag.

Fata, urmărită de privirile înrouate ale Alinei, se îndreptă spre ieșirea din parc, lăsând în zăpada proaspăt căzută urmele celor mai prețioși pași din lume.

Geo CĂLUGĂRU

CA DE OBICEI (Schiță polițistă)

— „Ca de obicei, spuse cu năduf comisarul, moartea semnează indescifrabil”, prin urmare, foarte greu, dacă nu chiar imposibil de descifrat.

La câteva zile, prin zona în care fusese descoperit cadavrul despre a cărui prezență acolo comisarul nu aflase mai nimic, în amurg, unul „violet”, dacă este să-l credem pe Bacovia, trecuse legănându-și șoldurile apetisante o doamnă, purtând o toaletă a la Liz Taylor.

Aceasta se așezase, probabil, pentru a admira apusul de soare, pe o bancă de partea cealaltă a aleei, față-n față cu comisarul, să-i spunem, Odeanu. Acesta încerca, punând cap la cap informațiile adunate în cele trei zile de când descoperise cadavrul, să afle un ceva care să-i deschidă calea spre ceea ce se găsea dincolo de semnătura indescifrabilă. Tresări când o voce baritonă a unui bărbat rosti cu intenția de a-și face simțită prezența: „Bună seara, Melania!”

Prin urmare – își spuse comisarul – femeia a cărei toaletă îi atrăsese atenția, are un nume – Melania, fapt care anulase hotarul dintre necunoscut și cunoscut. Atât și nimic mai mult. Ce răspunsese femeia nu auzise. Oare dacă îi răspundea pronunțându-i numele avea vreo importanță?! N-avea de unde să știe. Prezența lui acolo și chipul natural în care luase loc lângă tânăra doamnă putea fi pus pe seama unei taine ce nu trebuia, sub nicio formă, să transpire? La fel de bine putea să fie doar o întâlnire neașteptată, dar de care se bucurau amândoi.

Se pare că Odeanu, comisarul de la „omoruri”, va avea parte de încă o noapte albă. Ce-ar fi să-l caute pe agentul secret al lui Altân-Bey și să-i relateze ce se întâmplase până atunci și despre impasul în care ajunsese? Îl cunoștea bine pe agent. Era faimos pentru abilitatea cu care descurca ițe ce păreau a nu putea fi descâlcite în niciun chip. Era – cum s-ar zice – „al cincilea as” la un poker cu miză uriașă, de care, dacă aveai norocul să dispui, curățați totul, făcând să apară o paloare cadaverică pe chipul celui care pierdea. Când intra într-un Cazinou, se făcea tăcere, iar cei de la masa de joc se grăbeau să termine mâna ca apoi, sub diferite pretexte, s-o șteargă englezește. Chiar dacă părea un „Apel din necunoscut”, comisarului Odeanu nu-i fu greu să-și dea seama că „omul de la capătul firului” știe mai multe decât spune. Dar lucrurile se vor schimba, dacă va folosi cheia cu care să descuie lacătul pe care și-l pusese deliberat la gură.

Îi dădu întâlnire la un local pe care-l știau amândoi. La ora convenită, comisarul Odeanu și cel cu care agentul îi stabilise o întrevedere luară

loc într-un separeu, feriți oarecum de urechi indiscrete. La un moment dat, comisarul își surprinse comeseanul punând pe masă un „stilet” și „șampanie”. Mentea interlocutorului intră în viteză: „Dacă nu-i spun ce-mi cere și știe că eu cunosc stiletul, îmi va face de petrecanie. Nu-i loc de întors, așa că voi alege șampania, la care voi solicita ferm să-mi asigure protecția. Cazul părea să aibă legătură cu bărbat elegant, cu părul grizonat, care se așezase lângă cea pe care o numise Melania, salutând-o cu „Bună seara, Melania!”, ca apoi să se așeze lângă ea.

Comisarul și invitatul său, după vreo două ore de stat la taclale, timp în care îl descusese, aflând tot ce-l interesa, ieșiră din local și, după ce își strânseseră mâinile bărbătește, se despărțiră. Odeanu își trecu în palmares încă un succes și, în timp ce-și freca palmele încântat de reușită, își aduse aminte de un alt caz la fel de încurcat, soluționat cu ajutorul agentului lui Altân-Bey, același care-l scosese din impas și de această dată. Își va uimi și de această dată șeful ca și atunci când se dovedise inspirat. Rezolvase o enigmă botezată după locul care o ascundea: „Enigma de la mansardă”.

Și atunci, și acum avusese un as în plus, al cincilea, cu care, ca și la poker, curățase tot, lăsându-l lefter și cu o zestre de ani buni de pușcărie pe acel bărbat criminal, capabil să omoare pentru bani, nu întâmplător numiți în popor „ochii dracului”.

Vasile LEFTER

CLINICA DE GHEAȚĂ

(8). Roman foileton

După agapa din seara trecută. Grupul de savanți de la Galaxia părea puțin derutat de cele întâmplare. Se cerură detalii în legătură cu evadarea celor trei studenți. Adelaida era pregătită să relateze întreaga întâmplare cu tinerii evadați din cele trei criosaune.

-Excelențele voastre, fuga din camera de frig a durat 7 minute. Trebuie să recunosc faptul că ne

sunt superiori în ceea ce privește dispozitivele de deblocare electronică. Va trebui să intensificăm munca de cercetare. Vă pot relatea filmul evadării. Știți că Galaxia e bine pusă la punct cu tehnologia. Avem camere video de cea mai recentă rezoluție. A fost de ajuns un moment de neatenție, dornici să contactăm subiecții supuși cercetării ca Universitarii să trimită un așa-zis șoarece inteligent care să decupleze sistemul de închidere a criosaunelor.

Vom găsi o ieșire și din acest impas. Important e să ne continuăm cercetările în domeniul terapiei prin frig.

Doamna doctor De Stael își pregăti cu grijă ținuta pentru saună. Voia să semene cu cea din stampele vremii și să fie la înălțimea familiei din care proveneau strămoșii. Aflată la 50 de ani, De Stael era încă o femeie frumoasă, păstrând în priviri o noblețe ce se vede cu ochiul liber. Privea cu emoție limbile pendulei din laboratorul imens. La ora fixată, intră în criosaună ,făcând semn că este pregătită. Lumina albă din plafonul oval fu redusă la nivel de veghe. Corpul de savanți urmărea cu maximă atenție ce se întâmplă în sauna-experiment. Termometrul de control indica 10 grade cu plus. Doamna De Stael își privi și ea ceasul-termometru și observă că în saună e aceeași temperatură. Comunică prin video-voce:

-Cred că ceva nu funcționează. Criosauna e defectă.

-Servanții deschiseră cabina. Supărată, doamna doctor îi luă la rost:

-Cum e posibil să nu verificați aceste cuști care costă o avere? Sunt sigură că nici tinerii studenți nu au simțit frigul. Ceva a fost pus la cale ca întreg experimentul să fie compromis.

-Servanții intrară în cabină cu aparatura de verificare. Instalațiile de frig erau pornite, dar în saună nu pătrundea fir de aer rece. Senzorul de îngheț din prima saună transmitea semnale luminoase de culoare roșie și sunete abia perceptibile. Cu un detector ultra performant se descoperi după câteva minute că la partea de sus a trapei este ceva rotund, un fel de șoricel gras. Aces microdispozitiv bloca jetul de aer rece. Dat deoparte, eliberă circuitul. Sauna funcționa. Verificarea se extinse și la celelalte 12 criosaune. Totul fusese pus la cale doar pentru primele trei. Studenții-cobai probabil intraseră în saune cu dispozitivul ascuns. Specialiștii de la „Galaxia” nu-și puteau explica încă de ce termometrele

arătau o temperatură de zeci de grade sub zero. Mai târziu vor afla că cei de la Universitate controlau de la distanță totul. Un spion fusese infiltrat în Marele Laborator. Nu putea fi bănuț nimeni. Verificările de personal fuseseră efectuate de trei firme diferite.

-Ziua era compromisă, iar probitatea științifică a savanților se afla sub semnul întrebării. Se vede că dușmanii nu trebuie căutați musai în afară. Ei pot fi chiar în preajma ta. Aristide Pleuran comunică grupului de savanți că a doua zi totul va fi luat de la capăt. Serviciile de securitate vor lucra în continuare pentru a vedea dacă nu cumva „concuranța” este infiltrată în planurile „Galaxiei”.

-Când lucrurile păreau rezolvate, Doamna de Stael ținu să vorbească:

-Domnule Pleuran, eu nu sunt dispusă la repetarea experimentului. Simt că cineva a vrut să mă compromită, urmărind să apar aproape goală în fața unor bărbați care mi-au făcut curte și cu altă ocazie. Căutați-vă alt cobai.

-Prețuită doamnă, anunțul dumneavoastră chiar mă șochează. Eu mi-am făcut schițe și calcule pe baza parametrilor fizionomiei dumneavoastră. Speram să-mi verific o teorie conform căreia corpul uman la frig se dilată celular. Nu vă gândiți la munca mea?

-Puțin îmi pasă, legendarule Ulisse. Aici fiecare e pe cont propriu. Vă puteți reface calculele intrând personal în saună. Poate o regăsiți pe credula Penelopa, așteptându-vă până la calendele grecești.

-Accept provocarea. Știu că muriți de curiozitate să vedeți un bărbat adevărat îmbrăcat sumar.

-Ați devenit deja vulgar. Voi cere să părăsiți „Galaxia”.

-Stimați colegi, nu e cazul să deteriorați atmosfera de cercetare științifică Vă rog să faceți pace. Mâine e o zi grea. Poftă bună! Pacifistul era însuși Aristide Pleuran.

Va urma!

Mihail GRĂMESCU
(16.02.1951- 13.05.2014)

ADOLESCENȚII

El are optsprezece ani, ea șaisprezece. Ea îl iubește și i se pare atât de matur, de serios, de intangibil; el nu vorbește niciodată despre flori sau stele, nu încearcă niciodată, așa cum fac ceilalți, s-o îmbrățișeze sau sărute, nu râde, și, când zâmbește, o face strâmb, cinic, în bătaie de joc. Ea e brunetă, mică de statură, cu forme prematur rotunde; el e slab, blond spălăcit, cu obraji sculpați într-o piatră mai albă și mai netedă decât marmura. Ea e orfană, el e ucenic la fabrică, certat cu părinții.

Au venit aici, în mansardă la ea, să se sinucidă. Viața nu le mai spune nimic. Au hotărât să aștepte până în zori, și, când soarele va răsări vestind o nouă zi peste pământul tern, să ia licoarea otrăvită din șipul pe care au dat ultimii lor bani.

Băutura străină, cristalină, curată, pastilele mici, inofensive, frumos colorate, și apoi somnul. De veci. Îmbrățișați. Tineri. Luminoși. O sfidare adusă lumii acesteia prost alcătuită.

Se înțeleseseră de la primele vorbe schimbate la reuniunea școlară. Sub privirile colegilor și profesorilor, planul se înfiripase fără ocolișuri, simplu, lapidar, eficace. Ea îi povestise despre tutorele obscene care încerca s-o violeze ori de câte ori venea să-i aducă pensia, amenințând-o cu orfelinatul în cazul în care va continua să-l refuze. Râdea, descriindu-i tânărului panica fugilor prin jurul camerei, cu salturi peste pat, urmărită de figura scârboasă și congestionată a „vierului” în călduri. El îi povestea despre o dragoste neînțeleasă, despre viața la locul de muncă grosolan, despre brutalitatea colegilor, despre nedreptatea șefului. Străini amândoi, într-o lume dușmană și rea.

Mansarda e chiar sub acoperișul de lemn placat cu tablă al casei. Când plouă picură prin crăpăturile de deasupra. În mod normal, ea s-ar

jena de mizeria patului cu lenjuri rupte și dezlănate, de goliciunea pereților năruți, de lipsa scaunelor și a mesei, firești în orice cameră. Realitatea depășește adesea canoanele imaginației românești.

Dar acum nu are nicio importanță. Aprind lumânarea violetă pe care au cumpărat-o special de la artizanat; gestul lor, stabiliseră de la început. trebuia să aibă un aer estetic, în lumea asta urâtă și haină.. Hotărâră de comun acord să deschidă sticla și să bea un pic; oricum le rămânea suficient pentru actul final. Licoarea parfumată era bună și tare. Și, cum stăteau așa, pe jos, de o parte și de alta a lumânării sclipind vraja unei lumi inedite, el remarcă lipsa, din ciudata ei casă, a oricărui aparat muzical: fie radio, pick-up sau casetofon, ceva. Ea îi explică simplu că nu a avut niciodată și nici nu i-a simțit vreodată lipsa, și el îi ripostează că viața fără muzică nu are niciun sens. Pe fondul muzicii, oamenii pot gândi cu adevărat, pot simți, pot dansa... Ea nu dansase niciodată. Și, întrebata. recunosc și că nici nu se sărutase cu nimeni. El îi spuse atunci că e păcat să moară fără să cunoască astea, fiindcă sunt singurele lucruri de preț din viață. Prin ele omul are acces la fericire.

Dansară blues, pe șlagărul la modă, fredonat din gât: mă mâ, ta-ta, și la sfârșit o sărută. Ea avea buzele umede, el le avea crăpate și reci. Le mirosea la amândoi gura a băutura străină, iar sărutul îi ardea mai tare decât alcoolul. „Vino să-ți arăt!” îl invită ea la geamul înalt și îngust. Jos se vedea liliacul alb, înflorit în noapte. Parfumul pătrundea, surprinzător de intens, pe geamul de sub streășină, și, aplecându-se să-l vadă mai bine, bustul fetei atinse umărul băiatului, dar nu se feri. Și când își întoarseră fețele unul spre celălalt, ochii le luceau în penumbră, întunecați, ca antracitul. Se strânseseră în brațe și se dragostiră, fericiți și triști, pe patul desfrunzit.

Și când ciocârlia prevesti lumina, scena alcovului din *Romeo și Julieta* fu rejucată fără nicio intenție de cei mai naivi și autentici actori din istoria teatrului. Trupurile albe, întinse alături pe pat, vibrau în geana însângerată a zorilor, și el o rugă să aducă băutura, dar ea îi răspunse că nu e încă momentul, că mai e până la ziuă. Prin geamul înalt, liliacul de jos se înghesuia cu atâta insistență, înfundând fereastra oarbă, și pasărea vestind zorile cânta atât de tainic, de fermecat,

chemându-și soțul, sau soața, că în cei doi sinucigași, încă o dată viața triumfă asupra morții. În locul otrăvii, băiatul aduce la patul Nunții Firii una dintre florile parfumate de liliac, și promite fetei că nu va mai exista niciun tutore libidinos și niciun orfelinat. O să împrumute ceva bani de la un coleg și or să se căsătorească. „Vrei?” Ea stă pe gânduri. „La ce te gândești?” o întreabă. Și ea își amintește că mai are și o bunică destul de cumsecade, undeva, în provincie, unde ar putea merge după terminarea studiilor: nu mai sunt în fond decât câteva săptămâni, și dacă obțin de la bătrână consimțământul... Și, după ce se îmbracă grăbiți, ea își aruncă în geantă, alături de cele câteva cărți și caiete, și crenguța de liliac înflorit.

George PETROVAI

Întoarcerea rătăcitorului (Poem baladesc în trei acte-urmărire din nr. anterior)

Personajele:

Samuel, 70 de ani, tatăl lui Daniel și Benjamin
Naomi, 50 de ani, soția lui Samuel și mama flăcăilor
Daniel, ca la 30 de ani
Benjamin rătăcitorul, 21 de ani
Sara, iubita lui Benjamin, 18 ani
Iosif, fost ortac de petreceri al lui Benjamin, 35 de ani
Ethan, slujitorul lui Samuel și omul de încredere al lui Daniel

Actul II

(*Dragostea lui Benjamin*)

Dimineața următoare. O cameră sordidă într-unul din cartierele rău famate ale orașului: fereastra mică și murdară, pereții afumați, o sobă

veche de tuci într-un colț, patul îngust și răvășit în apropiere, două dulapuri masive. În mijlocul odăii o masă prăpădită și patru scaune pe măsură, lucruri (haine, încălțăminte, prosoape) azvârlite la întâmplare, iar pe masă farfurii murdare, cești, pahare și o coală de hârtie. Prin toată această harababură se mișcă înainte și înapoi Benjamin, de-abia ridicat din pat și îmbrăcat neglijent cu un halat vechi. Are trăsături nobile și frumoase, dar este foarte palid, cu cearcăne sub ochi, cu tullele nerase și părul vâlvoi.

Benjamin
(cu mâinile la tâmpole)

Vai mie păcătos ce sunt!
Îndată vor fi șapte luni
de când eu partea mi-am cerut
din ce se cheamă că-mi revine
prin drept firesc la moștenire
(deși n-am ajutat cândva
la sporul ei nici c-o para),
ca să dispar cu banii dați
de inimosul meu părinte
în lumea largă, viața să-mi trăiesc.
Și-așa de bine mi-am trăit-o
în chefuri, jocuri și desfrâuri,
încât toți banii dusu-s-au pe rând
și eu adesea sunt flămând,
ba-s hărțuit și de creditori...
Ah, dragi părinți, ce rău îmi pare
ca un dement că m-am purtat
și că prin fuga mea de-acasă
durere-n inimi v-am lăsat!
Dar azi, când crunta suferință
m-a preschimbat atât de tare,
încât sărmanele roșcove
sunt pentru mine hrănitore,
iertarea voastră-ar fericii
întârziata mea căință...
Ah, scump și iubitor părinte
de-o bunătate fără seamăn!
Regretul meu e nesfârșit
când știu că-n tot acest răstimp
o clipă nu m-ai dat uitării,
deși de fapte-s ei merit,
ci prin Ethan și negustor
tu urma mi-ai luat,
ba chiar m-ai ajutat
discret-ocrotitor
să scap de câteva mizerii,

iar eu, mișel între mișei,
de-un mulțumesc în scris
nici că m-am sinchisit.
Se apropie repede de masă, de unde ia cu o mână
tremurătoare coala scrisă pe o parte a ei cam până
la jumătate. Mai agitat ca înainte, continuă să se
plimbe cu hârtia în mână.
Mai bine spus, numai din jenă
s-o-nchei și s-o trimit n-am îndrăznit...
Taman la asta mă gândeam
stând ieri la o cafea cu Sara,
când pe Ethan brusc l-am zărit.
Dar geaba am țâșnit pe stradă
și ca nebunul l-am cătat,
că el parcă-n pământ intrase.
Neșansă-a fost ori lucru necurat?...
Așa de mult m-a afectat
această stranie-ntâmplare,
încât pe față și pe dos
am răsucit-o-ntreaga seară,
până ce somnul m-a cuprins
și Domnul mi-a trimis ăst vis:

Eram acasă în ogradă
- ograda noastră-ncăpătoare –
și tata nu ieșea, ca dintr-odată
s-aud din casă vocea-i rugătoare:

„Iubit copil, ce mult doresc
să mergem în știutul crâng!
Dar nu pot să mă scol din pat
de nu-mi dai mâna să ți-o strâng...”

Atunci m-am repezit spre-odaia
unde gema încetișor.
În prag, însă, stătea Ethan
rânjind pieziș-provocator:

„Cu ce ocazie pe-aici,
când Daniel, noul stăpân,
mi-a poruncit că de-o s-apari
la dracu-n praznic să te mân.

Te-ai desfrânat și-ai risipit
în timp ce alții trag din greu.
N-ai stofă de om așezat,
ci doar să umbli teleleu...”

Trezit din somn cu noaptea-n cap
și fiind visul semn ceresc,
m-am hotărât în mare grabă:

Chiar azi spre casă eu pornesc!

Atât mai stau să vină Sara
și trențele să mi le-adun.
Ajută-mă, Tată din ceruri,
ca pe iubită s-o îmbun!
(Începe să-și adune lucrurile, pregătindu-se de
plecare.)

Scena 2

Intră Sara, gingașă, frumoasă și îmbrăcată cu
mult gust. Rămâne extrem de surprinsă când vede
ce se întâmplă.

Sara
Te-a hotărât deodată' să pleci
când ieri prin cap nici că-ți trecea?
Înseamnă că mă părăsești.

Beniamin
(îmbrățișând-o cu toată împotrivirea ei)
Cum poți să crezi așa ceva?
De m-ai lăsa, iubito, să-ți explic...

Sara
(printre suspine)

Să-mi spui anume ce? Minciuni
despre iubirea ta cea mare,
când e vizibil c-ai fi șters-o
fără să simți vreo remușcare
mai înainte să mă vezi.
Cinstit să recunoști aș vrea
c-a mea venire te-a-ncurcat.
Așa de proastă tu mă crezi?
(Cade pe un scaun oferit de Beniamin. El se
așază în apropiere pe alt scaun.)

Beniamin
(alintând-o și ștergându-i lacrimile)

O, dulcea mea înlăcrimată
de-o dragoste înaripată!
Cum aș putea să recunosc
ceva ce nu-i adevărat?
Să fug de tine când n-ascund
că însuși cerul mi te-a dat?!

Păi, ieri chiar tu ai stabilit
locul și ceasul de-ntâlnire,
ca azi o oarbă bănuială
pe foc să pună-a ta iubire...

E drept că doar acu o ră
m-am hotărât să merg acasă.
Dar nu-i ce crezi și de-mi îngădui
dovada-ți fac că-mi ești crăiasă.

(Sara începe să se liniștească și ochii să-i râdă
printre lacrimi.)

Ieri ai văzut că pe Ethan
să-l întâlnesc n-am izbutit,
fapt pentru care astă-noapte
somnia târziu doar m-a găsit,

ca-n visul ce mi l-a trimis
cerescul Atotștiutor
s-aud cum suferindul meu părinte
mă roagă să mă-ntorc cu zor,

căci el din pat se va scula
când mâinile ne-or fi unite –
miraculosul panaceu
pentru inimi profund rănite.

Puteam să nu dau ascultare
mesajului din cer venit,
deși pe căi ocolitoare
de-a lui bolire-am auzit?!...

Așa că, Sara mea iubită,
îndată voi pleca spre casă,
ca tatăl meu să-nvingă boala,
iar tu să-mi fii curând mireasă.

Sara
(cu ochii umezi de lacrimile fericirii)
Vai, dragul meu, ce rău îmi pare
că m-am purtat îngrozitor!
Dar te iubesc atât de mult
micuț și dulce Benișor.

(Continuă cu adorabilă îngrijorare, după ce-i sare
în brațe și-l sărută cu patimă:)
Crezi că părinții tăi vor vrea
să intru-n casa lor ca noră?
Dar Daniel?...Eu simt de-acuma
că lor le sunt fiică și lui soră.

Beniamin
(mângâindu-i obrații îmbujorați și părul bogat)

Să fii convinsă, adorato,

că te-or iubi ca pe-o fiică,
iar Daniel la rândul lui
își va iubi sora mai mică.

De-n locul tău – o frumusețe
la-nfățișare și la fire,
aveam o alta oarecare,
și-atunci era prilej de fericire.

Pentru că ei, părinții mei,
iertare-s numai și-omenie:
A mea venire dacă-i leacul
ce-o să-i repună pe picioare,
prin îngereasca ta ivire
cerul coboară pe-a lor glie.

Scena 3

Intră Iosif, deșirat și îmbrăcat la patru ace, dar
după fața lui trasă și îmbătrânită se vede că n-o
duce deloc bine cu sănătatea.

Iosif

(așezându-se cu un aer plictisit)

Îndrăgostiții mei cumiți,
habar n-aveți de plictiseală
și, iaca, vă învidiez...

(Arătând cu degetul spre geamantanul din
mijlocul camerei:)

Te pregătești de o ușcheală?

Am mirosit eu cevașilea
de când vânai bani cu-mprumut
și vechi creditorii te vânau.
Că ești sau nu dator vândut,

puțin îmi pasă. Chiar și eu
cu bani împrumutați trăiesc –
iau dintr-o parte, dau în alta
și pe naivi îi păcălesc.

Căci în esență piața este
raportu-n legi statornicit
dintre escrocii îndrăzneți
și nătăflețul fraierit.

(Sara se ridică brusc de pe scaun și merge la
geam, Beniamin dă să spună ceva, dar Iosif, fără
să-i pese de nemulțumirea celor doi, continuă cu
același ton monoton și agasant:)

Tocmai pe mine tu acum
pe sfoară să mă tragi încerci,
deși te-am ajutat mereu

cum peste-ncurcături să treci?

Pe scurt, fiind la ananghie
cu-afurisitul de mălai,
insist ca banii datorați
fără zăbavă să mi-i dai!

Sara
(aparte)
Licheaua asta jigărită
își cere banii înapoi,
cu toate că-n atâtea luni
a profitat de Ben cât doi...

Beniamin
(surprins și nu prea)
Cândva din tot avutul meu
te-ai înfruptat fără sfială.

(Se caută prin buzunare și pune banii datorați pe
colțul mesei.)

Poftim. Sunt banii mei de drum.
Acuma ia-i și ieși afară!

(Iosif înșfacă banii și iese.)

Scena 4
Sara
(sărutându-l pe Beniamin)
Ce bine-mi pare, scumpule,
că l-ai atins pe ticălos!

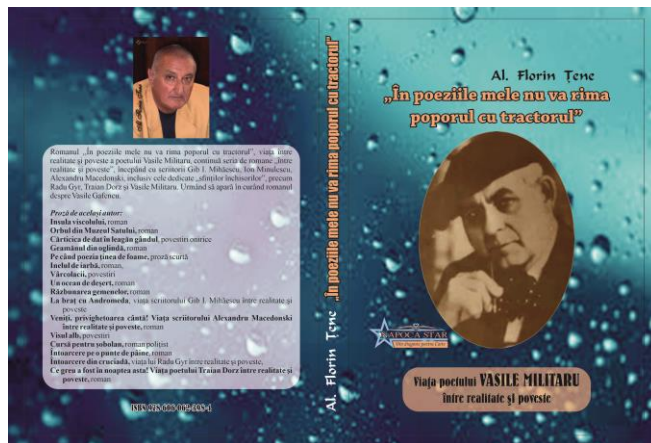
Beniamin
(surâzând)
Crezi că ajută? El se-amuză
că am să fac drumul pe jos...

Sara
(repede)
S-o creadă el.
(Desface pumnișorul și-i arată mai multe
bancnote boțite.)
Sunt banii noștri.
Acuma i-ai, ai tăi sunt toți,
ca și-n absență peste bot
să-i altoim pe-acești netoți.

(Beniamin refuză. Sara insistă. În cele din urmă
acceptă banii și o îmbrățișează cu patimă.)
Va urma

Cronici literare, recenzii, comentarii

**Prof.dr. Florina Calafeteanu despre romanul
„În poeziile mele nu va rima poporul cu
tractorul”-Viața poetului Vasile Militaru între
realitate și poveste, autor Al. Florin ȚENE**

Prolificul scriitor și ziarist **Al. Florin Țene** continua seria romanelor „între realitate și poveste“ despre scriitori. După apariția romanelor despre Gib I.Mihăescu, Macedonski, Minulescu, Radu Gyr, Traian Dorz, Valeriu Gafencu, acum a apărut, în aceeași serie, romanul despre Vasile Militaru. Încă, de la început autorul specifică pe prima pagină: ”Această carte se dedică tuturor scriitorilor care nu au pactizat cu regimul comunist-criminal”- Autorul

Cartea, apărută la **Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2022**, are o prefață semnată de istoricul literar dr. Ionuț Țene care esențializează în câteva pagini viața și poezia lui Vasile Militaru, subliniind printre altele: ”Poetul nu a făcut în viață compromisuri. Vasile Militaru a refuzat teroarea preajmei ideologice și a imanentului. Viața și-a trăit-o axiologic, pe valori creștine autentice și general umane: adevărul, dreptatea, binele, smerenia, libertatea și iubirea. În realitate, Vasile Militaru a făcut parte doar din partidul libertății din care fac parte doar scriitorii autentici. Poetul a spus la un moment dat că: „Dacă am pierdut averi și ranguri, dar nu am pierdut credința în Dumnezeu, nu am pierdut nimic”. În închisoare a fost torturat și umilit de către securiști.“

Impresionant este faptul că Al. Florin Țene dezvăluie faptul că în deceniul 1950-1960 poezia „A venit aseară mama“ de Vasile Militaru a fost trecută în manualele școlare ca fiind

compusă de George Coșbuc, pe motiv că adevăratul autor nu a dorit să colaboreze cu regimul comunist, repicând secretarului cu propaganda PCR: „În poeziile mele nu va rima poporul cu tractorul.“

În postfața semnată de scriitoarea Galina Martea se spune: „Cu o carieră de amploare în arta scrisului și nu numai, adunând în palmares peste 85 de cărți editate și sute de articole în domeniul literaturii, sociologiei, istoriei etc., Al. Florin Țene (*prozator, poet, eseist, critic literar și de artă, publicist, editor, membru al UZPR și al Academiei Româno-Americane de Științe și Arte din SUA, cât și altor uniuni de creație literară, deținător al multiplelor premii de valoare națională și internațională, fondatorul revistelor Agora Literară, Regatul Cuvintelor, Constelații diamantine, Scurt circuit oltean, altele*) există în astă viață cu misiunea sacră de a produce lucruri nobile, de a pune în lumină opere literare de mare pondere, prin intermediul acestora abordând diverse genuri literare precum poezie, proză, eseu, roman, analiză literară. Pe lângă activitatea de scriitor, Domnia sa este un admirabil activist și manager cultural, în timp afirmându-se cu mult succes în calitate de fondator al diverselor cenacluri și reviste literare; iar pentru a încuraja și mai intens activitatea scriitoricească din țară și Diasporă domnul Țene înființează în anul 2006 Asociația profesională *Liga Scriitorilor Români*, fiind și Președinte al acestui forum cultural. Deci, cu siguranță, se poate spune că Al. Florin Țene este un veritabil susținător al valorilor culturale românești și un promotor insistent în fructificarea vieții spiritual-umane. Acțiunea romanului ilustrează perioada în care societatea română, scriitorul român s-a aflat sub un zbugium emoțional-moral, sub o grea încercare de a face față lucrurilor împotriva unui regim politic care împiedica mersul decent al existenței pentru o mare parte din populație, și anume pentru acea care nu colabora cu sistemul comunist. Între aceste ipostaze Al. Florin Țene plâsmuiește o imagine literară ce se bazează pe fapte și acțiuni reale, subiectele redând o meditație adâncă la tema suferinței umane. Printr-un asemenea model de creație literară avem ocazia să cunoaștem aspecte din istoria poporului român, priveliști cu o sensibilitate absolută despre procesele vitale ale omului ce sunt într-o legătură indispensabilă cu existența

cotidiană, cu relațiile reciproce și atitudinea acestuia față de realitatea înconjurătoare.”

Așadar, talentatului și neobositului scriitor Al. Florin Țene îi reușește de minune să pună în lumină opere literare de mare valoare, atât pentru cultura și literatura română, cât și pentru propriile realizări și necesități spirituale.

**Prof. Geo CĂLUGĂRU: POATE FI
CONSIDERAT ARTISTUL PLASTIC
CONSTANTIN SINESCU UN AL DOILEA
BRÂNCUȘI?**

Pe moment, afirmația pictorului profesor Cojocaru Vergil Cover cum că artistul plastic Constantin Sinescu „la propriu și la figurat, așa de multă asemănare are cu părintele sculpturii moderne Constantin Brâncuși, încât se poate spune, pe bună dreptate, că Sinescu este un Brâncuși doi”, m-a cam șocat. Recent, la invitația sa, i-am făcut o vizită la atelierul său de pe Șoseaua Mihai Bravu, aflat aproape de intrarea la metrou, pe partea stângă, la parter. Amabil, mi-a prezentat câteva lucrări, trădând măiestria la care a ajuns și l-a făcut atât de cunoscut și de apreciat.

Am participat la câteva expoziții ale domniei sale. Exponatele posedau ceva care-l făceau special – dorința și reușita sa de a merge până la origini, până la „sufletul cel mai misterios al lucrurilor”, cum credea Brâncuși. Privindu-l cu multă băgare de seamă pe sculptorul la care mă aflam în vizită, n-am avut încotro și i-am dat dreptate pictorului Cojocaru Vergil Cover. Dar asemănarea era cât se poate de vizibilă. Ceva, însă, m-a reținut să-i dau dreptate în totalitate. Tocmai apăruse în revista „Dacia nemuritoare” un articol destul de amplu semnat de cel care, probabil, era convins că făcuse marea descoperire, aidoma lui Titu Maiorescu, cel care cu argumente de necombătut l-a descoperit pe Eminescu, poetul nepereche, la care se adaugă altele, toate la superlativ, confirmate integral de Zeul Cronos. Acesta s-a dat la o parte din calea sa spre nemurire.

Pe lângă considerentele pertinente și de bun simț, demn de luat în seamă ca punct de plecare spre alte descoperiri, un set concludent de imagini, cu lucrări de natură să convingă de faptul că te afli în fața unei valori care te obligă să-ți scoți ce ai pe cap, în funcție de anotimp și să

rămâi rob unei contemplații cât mai lungi, pentru trăirea unei bucurii depline.

Consultându-mi consemnările făcute cu alte prilejuri și având o motivație de a zăbovi asupra lor, am găsit argumente de a-i da dreptate domnului Cover. Voi prezenta câteva dintre acestea:

Ca și pentru mentorul său, Constantin Brâncuși, și pentru Constantin Sinescu a sculpta înseamnă a crea în deplină meditație și concentrare, în liniște și detașare, într-o deplină comuniune cu Natura: „Când crezi, trebuie să te confunzi cu Universul și cu elementele sale...”

Există convingerea comună și pe care o respectă în opera lor că funcția artistului rămâne aceea de a descifra „fără a strivi corola de minuni a lumii” (L. Blaga), semnele ascunse ale naturii și de a interpreta misterele Universului pentru cei pregătiți să le vadă. Existând distanța necesară în timp acum înțeleg că și unul și celălalt spre a nu rătăci ne sfătuiesc să nu căutăm în arta lor forme secrete sau mistere, iar ceea ce ne dăruiesc ei este bucurie curată. De aceea – și am simțit aceasta – trebuie să contemplăm lucrările lor până le vedem, adică le înțelegem și le simțim, cum și-au propus să le zămislească pentru a ne bucura în forma ei cea mai înaltă de bucurie pură. Cred în afirmația lui Brâncuși: „Cei aproape de Dumnezeu le-au văzut.”

Faptul că Brâncuși a regăsit în tradiția spirituală yoghină însăși esența neamului românesc nu ar trebui să ne mire deloc, deoarece învățăturile spirituale yoghine sunt în deplin acord cu înțelepciunea nativă a poporului român.

Am descoperit la ambii artiști că nu își doresc să fie la modă. Tot ceea ce este modă dispăre odată cu moda... Nu contează dacă, din contră, munca le este contestată în prezent, pentru că atunci când, într-un final, va fi înțeleasă, ea va exista în eternitate.

Prin urmare, răspunsul fără echivoc este DA.

Cei care sunt capabili de transfigurare realizând artă, ajung, de cele mai multe ori, pe podium, fiind apreciați de semenii noștri care iubesc arta și frumosul.

Printr-o interpretare plastică de certă originalitate, sculptorul Constantin Sinescu i-a fost lesne să metamorfozeze aproape orice idee inteligentă și îndrăzneță într-un anume sens artistic, grație împlinirii libertății gândului său.

Viața fiecărui om constituie un destin dăruit lui de Dumnezeu.

C. Sinescu întruchipează acel gen de îndrăzneală care deschide o primă șansă vieții, începutul unei fapte care se dezvoltă astfel încât se constituie într-un proces de creație artistică, în mod convingător, concretizată în realizări plasate la apogeu, convingând că operele menite a dăruii se dobândesc prin inteligență, se șlefuesc prin studiu asiduu și cu prețul unor imense eforturi.

Sculptura, ca și cuvântul artistului plastic C. Sinescu, este sinceră, ambele constituind rara calitate a spiritului său liber și independent. Domnia sa este prezent cu creații artistice de certă valoare în expoziții personale sau de grup create în țară și în străinătate. El este un învingător în realizarea artistică de excepție cu duritatea marmurei, a pietrei, fibra lemnului, șlefuirea bronzului. Lasă posterității busturile unor personalități excepționale: Mihai Eminescu, Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu, Constantin Brâncuși, cpt. Av. Erou Alexandru Șerbănescu, dr. Alexandru Pesamosca, Iurie Darie și Anca Pandrea.

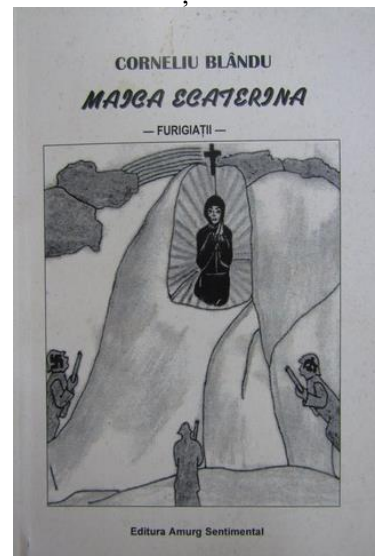
Talentul său a fost răsplătit pe măsură, fapt reflectat de distincții cu care a fost onorat: Locul I pentru sculptură în anii 1987, 1988 și 1989; Locul I cu trofeu la Congresul de Speologie și Artă din anii 1988 și 1990; Locul I la Concursul pentru Monumentul „Eroii Revoluției”, 1989 – Tg. Jiu – 1991, Diplomă de excelență - Școala de Aplicație pentru Forțele Aeriene „Aurel Vlaicu” cu ocazia dezvelirii monumentului „Aspirație” – 2009; Medalia Jubiliară „Aurel Vlaicu”; monument „Aspirație” – 2010; Medalia de Aur și Trofeul „Quintesența” în bronz al Taberei Internaționale – 2010 din Republica Moldova.

Geo Călugăru: despre romanul „Maica Ecaterina”, cu subtitlul „Furigiații”, al scriitorului Corneliu Blăndu, editura Amurg Sentimental, 2000

UN ROMAN EVENIMENT

Romanul „Maica Ecaterina”, cu subtitlul „Furigiații”, al scriitorului Corneliu Blăndu, are în prim-plan personajul care dă titlul cărții,

datorat de realitatea pe care o întruchipează, aceea de simbol al maternității spirituale a românilor. Concomitent, ea este și mama îndurerată, îndoliată a sufletelor asuprite, izgonite din teritoriul sacru al Basarabiei de către trupele sovietice ocupante, grăbite să împlinescă prevederile ultimatumului sovietic din 28 iunie 1940. Ocupanții, prin barbaria comportării lor, aminteau de vremurile „când au apărut primele triburi pe meleagurile noastre...” Întocmai ca și acele triburi de nomazi „nu acceptau ideea de gospodărie, de proprietate sedentară.” Nimeni și nimic nu i-a putut determina pe românii de dincolo de Prut să renunțe la respectarea cu sfințenie a datinilor, a sărbătorilor creștine: „Obiceiurile trebuiau transmise! Durerea rămânea în suflete... Cu toate vremurile grele, cu tot jaful practicat de armata de ocupație, s-au găsit cele necesare pentru întâmpinarea cum se cuvine a sărbătoririi Nașterii Domnului.”

Gama de suferințe abătute peste bieții români din Basarabia este înfățișată de autor, având ca sursă mărturiile celor care au supraviețuit aproape miraculos. Ororile comise de ocupanți au cunoscut un crescendo spectaculos de la scoaterea lor din serviciu și propriile lor locuințe, arestări pe motive închipuite, până la execuții barbare, cum ar fi trasul în țepă. Această ultimă întruchipare a ferocității și setei de răzbunare a ocupanților este narată sub pecetea coșmarului retrăit prin aducere aminte de o supraviețuitoare, personaj important al romanului: „Am rămas împietrită. Nu am putut articula nici un sunet. Într-unul dintre parii gardului, tatăl meu, Bunelul, în cămașă și indispensabili stătea nemișcat, drepti, cu capul în sus, mândru...”

În realitate, Maica Ecaterina e destinată nemuririi, prin faptul de a fi devenit supraviețuitoare a românilor de pe întreg cuprinsul pământului strămoșesc, care și-au înmănușiat lupta și speranța, cu ochii sufletului ațintiți spre Țara Mamă.

Poporul nostru are un destin hristic. Dramele și tragediile descrise în acest roman sunt edificatoare. Ce ar putea fi oare mai dureros decât să-ți vezi părintele ucis în mod barbar și copilul târât spre moarte, să-ți socotești clipele până ce glonte te va străpunge și, după ce ai trecut prin toate acestea, în final, să ai tăria de a-i mulțumi lui Dumnezeu că te-a lăsat să trăiești ca să-ți vezi singur descendenții? Aici se află miracolul care a salvat poporul român. Cele cuprinse în roman s-au petrecut în vremuri de război. Din nefericire, drama se repetă în alte forme. Între acestea, cea mai periculoasă, demolarea simbolurilor spirituale naționale.

„În Visul Norilor am văzut o scenă inedită! Casa Valentinei este înconjurată de busturi: Zalmoxe, Deceneu, Decebal... Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Eminescu... Sadoveanu... Arghezi.”
Valentina mi-a făcut cinstea de a ieși din laconismu-i obișnuit:

„ – Am avut de rezolvat chestiuni de serviciu la ministerele educației și culturii. La ambele se făcea curățenie și femeile de serviciu aruncau la gunoi busturile lui Alexandru cel Bun, Brâncoveanu, Cantemir, Hasdeu, Caragiale, Goga. M-am dus la ministrul educației care mi-a fost coleg.

– Știi, dragă, trebuie să ne mai dezlipim de limba de lemn...

– ... a voastră e de lemn câinesc, de cacadâr...

– ... trebuie să ne modernizăm, nu mai putem apela la o cultură prăfuită, ... știi că Eminescu puțea...

– și Socrate puțea, spuneau sicofanții.

– ... nu ne putem înfățișa Europei cu vechituri de acum o sută de ani, cu naționaliști, a trecut vremea naționalismelor...

– ... și la nemți, englezi, francezi? Shakespeare, Cervantes, Moliere, Goethe... sunt vechituri? O profesoară din Sicilia... știi că ei vorbesc o altă limbă, dar se consideră italieni, mi-a spus că dacă cineva, străin, ori autohton, ar îndrăzni să vorbească urât despre Dante, de acum vreo 800 de ani, cum că e depășit, că e arhaic, că puțea,

deci numai ușor să-l depreciezi, i-ar crăpa capul? Ești sinistru, don`ministru!...

– Am plătit femeile de serviciu de la ambele ministere, de la palatele Victoria, Cotroceni și al Parlamentului, am încărcat într-un „trans” toate „rebuturile culturii române” și le-am adus aici să le admire etern norii...”

Astfel se încearcă astăzi a se ucide sufletul nemuritoarei MAICI ECATERINA.

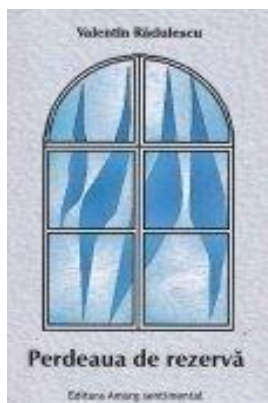
Mă așteptam ca finalul romanului, care nu se termină aici, ca atare există speranța unui alt final, să fie unul dătător de încredere, dar, din păcate, nu este așa...

„M-a sunat Valentina. Vărul Alexandru din Chișinău a dat de urma nepoților, fiii Benedictei. Am stabilit să ne întâlnim. La Hanul Ilișești am dat de „Lada”013y666. I-am găsit pe toți trei. Semănau foarte mult cu Valentina. A rămas ca a doua zi să plecăm dis-de-diminează. În ziua următoare, nu i-am mai găsit. Or fi fost nerăbdători. Am sunat-o la telefonul pe care îl lăsasem la ultima întâlnire, ca s-o previn, să nu aibă vreun șoc. Maica Ecaterina nu mi-a răspuns. M-am dus pe Valea Zânelor. La poalele munților, am întâlnit o mică procesiune. Câțiva ciobani duceau trupul neînsuflețit al Maicii Ecaterina... M-am repezit la Visul Norilor s-o înștiințez pe Valentina. Aeasta mi-a dat să ascult înregistrarea de pe robotul telemobilului ei cât timp fusese la școală: „Doamne, mulțumescu-Ți! Ce fericită sunt! Mi-au venit nepoții, scumpii mei copii!” S-au auzit niște zgomote, pocnete, bubuituri și o voce: „Mî ne latintî, proclataia babușca! (Noi nu suntem români, bunică blestemată!)”

Mi se pare nu numai dureros de sincer, dar și urgent de luat în seamă, acum în ceasul al doisprezecelea, îndemnul din finalul textului de pe coperta a IV-a, semnat A. N.: „Voi, generația 2000, citiți istoria – atât cât se mai poate – în sufletele părinților și bunicilor voștri. Ochii lor au lăcrimat văzând-o, inimile lor au sângerat trăind-o. Nu o uitați și duceți mai departe România între români!”

„A fi român și a nu cunoaște geografia și istoria României, forțele sale productive, starea sa economică, avuțiile naturale cu care este înzestrată, este a dovedi o indiferență pentru cea mai sfântă dintre datorile unui adevărat cetățean”. - Petre Sebeșanu Aurelian

Volumul „PERDEAUA DE REZERVĂ”
 autor Valentin Rădulescu,
 Editura Amurg Sentimental

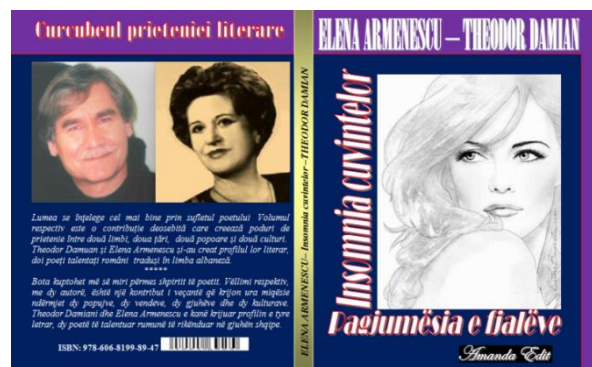
Volumul de aforisme „Perdeaua de rezervă” al scriitorului Valentin Rădulescu apărut la Editura Amurg Sentimental constituie o certă dovadă a capacității autorului de a aborda cu succes această formulă de exprimare literară. Structurat pe segmente de interes pentru semeni, acestea sunt intitulate astfel: „Gust răcoritor de poezie”, „La porțile imperiului”, „Focuri libere”, „Veni, vedi... vicii”, „Predici în pustiu”, „Polytropos” și „Golgota suind”.

Iată câteva aforisme din primul segment ce confirmă disponibilitatea de a concentra esențializând rodul unor experiențe de zi cu zi ce țin de viața conjugală: iubirea dintre bărbat și femeie, bucuria dăruită de o viață împlinită în doi, sub toate aspectele: „Viața e aventura extraconjugală a luminii cu țărâna..., femeia și poezia”; „Ecuția frumuseții o poate rezolva doar femeia”; „Într-o căsnicie, femeia aduce dragostea, bărbatul – patul conjugal”; „Viața în doi e o pasăre îndrăgostită de stele”; „În orice căsnicie reușită, femeia e vioara, bărbatul – contrabasul”; „La bătrânețe se achită factura aventurilor din tinerețe”; „Dragostea e ca o explozie nucleară: pârjolește prin flacără și dărâmă prin suflu”; „Dacă n-ar avea gură, femeia ar cuvânta cu privirile”; „Ultima scrisoare de dragoste se scrie pe cruce.”

Cu aceeași dezinvoltură, autorul atacă probleme ce țin de credința creștină, de complexitatea și miracolele universului, iar faptul respectiv îi intensifică setea de a cunoaște, abordând permanent noi praguri din dorința de a ști ce se află dincolo de ele...

Geo CĂLUGĂRU

Mihai Neagu Basarab despre vol „Insomnia
 cuvintelor”, autori Elena Armenescu și
 Theodor Damian,
 Editura Amanda Edit, anul 2019

Este vorba despre o ediție bilingvă de poezie tradusă în limba albaneză de către **Baki Ymeri** și tipărită de editura Amanda Edit în 2019, în cadrul Bibliotecii „Albanezul”. Autoarea și autorul poeziilor sunt personalități reprezentative ale liricii românești, fiecare cu o activitate prodigioasă și în alte domenii de afirmare profesională. **Elena Armenescu** este și o distinsă doctoriță cu rezultate remarcabile în domenii medicale deosebite: cardiologie infantilă, acupunctură, ozonoterapie, iar părintele **Theodor Damian** combină activitatea duhovnicească și erudiția teologică valorificată atât în țară, cât și în Statele Unite, unde, în calitate de protopop a editat buletinul săptămânal al bisericii „Sf. Apostoli Petru și Pavel” din New York. Prima poezie a Elenei Armenescu din acest volum, deja am reprodus-o în recenzia precedentă, astfel încât o prezentăm în continuare pe cea de a doua poezie de aici, intitulată „Poetul: Niciodată, lumina nu a pătruns/ Multiplicată/ În grădinile Semiramidei/ Ca în sufletul poetului.../ Mistuitoare flacără/ Înzăpezită/ Într-o petală de dor/ Insulă cu zare de murmur/ Cântec și vuiet astral,/ Care se apără/ Cu bumeranguri de lumină,/ Miez de întrupare/ Sub cerul dragostei,/ Țipăt drapat/ În tainice verbe mirate/ Mag ce aprinde furtuni stelar/ Știe să vindece frângerea/ Cu foșnet înflorit.” „Fluid tainic” este în același timp rugăciune către Tatăl Ceresc și poezie de dragoste, în ciuda faptului că, de regulă, poeta separă destul de strict cele două domenii lirice. Urmează mai multe poeme: „Parabolă”, „Ferestrele somnului”, chiar „Vitta simplissima”, în care poeta suferă neștiind ce caută, sau își

ascunde sieși ceea ce ar vrea să afle, pe drumul spre inaccesibil sau spre un astru ascuns într-un presimțit vis al ei.

Iată primele trei versuri din „Veghe protectoare: Hienă flămândă/ suferința mă adulmecă,/ m-ar mușca//...” Au fost selecționate în această plachetă de versuri poezii compuse în vers alb, dar de o virtuozitate imagistică absolut remarcabilă. Există o muzicalitate, o armonie, o îndrăzneală totuși savant ezitantă cum n-am mai întâlnit decât în volumele antologice ale poetei. Iată încă o poezie emblematică pentru stadiul înalt al creației la care a ajuns poeta:

„Traducătorul limbajului sacru: Artistul refugiat/ în grădinile raiului/ contemplă iedera porții// vigoarea și fragilitatea/ trăinicia formei/ arhetipul/ au pus stăpânire de dinți/ înfiți în pradă/ peste ochiul lui/ transfigurate toate sunt/ din plămada dintâi// cuvântul/ cântul/ culoarea/ piatra/ toate stârnite, strunite, clădite// dărâmate, rezidite/ de mintea, ochiul și mâna lui/ a artistului/ autoexilat.” Poezia „Ce aștept” și mai multe din cele următoare au rimă, măsurând ambițiile clasicizante ale Elenei Armenescu, ca, de pildă „Cântecul iubirii”, în care poeta aude venind din ea cântec de vioară; „„Cel mai sălbatec vuiet e în noi, delirant/ Ne-nalță și ne pierde miraculos, în neant”. Poeta se înfruptă cu nemărginirea, în sângele tânăr îi dansează dimineți. În dialog cu magicianul, simte cum „Granițele trupurilor se topesc amețitoare”. Și ultimele două versuri merită a fi reținute: „Din vecii vecilor și peste veacuri încă/ Doar când ești vioară, Iubirea-n tine cântă!” În a doua parte a ciclului de poezii inclus aici, dialogul cu Dumnezeu are în vedere împliniri și neîmpliniri ale iubirii. Astfel de poeme sunt: „Mereu cu fața la cer”, „Rugă de mulțumire”, „Solilocvii”, „Contopire”, „Înzeire”. În această ultimă poezie citată aici, dragostea este un izvor neseccat și fascinant de suferință. Iubitul este perceput uneori și ca un zeu păgân, ca în prima strofă din „Vraja nopții: Magnificule, ți s-a prins luna/ În plete, în gene, străluce-n iris/ Și indiscretă se cațără nebuna/ Pe crestele de gânduri, de vis”. Oricâtă suferință ar produce, „Iubirea e un dar” din divin har, după cum mărturisește autoarea în ultimul vers al poeziei aici numite. În „Destăinuire”, poeta evocă amintirea primului iubit: „Un tânăr cu brațele pline cu visuri/ Care mă-mbia pe cărări împărătești.”. În final, îl

zărește seara la geam sub forma unui înger al Poeziei, „dulce povară/ De alungat amarul din inima albastră.” Și ultima poezie a grupajului este tot o rugă către Dumnezeu, intitulată „Sunt cupa din mâinile Tale”. Și aici, poeta își exprimă setea de viață, dorința de a trăi și de a medita, de a compune în continuare versuri. Din păcate, nu putem evalua calitatea traducerilor în albaneză, dar ilustrațiile reprezentate de fotografiile alternând cu desene merită o evidențiere aparte.

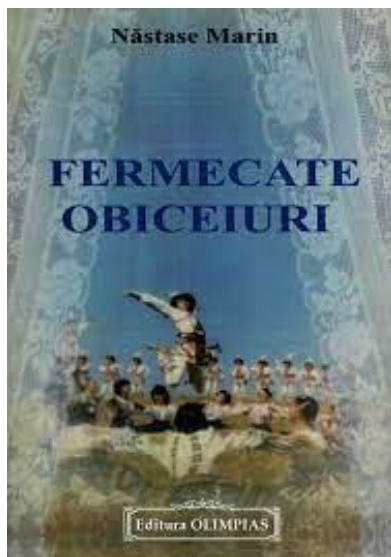
La părintele Theodor Damian înclinația spre poezia religioasă este încă mai legitimă. Chiar prima poezie din cele cu care e prezent în această plachetă se intitulează „Între un pustiu și o femeie”, personajul principal fiind Maria Egipteanca.

Urmează „Mă dor tălpile de cât drum” care merită integral citată: „Sunt un călător ciudat/ în această lume/ merg în spațiu pe un drum/ ce mersul mi-l creează/ dar pe care același mers/ mi-l strânge din urmă./ Mă dor tălpile/ de cât drum se strânge sub ele/ mă doare inima/ de câți nu pot să meargă/ pe urmele mele. Mă dor ochii de scrutat/ drumul dezghemuit în fața mea/ uneori am impresia că merg/ cu urma-mi înainte/ lăsând înaintea în urmă/ uneori mă simt/ ca un cioban lângă oi/ când moartea dă târcoale/ la turmă.” În poezia „Nu contează cine câștigă” se au în vedere savanții, cărora părintele Theodor nu le acordă mai mult credit decât merită. „Istoria între sfere curgând” e un mic poem în care elemente de geografie devin pretext pentru evidențierea unor adevăruri evanghelice. Și partea finală din „Stânjenel arzând” navighează între filozofie lirică și teologie: „Toate încep cu ochiul acela/ lacom și crud/ care aduce lucrurile de la neființă la ființă/ privind/ Big-Bang-ul, ochiul și floarea/ marele sunet, lumina și arta/ de aceea spunea Meister Eckhart/ că omul este un fenomen acustic/ totul este acustic/ și totul este lumină, lumină/ lacomă și crudă/ arta, joc de sunet și lumină/ o frumusețe eternă/ stânjenel arzând/ întru toate câte au fost/ și or să mai vină.” Urmează mai multe poeme cu titlurile alcătuite din mai multe versuri: „Sunt eu însumi doar/ într-o clipă a unui anotimp”, „Ea! Liberă plutea peste grădini/ înnoptate/ limpede”, „mereu suind/pe o cruce a tuturor înnoptărilor/ acolo”, „mirosul greu al hălcilor/ de suflet/ înghețat”, din care vom cita un fragment și pentru a evidenția o inovație grafică a autorului care, în aceste poezii, se

exprimă astfel: „prin vecernii misterioase/ ...eram abia la începutul lungilor ore și nopți ale iernii/ ...iar păsări de galben și negru/ tot întindeau lințolii în spațiul/ de peste amurg...”

Dincolo de inovația grafică, există în aceste poeme o mare tensiune interioară, uneori reținută, alteori descătușată, pe care o putem resimți și din titlurile acestor exuberante lirice. Ultima poezie este intitulată „cumplita foame a cuvintelor/ foamea care”. Dincolo de varianta albaneză, ici-acolo apar câte două, trei versuri în engleză sau în franceză, preluate tot așa în traducerea lui Baki Ymeri, ca și când pe autor o singură limbă nu l-ar mai putea încapa. În încheierea acestei plachete bilingve de versuri, părintele Theodor prezintă modul în care l-a cunoscut pe traducător, acesta din urmă bucurându-se de o prezentare mai sistematică în textul care încheie această carte, intitulat „Bucureștiul interbelic ilustrat în istoria unei familii albano-române”, de Tiberius Puiu.

Vasile Sevastre GHICAN despre volumul „Fermecate obiceiuri”, autor Marin Năstase,

„Fermecate obiceiuri” este o carte de cultură și știință pur românească; este scrisă de Năstase Marin, un om care știe unde începe și unde se termină copilăria. Deci pentru a ajunge la capătul unui drum nu-ți trebuie pricepere și nici înțelepciune, ci har și multă smerenie, izvoare spirituale care nu se nasc decât în sufletele blagoslovite de Dumnezeu.

În cartea „Fermecate obiceiuri” scriitorul Năstase Marin, împins de credința de care a avut nevoie, ajunge chiar la sursa principală: satul său natal.

Ademenit de vraja satului, autorul coboară în răstimpuri de veac și gândire românească încercând să întâmpine cu seninătatea realității toate valorile pe cale de dispariție.

Această carte este de o rară prospețime intelectuală, fapt pentru care la temelia ei autorul a așezat cu migală și spirit de sacrificiu, petală cu petală mireasma satului românesc.

Cununa florilor de măr de pe chipul înviorat al fetelor de la țară a fost poate singurul scop al scriitorului de a scoate în evidență frumusețea de veacuri a românelor noastre.

Cartea este structurată pe mai multe capitole, acele trepte de tradiții și obiceiuri care au stat și consolidat temelia acelor imemorabile timpuri. Născut și crescut la țară, scriitorul Năstase Marin a trăit clipă de clipă veacul și anotimp cu anotimp toate trăirile strămoșilor săi. De la Hora cea dulce și plină de vigoarea hărniciei fetelor și feciorilor de la țară și până la abnegația cu care s-au dăruit trup și suflet ogorului. Totuși nu a lipsit din peisaj invidia cât și bârfa, mândria, gluma și buna dispoziție pe de altă parte, au avut și încă continuă să aibă forța de susținere a spiritului românesc, „Grupurile de femei se așezau chiar lângă horă ca să urmărească dansatorii. Ochii de „cerber” ai femeilor analizau pe fiecare cum joacă, la cine privește, cui zâmbește, cum este îmbrăcat. Sau.... ca viitoare, mame –soacre, alegeau posibili gineri, respectiv nurori”. Hora la români are ceva rupt din farmecul și dorințele divine. „Ritmul horei este ritmul sufletului românesc” spune cu destulă mândrie scriitorul Năstase Marin .

Un alt capitol al cărții este „Lăutarii”. Lăutarii erau acei „artiști” autohtoni care aduceau în inimile celor de la țară buna dispoziție, de primăvara până toamna târziu, când familiile cu fete de măritat sau băieți de însurat se adunau în mijlocul satului unde se înjgheba acel târg de inimi efervescente, aprinse de flacăra nestinsă a iubirii care mocnea ca un jar necruțător. „Lăutarii? Oameni simpli, fără școli de muzică. Învățaseră cântecul la instrumente de la părinți sau bunicii lor”. Lăutarul are înăscut în sânge melodia timpului său, este acel balsam sufletesc al celor care s-au născut la țară. Lăutarii își sting

văpăile strunelor peste inimile zvăpăiate ale celor loviți de febra nevindecabilă și incitantă a satului. „Farmecul lăutarilor de altă dată se va risipi prin amintiri, ca pulberea aurie în asfințit”.

„Un străvechi obicei apărut în satul nostru, practicat o vreme, apoi dispărut precum norii trecători, un nor alb ca o fantasmă care se plimbă acum numai pe bolta amintirilor mele... În ziua de Sfântul Gheorghe, dis-de-diminează, flăcăii satului plecau la pădure cu un car tras de patru boi. Tăiau crengi de salcie înflorită și le prindeau cu funiile la loitre”, spune cu destulă sinceritate scriitorul Năstase Marin. „Acest car cu coviltir de salcie înflorită și împodobit cu flori de liliac era GOVIA flăcăilor, cu care veneau în sat, cântând și chiuind. În car erau lăutarii, cu clarinet, viori, țambal și tobă”. „Dar... frumoasa Govie a dispărut. Mai întâi a dispărut legendarul car frumos cu patru boi. A dispărut și cel cu doi boi. A venit tractorul și a călcat triumfal peste ei cu cei șaiszeci și cinci de cai putere.” Concluzie: Govia este acum o cometă frumos strălucitoare pe cerul amintirilor. Acei tineri minunați ai acelor timpuri, acum sunt bunici sau străbunici. Dincoace de ei suntem noi, cei care așteaptă glorioasa clipă de a citi în cartea „Fermecate obiceiuri” a scriitorului Năstase Marin, că totuși în România a existat GOVIA! Govia este un țărnic mirific care desparte lumea lui Nimeni de cea a temutului Niciodată!

HĂLĂIȘA este un țărnic al uitării. Călușarii sunt răni ale timpului; "Hălăișa" este un destin al satului care nu va fi dat niciodată singurătății; Călușarii încearcă să ne vindece trecerea de durerile neputinței. De la cuvânt, țăranul a învățat prașila cerului, iar de la lacrimă, când se recoltează smerenia. La țară pământul urlă de foame, singurătatea țăranului merge în cârje, cucul și privighetoarea ne adună la sfatul celor care vorbesc cu Dumnezeu. „Așa au intrat călușarii în sufletul meu. Am amintirile căpțușite cu pelin și spice de grâu. Mă învelesc cu o armată de simțuri.” Nestinsa lumină a înțelepciunii românești va dăinui peste toate veacurile ce vor veni. Spiritul de român își face vad printre milenii, astfel fiecărui român să-i fie mai ușoară trecerea prin labirinturile Paradisului.

Scriitorul Năstase Marin în capitolul „Bolindeți” este într-adevăr mirific, este atât de statornic în a aduce sufletului magia sărbătorilor de iarnă, a colindelor, a misterioaselor taine pe care le

învăluie despărțirea de anul care a trecut. „Când „Sorcova vesela” îmi mângâia fruntea, iar începeam să zbor prin casă ca un fulg. Ieșeam afară prin fereastra neagră, fără să o sparg. Pluteam prin livezi de meri, de peri înfloriți, apoi prin grădini înmiresmate, ca „un fir de trandafir”. Nu există o mai frumoasă și minunată sărbătoare la români decât sărbătorile de iarnă:

„– Gata, mă! Du-te și te joacă! Mama îți face trăistuța!

Am zburat. Mai mult pluteam. Am alergat la băieți, dar nu le-am spus. Seara, când am intrat în casă, am văzut în mâinile mamei o traistă frumoasă, înflorată și cu ciucuri. Mama a zâmbit șagalnic, spunându-mi:

– Na, mă, viteazule! S-o umpli cu bolindeți!”

„Câtu – Mătu”: „În Săptămâna Mare a Paștelui, copiii colindau prin sat cu Câtu – Mătu. Despre ce era vorba? Câtu – Mătu era un obicei fermecat așteptat cu nerăbdare. În joia Mare din Sfânta Săptămână, singuri sau câte doi, cu clopoțel în mână și cu un coș din papură sau din răchită, copiii mergeau din poartă în poartă și începeau să recite o poezioară, agitând clopoțelii:

„Câtu – Mătu, / Două ouă-ncondeiete, / Puse bine pe perete. / Unul mie, unul ție, Unul de tovarășie”; Numai în România Dumnezeu umblă cu picioarele desculțe!

„Unul dintre fascinantele obiceiuri care mi-au tulburat copilăria a fost purtatul salbelor de galbeni, de către tinerele fete, duminica la horă”... „Superba salbă cu galbeni de la gât era alcătuită din mai multe monede turcești de aur, de mărimi diferite, numite MAHMUDELE, după efigia încrustată pe ele, a sultanului Mahomed al II lea, întemeietorul imperiului turc”.

„Mahmudeaua” este talerul pe care țăranul pune orgoliul său de român să echilibreze onoarea de „boier” din mijlocul celor în care viețuiește și nu ezită să-și arate mândria de român. Astăzi și pământul visează mahmudele. „Mă uit îngrozit pe culmile munților... Sunt goale... goale, copacii bântuie pe șosele – iar culmile munților goale... Toți fug speriați din calea copacilor...”

„DAT LA GRINDĂ”, obicei parca inspirat din basmele cu ursitoare, în care „Coana moasă” femeia cu o mie de inimi care trebuia să ne nască, menea tinerelor mlădițe omenești calități fizice și spirituale pozitive.

– „Să speli copiii, să cârpești îmbrăcămintea nu costă bani. Pune mâna! Fă-ți casa ghiocel și

copiii trandafiri!” Iată-l aici pe scriitorul Năstase Marin, un desăvârșit poet. „... tușa Ioana, cunoscătoarea ierburilor de leac, a oblojelilor cu fierturi și cataplasme, descântece și dezlegări de argin viu și alte farmece”. „Și copilul zbura sub grindă ca un îngerăș dolofan, spre mulțumirea și fericirea mamei. Așa a înțeles coana moașă că, indiferent de grijile și necazurile ei, copiii trebuiau alinați, pupați, dați la grindă...”. Sigur, pentru că prețul vieții crescuse atât de mult, încât la grindă nu mai putea ajunge decât sămânța de neam nobil.

Năstase Marin este un scriitor care nu știe să glumească cu timpul, este rău cu sine, este insistent în a pune cu forța cuvintele supărătoare cu fața la perete; este straniu ca un trandafir și complicat ca parfumul său. Ține post de tot ce e prea dulce și este într-o toată ireversibil.

„LASATA SECULUI” este un post purificator sufletește dar mai ales trupește la care tot românul gândește să-l traverseze în rugăciuni și smerenie; creștinii sunt oameni care de-a lungul veacurilor s-au străduit să aducă în casele lor binele prin iertarea de păcate. Munca cu spiritul este o treabă a divinității: „De lăsată secului iar am venit în sat. Bineînțeles că am ieșit seara pe uliță la foc. Să mănânc scovergi și să râd împreună cu ceilalți din jur”.

Capitolele „Leana”, „Bumbacul”, „Tămâiatul”, „Bălțile” sunt la fel de interesante și pline de înțelepciune așa cum este întreaga sa carte „Fermecate obiceiuri” a scriitorului Năstase Marin. „Leana” era o fată săracă, avea o voce frumoasă, nu avea decât patru clase primare; era harnică, bună la suflet: „Vocea ei se risipea-n văzduh, însoțită de chiote prelungi și fluierături, la întrecere cu mierla și prigoriile.” Un capitol de dragoste cu final fericit: „— Gata Gheorghită! Du-te cu Leana! S-o conduci până acasă, că e întuneric. Să-i spui și ei... două vorbe!” Leana, un suflet al lui Dumnezeu lăsat de izbeliște pe drumurile prost pavate ale destinului său.

„Bumbacul” o plantă adusă la noi de către nemți; Bumbacul a îmbrăcat omenirea multe veacuri iar acum este o plantă pe cale de dispariție în România.

„De exemplu, bumbacul cerea să fie recoltat când albul lui ninge pe tot câmpul, dar numai după vreo două ore de la răsăritul soarelui, adică după ce se ridică roua și se usca puful.” „Tămâiatul”, ce este tămâiatul? O tradiție strămoșească, un

ritual creștinesc? Un obicei vechi la români? Pentru ca sufletul să ajungă acolo unde este așteptat, în Împărățiile lui Dumnezeu, trebuie ca aici pe pământ să treacă prin anumite „trăiri spirituale” ca după alte patruzeci de zile de „pribegie” pe pământ se va înălța la ceruri datorită tămâiatului, singura mireasmă plăcută lui Dumnezeu.

„Bălțile” – „Sufletul meu este totuși ascultător. Își face curaj, își întinde aripile de speranță și se lasă purtat prin labirintul anilor trăiți”; „Oh! Iar mi-am părăsit sufletul zănat pe plaiul viilor. Uite-l cum aleargă pe Linia Mare, prin fața cimitirului, speriat de mormintele cu cruci de lemn. Era mereu cu frica-n sân că ar putea ieși de acolo vreun mort supărat, care să arunce după el cu oase”;

„Dincolo de acest smarald lunguiet întins pe vreo șase kilometri și lat cam de doi, privirile se rostogoleau spre sud, pe mirifica Luncă a Dunării”;

„Oare, chiar așa or fi arătat bălțile copilăriei mele?”

„Și așa s-au mutat bălțile copilăriei mele cu gândurile și găurile de tatamoși în sufletul meu întristat.”; „O fi blestemul bălților „cultivate” în sufletul meu?”

Scriitorul Năstase Marin este realizat din toate punctele de vedere ale scrisului; nu a lipsit nici un anotimp de la repetițiile veacului. Acest scriitor moare în fiecare cuvânt și se naște în fiecare metaforă, în primăverile scrisului său înfloresc din când în când și plantele. Scriitorul Năstase Marin este mai tânăr decât cel mai în vârstă nufăr din Delta Dunării. Este iubit de lebede; este singur printre bibliotecile lumii; este nerăbdător de a planta stejari prin curtea Combinatului Siderurgic; a împlinit de mult o sută de ani de așteptări lacrimogene; este scriitorul care va aduce lumii o mie de ani de aduceri aminte la poarta regretatului „ieri”!

Combinatul siderurgic din Galați

Vasile Sevastre Ghican despre vol. „Cădind miresme“, autor Ionel RUSU, Editura PRINTECH București, 2017

Preoții sunt duhul pământului, ei au adus aici murmurul izvoarelor și pacea privighetorilor; de la ei am învățat cum se face curățenie în suflet. De la ei am învățat de ce Soarele e mai dulce ca Luna și de ce oamenii uită atât de repede pe Dumnezeu, chemându-i doar atunci, ca pe o salvare la urgențe, atunci când apusul se aude năvălind peste noi; ei ne amintesc de ce clopotul, la porunca lui Dumnezeu, ne cheamă la biserică. Preotul este prima Catedrală a Mântuirii omului, iar atunci când ne iese în cale trebuie să-i sărutăm veșmintele și mâna dreaptă, aceea cu care a primit în suflet sfântul har de la Dumnezeu. Da, preotul este prima treaptă din templul, templul nevinovatului Ierusalim al ființei tale. Da, omule, când întâlnești un preot trebuie să te consideri un fericit al zilei în care te afli, un privilegiat al puterilor îngerești, pentru că atunci ți se scoate în cale crucea pe care o căutai prin întuneric de o groază de timp. Așa cum din alb și negru poți obține multe culori plăcute ochiului, la fel din lumina zilei și din negrul nopții poți face sufletul să zâmbească sau să tresară. Preotul Ionel este poet, un poet sensibil, talentat și mult blagoslovit de Dumnezeu.

Dă-i singurătății tale sângele veacului tău și condeiu pe care timpul l-a hărăzit să brăzdeze până la lacrimi mântuirea ta, omule!

Cartea „Cădind miresme“ adusă pe lume de harul preotului Ionel Rusu, eu o consider o carte sfântă de poezie. O carte care emană

miresma celui pe care o citește, o carte care te cheamă la lectură așa cum primăvara-și cheamă livezile la rod.

După ce scrii o astfel de carte te poți considera un poet așezat la casa ta; și atunci te întorci în interiorul tău și spui plin de satisfacții: „Odată, ca-ntr-un vis, cupe cu flori împrăștiau miresmele lor printre nouri“.

O carte scrisă cu penița înmuiată în cupele tuturor florilor lumii; iată puterea unui fior poetic de o astfel de intensitate sufletească; să nu ai pretenție ca anotimpurile să te oblige a te chema îndărăt, acolo la ospățul fericitelor noastre plăceri de-o clipă: „Să intru în casă seara târziu ca-ntr-un templu al simplității...“

Cartea „Cădind miresme“ este o minune care îți schimbă păcatele în sfinte rădăcini pregătite pentru alte și alte zboruri nuptiale: „Cărări pierdute în troiene de suspine,/ se urcau în văzduhuri, sub Pantocrator,/ ca o iederă de-a pururi neastâmpărată“.

Iată cum cuvântul, stăpânul simțurilor noastre păstrează prospețimea apetitului pentru timpul mereu nerecunoscător, pentru pedeapsa primită mereu prea târziu: „Revenind în sat cu drag,/ Ne-am gândit la colindat/ Prin troiene foarte mari,/ Către oameni gospodari“, o poezie care dă cu barda în cimentul leneș al trecutului descoperind fericirea de a savura versurile cu miros de mahala medievală, ca mai apoi veșnicind să convingă.

„Râuri de lacrimi din ochii dimineților l-ar mai putea opri/ din ucigătorul chin,/ scânteie și lacrimi din cer vor absorbi din oase un repetat suspin“, aici vine să ne infuzeze gândul cu scopurile lui imaginare, aici, „Pământul se făcea că doarme-ntr-una somnul de veci al bunicii“. Enigma poetului preot Ionel Rusu este acidă și cred în cuvintele sale născătoare de idei ce pot devora un adevăr fie el și în fașă: „Tată și mamă care m-ați adus pe lume și m-ați învățat să surâd/ cu gingășie,/ unde sunteți?“ Poetul preot Ionel Rusu, talent autentic, aici stând mărturie în fiecare vers puterea de-a impresiona, sinceritatea de-a invoca și harul de a aduce în casele lumii adevărul și credința: „Pământul care se clatină din temelii,/ La porunca Domnului,/ Este ca un stâlp de granit,/Care nu putrezește niciodată“. Poetul preot Ionel Rusu este stăpân pe „mistria“ verbului pe care l-a șlefuit până la sânge pentru a da culturii o literatură de înaltă clasă. Nu aș vrea

ca vorbele mele să devină aspre; biserica și poezia sunt frați de suflet; propun ca fericirii să i se dea meritul avut înainte de naștere; incontestabil talent! aici încep și aici se termină granițele literaturii române; aici se găsesc cei ce se caută pe sine; „văzduhul tot mai uscat și greu de înghițit... în al treisprezecelea au plesnit din țâțâni jgheburile cerului, prelingându-se din belșug lacrimile Sfinților și ale Precistei/ din potire,/ pe pământul însetat de apă, asemenea pruncului aruncat de la/ sânul mamei“.

Sărut versul sfinției voastre părinte Ionel Rusu, acum când știu că zborul vă este senin și mult prea departe de inimile curioșilor și mult prea aproape de patima cititului. Dați vă rog voie cuvintelor să iasă la arat, semn că primăvara din sufletul dumneavoastră este veșnică.

„Un biet puiuț de vișin, uitat demult de tata și de mama în pământ într-o toamnă târzie, printr-o năstrușnică săpăligă,/ de lemn,/ s-a îngurășat ca un balaur imbatabil,/ s-a întins, odihnindu-se peste casă, ca o balcăză liană dintr-o junglă,/ care sufocă cu nesimțire flora de dimineața până seara“. O carte scrisă cu lumina lumii, acolo unde poezia poetului preot Ionel Rusu seamănă lanuri de poezie, de poamă americană, de zâmbete de fecioare și de vise de prunci.

Preocuparea lumească a preotului Ionel Rusu este poezia; o poezie care în fiecare dimineață se scoală cu noaptea în cap și-și face de lucru prin Marea Piață a Eternității, prin Gări interstelare acolo unde fericite comete așteaptă să plece spre nemuritoare destinații: „Să vină în prag la noi moșii de vară,/ Cu străchini și ulcele din pământ străbun,/ Cu câni din lumea lor și-orez cu lapte și cireșe,/ Cu miros de tămâie, cu câte-o carte de duh,/ C-aștept din nou pe nana de botez să-mi dea pomană“. Poetul preot Ionel Rusu scrie cu pană de păun, o poezie caldă ca o zi de iunie, dulce-amăruie ca o gutuie ce-așteaptă să fie îmbrățișată de inima feciorelnică a lui Septembrie.

„Zidurile casei părintești te pomenesc,/ ca pe un hrisov, peste care se s-aștern,/ din când în când pete de ceară,/ sau nebiruita patină a Timpului“.

Poetul preot Ionel Rusu scrie o poezie sfioasă ca un cântec de privighetoare într-un crâng nederanjat de urletul drujbei; bună ca un cozonac Seară sfântă a Învierii Mântuitorului

Iisus Hristos. Un poet care scrie numai la îndemnul inimii sale, o poezie care-și cunoaște pe de rost canoanele la care sunt supuși oamenii aleși ai zeiței Poësis!

Vrem sau nu vrem poezia se măsoară între bătăile inimii la ceas de zi și la ceas de noapte. Oare cu câte secole ar amâna Dumnezeu sfârșitul de lume dacă toată lumea ar fi la fel de bună și de curată ca inima poetului preot Ionel Rusu? „Cădind miresme“ este o carte fără zorzoane scriitoricești, o poezie fericită să glăsuiască nu numai cu sine ci și pentru cei ce privesc peste gardurile sale: „stâlpări din pletoase sălcii horeau, ca niște fete mari,/ între ogrăzi și grădini,/ pe sub streșini cu oceanul soarelui“. Așadar poezia preotului Ionel Rusu are tot și din toate câte i se poate cere unei vămi la intrare spre cele sfinte. Doresc să înalț acest volum de versuri, „Cădind miresme“... la rang de spirit divin, astfel ca Măria Sa cititorul să ia aminte că și la Galați încă se mai scrie o poezie foarte bună: „Pe un fir subțire se plimbă viața,/că țâșnește dintr-un izvor pe care un Fântânar l-a săpat,/ ca să fie înconjurat de o fântână,/ ale cărei ape sunt scoase afară de o cumpănă fermecată“.

O poezie bună scrisă de un poet bun nu poate fi decât temelia unui nou început de lume. Să bați la ușa poeziei e bine să ți se deschidă, e vai de cel ce-i devine sclav. Poezia preotului Ionel Rusu nu se citește, se savurează; o carte născută dintr-o mare dragoste față de om.

Cunoaște-te omule și mai apoi vino spre cel ce te-a chemat.

DIN CREAȚIILE TINERILOR CREATORI PREMIAȚI LA FESTIVALUL - CONCURS DE CREAȚIE LITERARĂ BOGDANIA.

DUMITRU DORUȚA

Data nașterii: 10.02.1985

Profesia: educatoare

Premii: Mențiune Concursul „Mihail Sadoveanu“, 2012, Premiul III Concursul „Lirismograf“, 2015.

Premiul III Concursul de manuscrise „Împlinește un vis”, editura Universitară pentru cartea de povești „Aventuri în pădure. Rosita”, 2021

Mențiune, secțiunea proză scurtă la Festivalul internațional de creație literară Bogdania, ediția a X-a, 02 iulie 2021.

Buna mea dragă

S-a scurs primul semestru. A venit ca încheiere sesiunea. În sala de așteptare e forfotă și veselie. Mulțimea de parfumuri te sufocă. De undeva din apropiere vine miros de naftalină. Îmi amintește de bunica, atunci când venea la oraș într-un palton din piele groasă, neagră și o broboadă tot cernită, cu găurele pe frunte.

Această combinație de veșminte mă speria în mod deosebit. Nici în ziua de azi nu aș putea să spun de ce. Poate era prea mult negru, asociat feței mereu palide sau poate furia aproape vie ce o însoțea adesea de când purta pecetea singurătății.

Maina era precupeață. Avea un loc îngrădit lângă casă și o grădină mare în spatele curții.

În grădiniță creșteau ierburile: pătrunjel, mărar, leuștean și, la intrare, lângă fântână, busuioc. Maina spunea că „aroma de busuioc e cel mai potrivit parfum pentru o tânără fată”, apoi rupea un fir și mi-l înfășura după ureche. Folosea rar parfum, însă se spăla des, iar hainele ei miroseau a curat.

Uda și plivea mereu verdețurile, iar dăunătorii nu aveau ce căuta acolo dacă nu doreau să moară.

Grădinița dădea spre curte, unde se afla casa. Era delimitată de curte printr-un gard de flori. Nu-i plăceau florile în mod deosebit, pentru că nu produceau. Le plantase ca să le ducă la cimitir când era pomenirea morților. În spatele curții se întindea grădina mare, separată de curte printr-un

gard solid și împrejmuțată cu sârmă. Pe lângă sârmă, de-a lungul grădinii, creștea floarea-soarelui. Tocată mărunt și amestecată cu ou și mălai, frunzele acesteia reprezentau hrana pentru noua generație de pui și rațe. Grădina era împărțită în două printr-o potecă. Cum intrai, în dreapta potecii erau roșiile, iar paralel cu ele era sălașul stupilor și al salăților. Stupii erau străjuți de un păr tânăr, iar dintre salăți se înălța un măr falnic, din roada căruia, în ciuda rugămintelor tuturor membrilor mai în vârstă ai familiei, nu apuca să se rumenească mai mult de un fruct. Înaintând, aflai de o parte a potecii tarlalele de usturoi, iar de cealaltă pe cele de ceapă. Urmau apoi nesfârșitele răzoare de orceag.

Grădina se termina cu cocenii înalți de porumb, câte doi-trei monștri, deoarece arunca mai multe boabe când făcea cuibul, neavând cum ști câte vor scoate capul la lumină. Printre aceștia sădea fasole și dovlecei. Cei din urmă erau grei și se dădeau ieftin, așa că serveau mai degrabă ca hrană pentru porci, alături de știr.

Fasolea nu-mi plăcea deloc. De fapt, îmi plăcea cu costiță afumată. Nu-mi plăcea s-o culeg, să o pun la loc înșorit, să aleg tecile și apoi boabele. Îmi plăcea să le joc cu papucii, nu și cu ciomagul. Era greu. Care era rostul ciudatei și îndelungatei operațiunii? Selectarea boabelor.

Erau ani când găseai și mazăre. O cunoșteam după flori, deși încercau să mă păcălească zicându-mi că e fasole, pentru a evita ca eu s-o culeg prea de timpuriu.

Cartofi nu prea puneam. În anul în care a murit, puseser și cartofi. Îi săpase de vreo patru ori. Noi i-am scos. Vorba vine, nu a ieșit nimic.

Chitele de verdeață (pătrunjelul, mărarul și leușteanul erau tăiate, spălate și apoi legate în chite) stăteau la umbră în lighean, apoi erau mutate în pivniță până a doua zi dimineața devreme. Legăturile de ceapă, usturoi și morcovi, așteptau și ele tot în pivniță. Restul produselor erau în cantități mici, cât să ajungă pentru cei ai casei.

Se trezea pe la trei noaptea, cel târziu, nu că ar fi dormit cine știe ce. Pregătea papornițe uriașe, își pune hainele cernite, de femeie văduvă și lua drumul spre autobuz. Într-o noapte se speriaser de propria umbră. Cine să umble la ora aia? Și pleca spre piață, nu se întorcea. Îi era de multe ori teamă ca, la întoarcere să nu o prade cineva. Acum toate s-au schimbat. Acolo nu locuiește

nimeni. Se mai duc părinții mei când le permite timpul. Încet, totul a căzut în paragină. Au mai fost inițial răzoare și chite. Au urmat ani ploioși. Ani în care oricum nu ar fi avut rost a sădi ceva.

De la ploaie, verdele porții s-a scorojit și gardul s-a lăsat. Curtea a fost năpădită de iarbă.

Casa, deși dereticată pe dinăuntru, la exterior arată neîngrijit: tabla a ruginit, culorile zidurilor sunt aproape șterse, iar pe la colțuri se desprind bucăți de zid.

Poarta dinspre grădină a căzut de tot. Pe acolo a pătruns o namilă de câine, care l-a omorât pe al vecinei.

Îmi lipsesc discuțiile lungi despre nimicuri de la „sfatul femeilor”. Vorbeam și despre treburi importante, iar verdictul îl dădea Maina, prin zâmbetul acela viclean al țăranilor inteligenți. Cu toate că nu prea stătea pe la poartă, știa tot ce se petrece în sat și în câteva dimprejur. Pe atunci, discuțiile se purtau în trei: eu, mama și bunica. Și treaba se făcea în trei. Și parcă se făcea mai repede și mai cu spor. Poveștile curgeau și ne întreceam care mai de care mai întâi.

Acum am rămas două. Și a durat multă vreme până s-a sedimentat legătura dintre mine și mama. Moartea bunicii a transformat-o pe ea în prima verigă.

Să ne întoarcem însă la povestirea despre Maina. Era puțin cunoscut faptul că înainte de a o avea pe mama, soarta o fericise cu un băiat. Îi pusese numele Viorel. Acesta murise de „fierbințeală”. A rămas în urma lui o fotografie. Cu el îmbrăcat frumos și așezat între pânzeturii și covoare colorate în tron. Cu babele cernite și strânse ciorchine, ce se chinuie să-și stoarcă lacrimi pe obrazii scorojiți și trag de nas, potrivindu-și batista la gură. Cu o mamă ce a rămas cu brațele goale. De aceea, Maina își dorea cu ardoare măcar un nepot de parte bărbătească. Atunci m-am născut eu. Crâncen război, căci al doilea născut al mamei a fost tot o fată.

Nu știu dacă bunicul și bunica s-au iubit. Știu că bunica a plâns mult atunci când el a murit și în toți anii de după. A fost iubire sau poate blestemul pentru că a lăsat-o singură.

Era femeie harnică și ordonată. Știa să calculeze, dar nu știa prea bine să citească și să scrie. Nu avusese prilejul să învețe ori nu se pricepuse. Ne spunea să învățăm, ca să putem alege între mai multe căi în viață. Să ne descurcăm. Nu suporta însă ca atunci când ne duceam pe acolo să ne

vadă cu cărțile. Și așa ne duceam rar, iar eu îi păream palidă și îmi spunea să mai las „citania”. Îmi amintesc o zi caldă, de început de vară. Iar dăduse necazul peste noi. Pe străbunica o mușcase câinele și ai mei o duseseră la spital. Acasă rămăsese bunica cu fetele. Se împăcase până la urmă cu noi, iar pe cea mică o adora, fiindcă era ascultătoare (numai de ea asculta) și harnică. Luase atunci bunica o albie mare, dreptunghiulară, din aluminiu, și o cocoșase pe două scaune înalte. Aruncase jos, în bățatură, un maldăr de rufe. Se suise apoi în pod, de unde se întorsese cu o bucată mare de săpun de casă. Luase din pivniță o sticlă cu leșie și se apucase de treabă. Eu stăteam nu departe de focul deasupra căruia era pusă la fiert apa pentru spălat într-o căldare mare. În timp ce freca la rufe, se mai uita când și când spre mine și îmi striga:

„- Nu mai citi atâta, că îți arunc cărțile în foc!

- Încă un pic!”

Într-un final, termin și îi întind cartea:

„- Na, pune-o pe foc!

- Sigur nu-ți mai trebuie?

- Nu, am citit-o de prea multe ori. E o carte frumoasă”.

Văd că nu îndrăznește. Am pus întâi o pagină. Și apoi am dat-o focului s-o mănânce.

În vara aceea, către finele ei, a murit străbunica. Nu din cauza câinelui. Îi venise ceasul. Și ne-am pregătit de înmormântare. Așa făceam oricum o dată la cinci ani. Cel mult. De aceea nu prea mai aveam rude dinspre partea mamei.

Au urmat apoi pomenile. Cu găтели de vineri seara, până sâmbăta dimineța. Mers la biserică la ora cinci din noapte, frica de câini, de a nu cădea în șanțul adânc ce însoțea drumul. De morți. Și s-a desfășurat spre sfârșit și ghemul bunicii. Cu vreo două săptămâni mai înainte, de Sfântul Gheorghe, nu știu ce-mi venise (deoarece în ultimul timp mă duceam o dată, de două ori pe an), am ținut neapărat să merg la țară.

Era în asfințit. Stăteam pe bancă și a venit să se așeze lângă mine. Nu a venit spre mine cu corpul, ci parcă a venit cu sârmanul suflet ce se pregătea să ne părăsească.

„- Spune, tu iubești pe cineva?

- Nu!”

Și n-am mințit. Nu era acela.

Și încă v-aș mai fi povestit multe dacă nu îmi venea rândul să intru la examen. Dar mai păstrăm și pentru altădată.

GHEORGHE DAMARIS CRISTINA

Vârsta: 25 ani

În vara anului 2019, a absolvit Facultatea de Biotehnologii, specializarea Biotehnologii Medical-Veterinare, din cadrul Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară București, cu titlul de inginer.

Debut literar în anul 2014. În anul 2016, șase dintre poeziile mele au fost publicate în Antologia „Fără Titlu”, Editura Betta, ediție îngrijită tot de doamna profesor Magda Băcescu. De asemenea, în anul 2018, trei dintre poeziile mele au apărut în Antologia „Stația... Viitor”, Editura Astralis, iar cinci poezii, în Antologia „100 de ani, copile!”, Editura Anamarol. „Pe măsură ce mă descopăr atât pe mine, cât și lumea care mă înconjoară și pe cea a științei, poezia mă însoțește în fiecare pas pe care îl fac. Aceasta mă ajută să continui să explorez totul în jurul și înăuntrul meu și să înțeleg în fiecare zi un pic mai mult din toate acestea”. „Poezia a fost, este și va fi mereu în viața mea. Totuși, m-am gândit să încerc să explorez și alte domenii ale cunoașterii, așa că, atunci când s-a ivit ocazia să lucrez într-un laborator de cercetare, am considerat că este timpul pentru o nouă provocare. Aceasta a venit la pachet cu o mulțime de „surprize”, printre care se numără și participarea la câteva conferințe internaționale”.

În septembrie 2018 a participat la „4th International Conference on Analytical Chemistry”, conferință care s-a desfășurat în București, România, la care a câștigat premiul pentru cea mai bună prezentare orală. De asemenea, în septembrie 2019, a participat la „Euroanalysis 2019 Conference”, care s-a desfășurat în Istanbul, Turcia, la care a câștigat premiul al II-lea la categoria intitulată Springer Poster Pitches Presentation Awards.

A obținut **Premiul II**, secțiunea poezie la Festivalul-concurs internațional de creație literară

Bogdania, ediția a VIII-a, București, 18 iunie 2019

Plângi, suflet întristat

Lasă-ți lacrimile să curgă libere pe fața ta,
Lasă-ți mânia să curgă odată cu ele, nu te înfrâna,
Lasă-ți lacrimile să poarte departe de sufletul tău
Toate emoțiile negative care au măcinat gândul
tău.

Lasă-ți lacrimile să poarte cu ele
Orice întristare care se află în tine, toate
gândurile rele
Pe care le-ai adunat odată cu trecerea timpului
Și lasă să răsună din tine muzica sufletului.

Lasă-te purtat pe valuri ale eliberării,
Explorează întinderea vastă a cerului și a mării,
A mării necunoscutului, a lumii din tine
Și trăiește sentimentul libertății depline.

Dincolo

Vălul negru ce întuneca zarea,
Aducând în viețile noastre uitarea
A fost îndepărtat cu multă trudă
De cei care știau că viața nu e atât de crudă.
Aceștia au ajuns să cunoască,
Înainte multora, cum să trăiască
Și au vrut să arate că se poate
Să faci să se ivească speranța din inimile ferecate.
Doar de credință era nevoie, pentru a reuși
Să facă orice suflet să sperie, ca el să poată ști
Că ceea ce îi spune inima sa
E mai puternic decât orice necaz ar apărea,
Pentru că inima știe cum să înfrunte
Toate gândurile rele ce dau târcoale, așteptând să
intre,
Inima știe ce vrea și are puterea
De a învinge orice necredință și, mai ales,
durerea.
Inima va cunoaște mereu adevărul
Și va ști încotro să poarte piciorul
Celui care alege să asculte de vocea sa,
Celui care, chiar în clipe de-ndoială, nu va uita
Să-și pună întrebarea: “Oare ce-mi spune inima
mea?
Oare cărui gând dorește ea glas să-i dea?”
Și, astfel, pașii celui care-nvață s-asculte
chemarea
Vor ajunge în curând să depășească zarea

Și-l vor purta spre noi orizonturi,
Care se vor deschide în fața multelor sale
eforturi.

A crea

Creația înseamnă dragoste și pasiune,
Înseamnă a-ți găsi propriul fel de exteriorizare
A sentimentelor și gândurilor tale;
Să le înființezi un drum ce duce către lume,
Să le lași să zboare libere, fără niciun fel de
înfrânare.

Creația nu are limite, oricine poate
Să dea frâu liber sufletului său,
Să-l lase să zboare, să exploreze toate,
Ca el să se sature din ideile aflate chiar și-n cel
mai primejdios hău.

Creația înseamnă numai posibilități de exprimare,
Iar fiecare suflet are propriul stil
De a spune de ce e fericit ori de ce-l doare
Să știe că încă mai poate fi copil.

Creația capătă-nsemnătatea pe care noi
Alegem să i-o atribuim în inimile noastre,
Iar, dacă îi permitem, ideile vor curge precum un
șuvoi
De lacrimi, care sunt de fericire, eliberatoare.

Oameni

În viață, unii caută putere,
Pe alții-i văd alergând dup-avere,
Unii încearcă să cucerească pământuri,
Iar prea mulți sfârșesc pradă propriilor gânduri.

Unii încearcă să obțină faimă,
Alții se luptă cu propria spaimă,
Prea mulți umblă rătăcind prin viață,
Iar unii renunță, spunând că nu-i pot face față.

Puțini încearcă s-ajute omenirea,
Și mai puțini își disciplinează firea,
Numai câțiva îndrăznesc să viseze
Și-apoi să acționeze, ca visurile să-și realizeze.

Doar unul, doi, într-o imensă lume
Nu sunt uitați, când soarele vieții apune
Și doar câțiva cunosc cu-adevărat
Cum să se bucure de viața care le-a fost dat'.

Dr. Stelian GOMBOȘ

Abordarea rugăciunii în contextul lumii actuale

Astăzi, a vorbi despre rugăciune, într-o lume în care avem atât de multe alte preocupări mult mai „palpabile și mai rentabile”, constituie, de cele mai multe ori, un „nonsens” datorită gândirii noastre foarte pragmatice în urma căreia așteptăm, în cel mai scurt timp, lucruri și rezultate foarte „concrete” și foarte „eficiente”!... Pentru foarte mulți dintre noi cei așa ziși credincioși a ne ruga înseamnă a depune un efort prea mare și pentru o lungă durată (de fapt ar trebui pentru toată viața) pentru care noi nu prea avem timp sau, mai bine zis, nu reușim să ne facem suficient timp!... Ne comportăm, în acest fel, în raport cu rugăciunea fiindcă, foarte mulți dintre noi, nu (re)cunoaștem autenticul motiv și scop al viețuirii noastre pe acest pământ!...

În altă ordine de idei, nevoia de rugăciune a omului credincios este în afară de orice îndoială. Cu cât este mai puternică credința, cu atât este mai puternică și nevoia sa de rugăciune. Dar în societatea de astăzi constatăm o slăbire a credinței. Prin urmare și un fel de indiferență față de rugăciune. Poate că noțiunea de societate secularizată nu indică, totuși, o societate total necredincioasă, ci o societate în care majoritatea membrilor nu mai practică rugăciunea decât foarte rar, în momente excepționale.

„Pentru cel care dorește să-și mențină vigoarea credinței prin rugăciune se pune, astăzi, o dublă problemă: aceea de a-și apăra credința împotriva influențelor nefaste a unui mediu slăbit în credință și aceea de a apăra practica rugăciunii în cadrul unei societăți care a pierdut în mare parte uzul rugăciunii. În timp ce omul de odinioară găsea în mediul social un factor prin care își întărea credința și practica rugăciunii, astăzi acest mediu este un factor de răcire, un factor împotriva căruia cel care vrea să-și mențină credința și rugăciunea trebuie să se apere.” – ne relatează Părintele Dumitru

Stăniloae în lucrarea sa „Rugăciunea lui Iisus și experiența Duhului Sfânt”.

Astăzi omul credincios trebuie să caute într-o mare măsură el însuși motivații care să-i poată susține credința și propria sa practică a rugăciunii. Și tocmai acest lucru ar putea face credința sa mai profundă și rugăciunea sa mai fierbinte, dat fiind că, într-o mare măsură, ele nu mai sunt susținute de mediul social. Prin urmare, omul care reușește să-și întărească credința și rugăciunea prin motivații personale, reflectate, poate deveni el însuși un focar pentru întărirea credinței și înnoirea rugăciunii în mediul său social. Prin aceasta el poate ajuta societatea să iasă din viața superficială, saturată de continuă plictiseală și permanentă monotonie, care sunt două din cauzele slăbirii credinței și a rugăciunii; cu alte cuvinte – spune tot Părintele Stăniloae în aceeași lucrare – el poate ajuta să regăsească un conținut mai substanțial, să-și întărească rădăcinile adânci înfigându-le într-o mai mare profunzime a vieții, fără de care existența umană este de o uniformitate monotonă și lipsită de semnificație.

O trăsătură caracteristică a acestei societăți este aceea că omul se simte în ea mult mai singur decât în societatea de ieri în care nu lipsea preocuparea pentru Dumnezeu. Credinciosul simte astăzi nevoia de a se ruga poate mai mult decât în trecut, pentru că prin rugăciune se salvează de singurătatea care este atât de greu de suportat. „El găsește în rugăciune mijlocul de a fi în comuniune cu Dumnezeu. Îl are în rugăciune pe Dumnezeu Însuși în dialog cu el prin toate lucrurile și el însuși îl vede și îl înțelege pe Dumnezeu prin toate. Cel ce se roagă ia cunoștință de rădăcinile sale în realitatea personală, infinită a lui Dumnezeu și nu se lasă pradă valurilor superficiale ale vieții, ale unei vieți închise doar în orizontul pământesc. Își poate umple viața cu un conținut infinit” – susține același părinte în aceeași lucrare.

Despre rugăciune din perspectivă filocalică

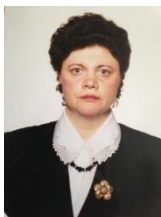
În altă ordine de idei, dacă ar fi să vorbim puțin despre volumul cel mai renumit și mai important ce descrie rugăciunea - *Filocalia*, adică iubirea de frumos, vom pomeni de fapt, despre drumul evanghelic al împlinirii poruncilor

Domnului nostru Iisus Hristos. Împlinind zi de zi, ceas de ceas, poruncile lui Iisus Hristos din Sfintele Evanghelii, creștinul se va afla pe un drum al despătimirii, un drum care se dovedește a fi un urcuș către o frumusețe negrăită a iubirii dumnezeiești pentru ființa umană. Foarte important este faptul că mulți au pornit pe acest drum, au reușit să biruiască propriile patimi și să se „rănească” în final de către această frumusețe divină. Mulți dintre cei care au reușit să parcurgă acest urcuș tainic, au lăsat în scris multe referințe și elemente din propria lor experiență, spre ajutorul și folosul duhovnicesc al celor ce se încumetă la acest binecuvântat drum. Una din principalele coordonate ale acestui urcuș spiritual este *rugăciunea neîncetată*, iar condițiile prin care primii creștini și mai ales primii care au ales punerea în practică a poruncilor lui Iisus Hristos, departe de zgomotul lumii, au determinat ca rugăciunea neîncetată să ia forma: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu miluiește-mă pe mine, păcătosul”. Această rugăciune a devenit o armă pentru cel angajat și ancorat în urcușul duhovnicesc, o armă pe care o putea folosi în toată vremea și în tot locul, unde se afla ori viețuia.

Așadar, în Ortodoxie se practică o formă de rugăciune permanentă, rugăciunea inimii sau a minții pe altarul inimii ori a sensibilității pline de iubire și de milă în care se află Iisus Hristos cu iubirea și cu mila Sa. Este adevărat că în această rugăciune pare că cerem mila lui Iisus Hristos numai pentru persoana noastră: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”. Se pare, așadar, că prin aceasta ne interesăm doar de noi înșine. Dar în măsura în care mă consider păcătos, în mod sigur mă gândesc la toate păcatele pe care le-am săvârșit față de Dumnezeu și față de frații (semenii) mei, deci mă rog, în virtutea dorinței de realizare a comuniunii, și pentru relații mai bune cu aceștia sau pentru ca ei să nu rămână pentru totdeauna afectați de nedreptățile mele față de ei. În acest sens, Sfântul Isaac Sirul spune: „Cel care, pomenind pe Dumnezeu, cinstește pe tot omul, află ajutor de la tot omul prin voința cea ascunsă a lui Dumnezeu. Și cel ce îl apără pe cel nedreptățit îl are pe Dumnezeu luptând pentru sine. Cel ce-și dăruiește brațul său spre ajutorul aproapelui primește brațul lui Dumnezeu în ajutorul său”.

Va urma

Maria FILIPOIU

ÎNVIEREA DOMNULUI - HAR DE LUMINĂ SFÂNTĂ

„Spiritualitatea nu se dobândește ieșind din lume, fugind de lucruri sau retrăgându-te în singurătate. Mai degrabă ea se obține prin atingerea unei stări de independență interioară indiferent unde te-ai afla și prin pătrunderea fină a lucrurilor pentru a-L putea vedea mereu pe Dumnezeu în detaliile vieții.” — Meister Eckhart

În Ortodoxie, cea mai mare sărbătoare și temelia creștinătății este Paștele - sărbătoarea sărbătorilor și praznicul Mântuitorului cu Lumină din Lumină și Dumnezeu adevărat din Duhul Sfânt, care s-a întrupat și a luat chip de om în Fecioara Maria, la Sfânta Buna-Vestire.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” - Ioan 3: 16

Dumnezeu a știut că această viață avea să fie plină de încercări și de incertitudini. El a știut ceea ce urma să se întâmple, dar cu toate riscurile asumate, El Și-a trimis unicul fiu - Iisus Hristos - pe Pământ.

Hristos Și-a dat viața de bunăvoie, drept jertfă pentru păcatele lumii, devenind Salvatorul și Mântuitorul omenirii din robia păcatului.

„Și la ce i-ar folosi unui om să câștige întreaga lume, dacă și-ar pierde sufletul?

Sau ce va da un om în schimbul sufletului său?” - Matei 16:26

La câteva zile după Intrarea triumfală în Ierusalim, Mântuitorul a fost judecat, chinuit și răstignit, a murit pe cruce și a fost pus în mormânt, iar după trei zile, în zorii zilei de duminică, El a Înviat pentru mântuirea neamului omenesc, adeverindu-se profeția „va învia a treia zi după Scripturi”.

Mărturia Învierii Mântuitorului a treia zi se găsește în Evangheliile: Marcu 9:31; Matei 16:21; 17:23; 20:19; Luca 9:22; 18:33; 24:7.46; și în Fapte (10:40), făcând parte din kerygma

apostolică, adică din propovăduirea credinței creștine de către Biserica primară. Totuși, așa cum demonstrează studiile nou-testamentare, evangheliile au fost scrise mai târziu (după anul 70 d.Hr.), pe când Epistola 1 Corinteni a fost scrisă la Paștele anului 55 d.Hr.

Creștinii ortodocși și greco-catolici de pretutindeni sărbătoresc Învierea Domnului, considerată a fi cea mai mare sărbătoare a creștinismului, care aduce omenirii speranța mântuirii și a vieții veșnice, prin sacrificiul lui Iisus Hristos. În noaptea Învierii se produce minunea prin lumina înlătură întunericul, iar iubirea învinge moartea.

Obiceiuri și tradiții de Înviere

Odată cu praznicul Învierii Domnului ca o țâșnire de viață dumnezeiască în creație și ca atare o țâșnire de lumină mai presus de fire, Paștele este țâșnirea deplină a vieții dumnezeiești în existența vieții omenești. Natura noastră umană nu mai e luminată numai trecător de o rază dumnezeiască, care arată că ea nu e de la sine și singura existentă, ci această natură e străbătută deplin și pentru veci de viață dumnezeirii, cu transcendența Duhului Sfânt în procesul de materializare în ființa omenească și înălțarea spirituală a sufletului după decoralizare.

Paștele este o explozie de bucurie, care se perpetuează în fiecare anotimp al renașterii, explozia de bucurie a ucenicilor care L-au văzut pe Domnul înviat. De aceea credincioșii se salută cu vestea unei bucurii de necomparat cu nici o altă bucurie: „Hristos a înviat!” și „Adevărat a înviat!”, până la Înălțarea Domnului. Atunci, creștinii se salută cu altă veste, la fel de mare, legată interior de prima: „Hristos s-a înălțat!”, până la Cincizecimea sau umplerea desăvârșită a vieții noastre de Duhul Sfânt.

Bucuria este ca o „sfântă beție”, dar o „beție trează” - Sfântul Grigorie de Nyssa. E ca o „beție trează”, pentru că e produsă de cea mai autentică dar și cea mai minunată realitate a vieții veșnice, mai frumoasă și mai minunată decât și-o poate închipui orice imaginație, motiv pentru care Sfântul Grigorie de Nyssa spune că îngerii văd realitatea întreze orice imaginație.

La miezul nopții, preotul ia lumina din Sfântul Altar și o dă mai departe credincioșilor, zicând de trei ori: „Veniți de luați lumină!”. Apoi se cântă: „Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule, îngerii o

laudă în ceruri și pe noi pe Pământ ne învrednicește cu inima curată să Te mărim.” Preotul citește Evanghelia Învierii (Matei 28, 1-16) dă binecuvântarea și cântă pentru prima oară Troparul Învierii Domnului:

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”. Canonul Învierii continuă slujba custi-hurile Pastilor, apoi se desfășoară Sfânta Liturghie. Lumina Sfântă

În noaptea de Înviere, credincioșii sunt încurajați să meargă la Biserică și să ia Lumina Sfântă. Ei trebuie să aducă o lumânare de acasă, care este aprinsă de cea pe care o scoate preotul din altar. Lumina este simbolul Învierii, iar cele mai multe familii păstrează restul de lumânare (rămasă nearsă) pe care o aprind în cursul anului, când au un mare necaz. La sfârșitul slujbei de Înviere, preotul împarte tuturor Sfintele Paști și îi împărtășește pe cei mici.

De Paști există credința că se deschid cerurile, permițând sufletelor celor morți să se întoarcă acasă, pentru a-și proteja rudele dragi.

Sărbătoarea Paștelui este marcată de obiceiuri străvechi ce țin de credința unei înnoiri interioare, manifestată prin curăția casei și înnoirea hainelor. Masa tradițională pentru Paști este alcătuită la creștinii români din: preparatele de miel, vinul, cozonacul cu diverse umpluturi, pasca cu brânză și ouă roșii.

Bucatele tradiționale de Paște, care au o semnificație aparte pentru toți creștinii, sunt pâinea și vinul, menționate de mai multe ori în textul sacru al Bibliei, ca alimente încărcate de o bogată simbolică, apoi ouăle înroșite, pasca, preparatele din miel și cozonacul.

Se poate spune că bucatele tradiționale de Paște asigură garanția continuității tradiției religioase în plan culinar, ele aducând mereu aminte de momente importante din istoria creștinismului, hotărâtor pentru soarta Bisericii Ortodoxe, sau de persoane care au îndeplinit un rol important în viața fiecăruia.

Maria NICULESCU, interviu cu Preot Dr. Cătălin-Ionuț Grumeza

Nu de puține ori Dumnezeu, care ne cunoaște fiecare gând, fiecare întrebare ce ne macină mintea, ne împovărează sufletul, ne accelerează bătăile inimii și la care am dori răspuns, ne trimite în cale ființa în fața căreia ne putem confesa cu toată încrederea și de la care putem fi siguri că vom afla răspunsul atât de mult așteptat.

Am avut deosebita plăcere să întâlnesc, prin intermediul unei prietene minunate, un suflet frumos ce sălășluiește în persoana Sfinției Sale Preot Doctor Cătălin – Ionuț Grumeza, slujitor al Parohiei Balta Albă, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” căruia i-am cerut permisiunea să îmi acorde câteva zeci de minute din prețiosul timp al domniei sale, în vederea realizării acestui interviu, având ca temă importanța și misiunea femeii creștine în societatea contemporană,

Maria Niculescu: Sfinția Voastră, întorcându-vă cu gândul la Geneză, ne puteți spune câteva cuvinte despre cum și pentru ce Dumnezeu a creat și femeia, după ce a creat, mai întâi, bărbatul?

Pr. Dr. C.I. Grumeza: „Și a zis Domnul Dumnezeu: Nu este bine ca omul să fie singur; să-I facem ajutor potrivit pentru el” (Facere II,18). Dumnezeu a creat femeia egală bărbatului, fiind luată din coasta lui Adam. Ceea ce Dumnezeu a unit în Rai, omul nu trebuie să despartă. Dumnezeu a făcut pe om ca bărbat și femeie, deci cel ce se unește cu o femeie, se completează în mod total cu ea alcătuind o unitate, formând amândoi un trup (Facere: 2 – 23,24). Cuvintele acestea ne arată indisolubilitatea familiei, căci trupul devenit unic nu poate fi împărțit. Iar această unitate o creează puterea harului Duhului Sfânt, care se dă prin taina cununiei.

M.N.: Sunteți de părere că, și acum, precum în Evul Mediu, în concepția Bisericii, femeia a însemnat și înseamnă doar obiectul din casă care se supune întru totul bărbatului, îi face copii și îngrijește de gospodărie?

Pr. Dr. C.I. Grumeza:

Principalele caracteristici ale unirii dintre un bărbat și o femeie sunt, cum am mai spus, unitatea și indisolubilitatea. Femeia, atât în

epoca primară, cât și în Evul Mediu, nu a fost niciodată o „slujnică” în concepția creștină, ci ea a fost egală bărbatului. Bărbatul a fost înzestrat cu anumite daruri, iar femeia cu alte daruri, de pildă „naștere de prunci”. Femeia creștină a trebuit și va trebui să săvârșească binele, încât să dea naștere unei frumuseți morale desăvârșite. „Podoaba voastră să nu fie cea din afară, ci omul cel tainic al inimii în nestrăcioasă podoabă a duhului blând și liniștit, care este de preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru:3, 3 – 4).

M.N.: Credeți că femeia a fost și este ispită? Considerați că are o vină în a provoca bărbatul care se lasă ușor pradă tentației, purtând o vestimentație sumară, fardându-se excesiv, împodobindu-se exagerat cu „mijloace diavolești”?

Pr. Dr. C.I. Grumeza: Femeia nu a fost creată de Dumnezeu ca o ispită pentru bărbat, ci a fost un ajutor pentru acesta. Femeia creștină are un comportament decent, iar scopul ei nu este de a provoca ci, prin comportamentul ei îl mărturisește pe Dumnezeu, arătând astfel din ce tagmă face parte. Calendarul Ortodox este plin de modele de femei creștine începând de la copii, de exemplu Sfânta Filofteia, Sfânta Elena, adolescente – Sfânta Împărăteasă Teodora, Sfânta Varvara, mame creștine: Nonna, mama Sfântului Grigore de Nazianz, Sfânta Monica, mama Fericitului Augustin, sau Sfânta Emilia, mama Sfântului Vasile cel Mare. „Dați-mi o generație de mame bune, creștine, și voi schimba fața lumii” (Sfântul Ioan Gură de Aur).

M.N.: Este acest comportament un motiv al nenumăratelor agresii în continuă creștere, violențe împotriva femeilor, a copiilor, a femeilor în vârstă?

Pr. Dr. C.I. Grumeza: Ne place tot timpul să aruncăm vina pe celelalte dar, de fapt, cauza ești tu, deci violența apare din neînfrânarea poftelor tale. Dumnezeu i-a dat omului rațiunea pe care are datoria să și-o folosească și nu trebuie să-și urmeze instinctele sale animalice. Menirea omului este îndumnezeirea lui, nicidecum dezumanizarea lui. Bărbatul creștin are principii creștine, având ca model pe Cristos, care ne spune: „Doar dacă ai privit-o și ai poftit-o în inima ta, ai săvârșit adulter.” De aceea, bărbatul virtuos vede doar lucrurile bune și frumoase, nejudicând pe nimeni. Sfântul Vitalie mergea în case de toleranță și vorbea despre Cristos.

Cuviosul Vitalie le plătea pe acele femei, pentru ca în acea noapte să nu păcătuiască. Multe dintre ele, văzându-l cum se roagă, își schimbau viața. Trupul, care este Templul Duhului Sfânt, trebuie îngrijit, dar tot ceea ce este excesiv și exagerat nu este plăcut nici lui Dumnezeu, nici celor care duc o viață plăcută înaintea lui Dumnezeu. Totuși, aceste persoane care se „sulimenesc” sau se împodobesc excesiv nu trebuie judecate, deoarece duc cu ele o mare povară și anume afecțiunea și atenția celorlalți.

M.N.: Tinerele/femeile momentului, ca și cele din Evului Mediu, nedându-și seama de valoarea lor, își doresc să devină vedete, savurează filmele erotice visându-se a fi eroinele acestora, duc o viață ușoară, sunt cu ușurință ispitite. Biserica și-a exercitat rolul său important, prin inspirarea credinței, întru schimbarea concepțiilor nesănătoase?

Pr. Dr. C.I. Grumeza: Încă din epoca primară Sfinții Părinți au încercat să le îndemne pe tinere și pe femei să ducă o viață virtuoză, având model suprem pe Maica Domnului. Încă de la crearea lumii, vrăjmașul diavol a încercat, prin femeie, să-i creeze fantezii, spunându-i că, chiar dacă va mânca din pomul cunoștinței binelui și răului nu va muri, ci va fi ca Dumnezeu, iar de aici au apărut primele scenarii pe care femeia și bărbatul și le fac: „Oare cum este să fii ca Dumnezeu?” Nu trebuie să ne facem scenarii și iluzii deșarte, pentru că planurile noastre nu sunt și planurile lui Dumnezeu. În El trebuie să credem și atât. Trăim într-o societate în care modelele de viață ne sunt expuse prin mijloacele mass – media, nefiind cele sănătoase, ci cele anormale. De aceea mulți tineri, nefiind ghidați cum se cuvine, ajung să ia ca model personaje negative, ducând astfel la o depersonalizare a omului.

M.N.: Acum femeia se bucură cu adevărat de libertate, devenind din acest punct de vedere egală bărbatului, nu mai este obligată să nască nedoriții copii, nu se mai ajunge la avort, existând mijloace de contracepție. Credeți că această libertate va putea dăuna, în timp, va schimba mentalități sănătoase? Și-a aflat răspuns dorința de emancipare?

Pr. Dr. C.I. Grumeza: Într-o lume necreștină există această dorință de emancipare a omului, dar cei care duc o viață în Cristos își păstrează acest echilibru sufleteș, luptându-se cu patimile

și cu viciile lor. A fi creștin înseamnă a fi liber, iar această libertate ne-a dat-o Cristos. Fericitul Augustin spunea: „Iubește și fă ce vrei, dar ceea ce faci să te ducă Acolo, în Împărăția lui Dumnezeu!” O tânără și-a întrebat într-o zi tatăl, anume cum ar trebui să danseze (dacă ar fi invitată la o petrecere). Tatăl i-a răspuns: „Dansează să te simți bine, dar simte-te bine în așa fel încât, întorcându-te acasă, în camera ta, să mai poți privi icoana Domnului, să-I mulțumești și să nu te rușinezi să-l privești în față.”

M.N. Nimic mai frumos și mai înălțător pentru o femeie decât calitatea de a aduce pe lume noi făpturi! Nu de puține ori, însă, am avut ocazia să aud de la tinere femei totala dezaprobare a împlinirii sacrului act, pe motiv că sarcina le-ar deforma, iar aceasta ar însemna să-și bată joc de trupul lor. Ar putea dispărea acea dorință de a purta dulce, suavă și sfântă greutate, acea dorință a inimii de a-și uni bățile cu cele ale fătului?

Pr. Dr. C.I. Grumeza: *Cea mai mare bucurie pe care o poate avea un om este de a aduce viață în lume și această viață este o împreună lucrare a omului cu Dumnezeu. Viața și moartea o dă și o ia numai Dumnezeu. Educația copiilor este întotdeauna opera mamei, iar aceasta poate fi dovedită și pe temeuri solide ale rațiunii. Datoria mamei este să cerceteze sufletul copilului, să-l învețe să fie un om bun și cinstit. Copiii sunt comoara cea mai de preț a unei mame. Femeii îi revine sarcina imensă a inițierii pedagogice, ca fiecare copil zămislit să devină o ființă aparte. Prin nașterea de fii, mama se va mântui. Destinul lumii noi se află în brațele mamei, spune, magnific, coranul: „Paradisul este la picioarele mamei*

M.N.: Este motivat refuzul femeii de a face copii datorită faptului că nu este înțeleasă de societate, nu este încurajată financiar spre a asigura întreținerea acestora? Biserica se implică în vreun fel, inițiind proiecte și răspunzând la nevoile materiale și emoționale ale celor neglijăți de societate?

Pr. Dr. C.I. Grumeza: *Sfântul Vasile cel Mare a creat Vasiliada, adică centrele de bătrâni, orfelinătele de copii, primele, „bolnițe” (spitale). Primele școli, primele cărți și tipărituri au fost în tinda bisericii. Tot timpul biserica s-a ocupat de educația social – morală a credincioșilor săi și s-a aplecat mai mult și către*

oile cele pierdute. La ora actuală, Biserica Ortodoxă din România a continuat și va continua activitățile sociale, culturale și educaționale.

M.N.: Biblia vorbește despre atribuțiile bărbatului, respectiv ale unui soț în căsnicie, indiferent de tipul de activitate al femeii. Credeți că sunt îndeplinite de aceștia? Considerați necesară încurajarea lor? Cum și în ce fel ar putea-o face Biserica?

Pr. Dr. C.I. Grumeza: *În ceea ce privește datoriile soțului, sunt mai puțin detaliate, dar, în esență, ele sunt aceleași, el este îndemnat să-și iubească soția, să nu fie aspru cu ea, să trăiască înțelepțește cu aceasta. Dacă soția este datoare soțului cu ascultare, soțul îi datorează în schimb iubire și sprijin (I Corinteni, VII, 14). Femeia, în societatea contemporană, va salva lumea doar cu condiția să primească, adânc cutremurată, „slujirea fecioarelor înțelepte” din parabola evanghelică astfel ca, „pline de har să devină cu adevărat, urmând-o pe Maica Domnului”, Poarta Împărăției și chip călăuzitor.*

M.N.: Uniunea Europeană a făcut progrese mari în direcția asigurării egalității dintre femei și bărbați. Generații la rând s-a tot vorbit despre atribuțiile femeii în viața de familie, iar vremurile erau de așa natură încât de cele mai multe ori bărbatul era cel care muncea; acum, femeile muncesc cot la cot cu bărbații, făcând carieră și având responsabilități în egală măsură cu aceștia. Ce ne mai puteți spune despre importanța femeii în societatea contemporană și, legat de aceasta, despre importanța căsătoriei și a familiei creștine?

Pr. Dr. C.I. Grumeza: *Acolo unde dragostea creștină este îndeajuns de puternică, ea devine garanția unei căsătorii fericite și a stabilității familiale. În dominantele ființei sale, masculinul este Hristofor, femininul este Pneumatafor. Mântuirea nu va veni decât prin sfințenie, iar aceasta este mai lăuntrică femeii; în condiția vieții actuale pentru că orice femeie are o intimitate înăscută, în Dumnezeu, existența coincide cu ființa, iar femeia este mai aptă să unească în sfințenie ființa și sfințenia prin puterea smereniei. Situată la polul opus al egalitarismului și revendicării, smerenia (arta de a fi la locul tău) este strălucirea cea mai firească a stării harismatice. Frumusețea va salva lumea, dar nu orice frumusețe, ci a Duhului*

Sfânt, cea a femeii înveșmântată în „Soare”.

M.N.: Ce atitudine are Biserica față de legiferarea căsătoriilor între persoane de același sex, care este posibilă în 13 țări din Uniunea Europeană și în câteva din afara Uniunii? Considerați că pot fi ajutate, îndrumate, iertate, având în vedere păcatul comis? Cum vede Biserica dreptul lor de a înfia copii normali care, sigur, vor deveni victime datorită climatului dintr-o asemenea „familie” anacronică?

Pr. Dr. C.I. Grumeza: *Biserica Creștină Ortodoxă nu este de acord cu legiferarea căsătoriilor între persoanele de același sex. Dumnezeu iubește omul dar urăște păcatul. Dacă o persoană LGBT se căiește de păcatul său, el este iertat, cu condiția să nu mai facă. Niciodată biserica nu va fi de acord cu înfiatul copiilor de către persoanele de același sex. ”Jean Giraudoux, în „Sodoma și Gomora”, afirmă că vremea în care femeia nu mai știe să iubească și să se dăruiască este sfârșitul lumii.*

M.N.: Credeți că va dispărea purul, tainicul sentiment al iubirii dintre bărbat și femeie, așa cum Dumnezeu a lăsat să fie pe pământ?

Pr. Dr. C.I. Grumeza: *Este îngrijorător numărul divorțurilor, sunt alese substitute ale căsătoriei precum concubinajul sau așa numitele căsătorii de probă, formele aberante ale cuplurilor de același sex și, mai nou, posibilitatea ca acestea să poată înfia copii. Consider că suntem datori să tragem un acut semnal de alarmă pentru ca societatea să se intereseze direct de conținutul biologic și sociologic al unirii conjugale. Însă, atâta timp cât omul îl va avea pe Dumnezeu, nu va dispărea niciodată dragostea dintre un bărbat și o femeie, pentru că însuși Dumnezeu este dragoste.*

București, Catedrala mântuirii neamului

TRADUCERI - Grupaj de poezii:

Elena ARMENESCU și Theodor DAMIAN,
traduse în limba albaneză de Baki Ymery.

POETUL

Niciodată, lumina nu a pătruns
Multiplicată
În grădinile Semiramidei
Ca în sufletul poetului...

Mistuitoare flacăra
Înzăpezită
Într-o petală de dor
Insulă cu zare de murmur,
Cântec și vuet astral,
Care se apără
Cu bumeranguri de lumină,
Miez de întrupare
Sub cerul dragostei,
Țipăt drapat
În tainice verbe mirate
Mag ce aprinde furtuni stelare
Știe să vindece frângerea
Cu foșnet înflorit.

POETI

Asnjëherë, drita s'ka depërtuar
Shumëllojshmërisht
Në kopshtijet e Semiramidës
Si në shpirtin e poetit...

Flakë përcëlluese
E dëborëzuar
Në një petale përmallimi
Ishull me dukje murmurimi,
Këngë dhe gjemim yjor,
Që e mbron vetëveten
Me bumerang dritash,
Bërthamë e mishëruar
Nën qiellin e dashurisë,
Bërtitje e lëvarur
Në fjalë tinëzisht të mahnitshme
Mag që ndez fortuna stelare
E di se si ta shërojë humbjen
Me fëshfërimë të lulëzuar.

FERESTRELE SOMNULUI

O clipă, prin ferestrele somnului
Am simțit oprirea timpului
Ca pe un liman
Atunci, mi-am îndreptat ca o ispită

Palmele
 Și-am prins între ele aburul
 Era amurg și am crezut
 Că risipirea și curgerea au pierit
 Rămăsese doar cerul, stelele
 Și un astru ascuns în visul meu
 Eu doamna și stăpâna lui
 Sclava luminii și miremelor
 A nestematelor culese din răni și vrăji
 Eu statornicia care aștept
 Fără cuvinte și amintiri
 Doar tăcere
 Trecând prin neștiute vămi
 La marginea timpului aștept
 Ceva ce chiar mie mi-ascund
 Pierzanie, legende, arderi,
 Ape vii, steaua mea, focul
 Poate strălucirea unei izbăviri
 Norocul...

DRITARET E GJUMIT

Për një moment, nëpër dritaret e gjumit
 Ndjeva se koha ishte ndalur
 Si mbi një liman
 Pastaj, i zgjata shuplakat
 Si një tundim
 Dhe e kapa mes tyre avullin
 Ishte muzg dhe unë besoja
 Se përhumbja dhe rrjedha u zhdukën
 Mbeti vetëm qielli, yjet
 Dhe një yll i fshehur në ëndrrën time
 Unë jam zonja dhe pronarja e saj
 Skllav i dritës dhe erëtimave
 I stolive të mblodhura nga plagët e magjtitë
 Unë qëndresa që akoma pret
 Pa fjalë dhe kujtime
 Vetëm heshtje
 Duke kaluar nëpër dogana të panjohura
 Në brigjet e kohës unë pres
 Diçka që madje vetëvetes ia fsheh
 Humbja, legjendat, djegiet,
 Uji i gjallë, ylli im, zjarri
 Ndoshta shkëlqimi i një shpëtimi
 Fati...

VITTA SIMPLISSIMA

Râdeți și plângeți cu mine
 Hotarul clipei
 Nu s-a stabilit
 Umbletul prin vreme
 Tumultul

Iezii neodihnei
 Urcă muntele
 Îmbrăcat în farmec
 Cu strălucirea focului

Clinchet sublim și
 Ave Maria
 Coboară
 Peste pădurea de pini.

Râdeți și plângeți
 Cu mine
 Măreția și grația
 Ne așteaptă aici
 În vitta simplissima
 pe înălțimi!
 Râdeți cu mine!

VITTA SIMPLISSIMA

Ju qeshni dhe qani me mua
 Kufiri i momentit
 Nuk është themeluar
 Shëtitja nëpër kohë
 Zhurmërimet
 Lezionet e paprehjes
 Ngjiten maleve
 Të veshur me magji
 Me shkëlqimin e zjarrit
 Shkëlqime sublime dhe
 Ave Maria
 Zbret
 Mbi pyllin e pishës.

Ju qeshni dhe qani
 Me mua
 Madhështia dhe hirësia
 Na pret këtu
 Në vitta simplissima
 Në lartësitë!
 Ju qeshni me mua!

VEGHE PROTECTOARE

Hienă flămândă
 suferința mă adulmecă,
 m-ar mușca

Dar eu sunt vie
 ca adevărul
 și Hamlet nu se mai întreabă
 nimic
 Suferința

m-ar sfâșia dar nu știe cum
să mă prindă
punctele mele vulnerabile
îi rămân ascunse

Ochi magic
caută din cer
nu să mă vândă
nu să mă cumpere
ci să mă păstreze
așa cum sunt
vie și adevărată

Colții fiarei
s-ar înfige pătimaș,
sfârtecător
în oftatul meu

Ochiul magic veghează
Dumnezeiesc!

VEGIM MBROJTËS

Hienë e uritur
vuajtja më nuhat,
për të më kafshuar

Por unë jam gjallë
Si e vërteta
dhe Hamleti nuk po pyet
për asgjë

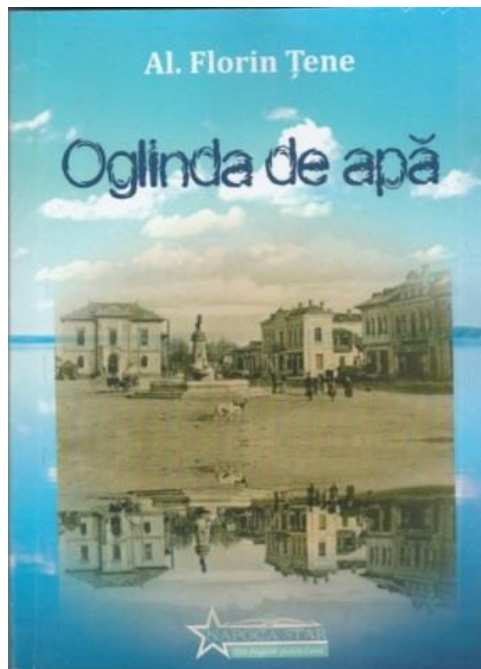
Vuajtja
do të më shqyente por nuk e di se si
Të më kapë mua
pikat e mia të pambrojtura
i mbeten të fshehura

Syri magjik
kërkon nga qielli
ko të më shesë
jo të më blejë
por të më mbajë
ashtu siç jam
e gjallë dhe e vërtetë

Dhëmbët e bishës
do të nguleshin me afsh,
për coptimin e ofshamës
Syri magjik vegon
me Zotërim!

Noutăți editoriale

**Volumul „Oglinda de apă”,
autor Al. Florin Țene,
Editura Napoca Star, 2022**

Romanul „Oglinda de apă” scris de scriitorul și omul de vastă cultură **Al. Florin ȚENE**, încheie seria romanelor ce prezintă perioada unei epoci cenușii care interzise adevărul, cinstea, credința și care instaurase „exploatarea omului de către o ideologie”, anulând cele mai elementare drepturi ale omului. Domnul Al. Florin ȚENE, prozator, poet, eseist, critic literar și de artă, publicist, editor, manager cultural, fondatorul Ligii Scriitorilor Români, autor a peste 85 de cărți editate, este un veritabil promotor al valorilor culturale și spirituale românești. Romanul „Oglinda de apă. Biografia unei primăveri în plină iarnă” apărut la Editura Napoca Star, la începutul anului 2022, cu valențe autobiografice, evocă lumea copilăriei sale, anii de școală și de liceu de la Drăgășani, orașul natal, oferindu-ne frământări, aspecte istorice și de viață din comunitate și din țară din perioada de după cel de-al Doilea Război Mondial și ale instaurării regimului comunist în România. Interesant este faptul că prezentarea autobiografică este întreruptă de extrase din poeziile, eseuri, fragmente de proză ori piese de teatru scrise de autor, mult mai târziu, în anii maturității.

Romanul cuprinde trei interesante capitole și anume:

1. Ploua cu bombe peste Drăgășani
2. „Oglinda din secolul trecut, o apă tulbure și curgătoare”
3. Pe când ideologia de partid dă coate Poeziei

Vă îndemn să citiți un roman de excepție, bogat în fapte de viață și de istorie pur românească. Autorul, personajul principal merită toată dragostea noastră. Maestre, FELICITĂRI!

Ionel MARIN

Volumul „Școala veche din Cacica-Copilăria mea. Pseudo-monografie”, Alexandru Armeanu, Editura Bogdania, 2022

Domnul Prof. univ. Alexandru Armeanu, fiu al comunei Cacica, a considerat de datoria domniei sale față de înaintași, dar și față de sine însuși, să realizeze acest demers literar, o carte document despre satul și Școala din Cacica, aducând astfel un frumos omagiu înaintașilor!

Volumul poartă titlul „Școala veche din Cacica-Copilăria mea. Pseudo-monografie” și este scos la Editura Bogdania din Focșani. În acest an se împlinesc 220 de ani de la înființarea Școlii din satul Cacica, una din cele mai vechi școli din Bucovina istorică! Autorul, fiu devotat al satului Cacica prezintă cu lux de amănunte Școala veche în care a învățat, jocurile copilăriei,

colegii de clasă, de școală, dascălii, activitatea de educație, activitățile extrașcolare, etc. În partea a II-a prezintă Salina din Cacica. Satul a evoluat odată cu Salina, obiectiv economic și turistic de mare valoare. Conform cercetărilor arheologice efectuate în 1952 și 1968 la Solca și în 1989 la Cacica, atât folosirea izvoarelor cu apă sărată în starea lor naturală, cât și pentru producerea sării recristalizate prin fierbere au o vechime milenară. Pe baza materialelor arheologice s-a atestat una din cele mai vechi exploatari de sare recristalizată din saramură din Europa, datată din mileniul 5 î.Hr., perioada culturii Criș din neoliticul timpuriu. Prezintă bucuria primei vizite la Salină, construcțiile din jur, curtea, lacul Salinei, mașinile din Mină, fotografiile cu muncitorii, uzina electrică din Salină, etc. Scoate în relief realitățile satului Cacica, istoria locală, a regiunii Bucovina și a minorităților conlocuitoare. În Salina Cacica au lucrat ucrainieni, germani, polonezi și români. De exemplu la recensământul din 1930 au fost înregistrați 1.882 locuitori, dintre care 703 polonezi (37,35%), 657 români (34,90%), 344 ruteni (18,27%), 88 germani (4,67%), 40 evrei (2,12%), 26 ruși, 6 unguri, 2 cehi și slovaci și 16 de naționalitate nedeclarată.

După religie, locuitorii satului erau grupați astfel: 805 romano-catolici, 658 ortodocși, 357 greco-catolici, 40 mozaici 6 evanghelici (luterani) și 16 de religie nedeclarată. Încă o dovadă de înțelegere și convețuire normală între români și diferite naționalități. Biserica ortodoxă a avut primii credincioși din Cacica cu frecventarea Bisericii de lemn din Pârteștii de Sus, după cum atestă șematismele Episcopiei Bucovinei din 1843 și 1876. Între anii 1892-1896, este construită prin subscripție publică actuala biserică, cu hramul Sfântul Ioan cel Nou, copie fidelă, dar de mai mici proporții, a Catedralei Mitropolitane din Cernăuți! Autorul prezintă centrul vechi al satului, ulițele, Căminul cultural, instituțiile din sat: Dispensarul, Bisericile, Poșta, Miliția, Sfatul Popular, Cofetăria, Bufetele satului, etc. Vizita la Gura Humorului, Ziua minerului care avea loc în Clubul Salinei și în curtea Salinei, cu bucurie și voie bună. Domnul Alexandru Armeanu în partea a patra „Universul post copilărie” ne prezintă date despre gara Cacica, aspecte de la întâlnirile Fiilor Școlii satului Cacica din anii 2015-2018. Autorul posedă cunoștințe vaste despre muzică și

reiese faptul că poeziile scrise de dânsul și publicate în carte sunt plăcute, emoționante. Tristețea a fost mare când în anul 2000 a vizitat Cacica și erau ruine la Salina și la Școala veche în care învățase zeci de generații.

Toate – Alexandru Armeanu

Toate au oricum parcursul lor.
 Toate se întâmplă doar când vor.
 Toate-am vrea să le avem mereu.
 Toate le dorim când dăm de greu.
 Toate le dorim și le-așteptăm,
 Toate vin când văd ca nu mai vrem...
 Toate vin și toate se petrec.
 Toate se pornesc și se opresc.
 Toate încep și toate se sfârșesc
 Toate se sfârșesc când obolesc.
 Toate se sfârșesc și se opresc,
 Toate pân-la urmă obolesc...

Toate-s ale tale, nu uita.
 Toate se petrec în mintea ta.
 Toate vin și toate trec cumva.
 Toate vor rămâne-n mintea ta.
 Toate trec și se întorc cumva,
 Toate vor rămâne-n mintea ta...

Închei prin a concluziona că: „Toate vin și toate trec cumva”, însă cartea, faptele, amintirile rămân. Felicitări domnului Alexandru Armeanu pentru munca titanică depusă și calitatea deosebită a temelor abordate, evenimentelor, trăirilor și amintirilor... Cu certitudine, se impune ca necesitate și realizarea unei detaliate monografii a comunei Cacica.

Ionel MARIN

Satul CACICA, județul Suceava

Revista Cronica Timpului, anul VIII, nr. 83-84, decembrie 2021-ianuarie 2022

Revista *Cronica Timpului, publicație de cultură, atitudine și performanță*, editată de Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR), este o revistă de excepție cu un conținut variat, interesant și de mare valoare culturală, estetică și publicistică. Valoarea publicației este dată și de diversitatea subiectelor abordate, dar și de faptul că asigură „promovarea creației publicistice și jurnalistice ca domeniu distinct al vieții spirituale, și „stimularea și realizarea creației publicistice”, prevăzute și în Statutul UZPR. Revista Cronica Timpului este o revistă model, o făclie de cultură și de creație publicistică, destinată cititorilor români din întreaga lume. De opt ani parcurge o traiectorie ascendentă și cu certitudine va continua proiectele începute de regretatul și remarcabilul publicist DORU DINU GLĂVAN, fostul președinte al UZPR și director general fondator al Revistei Cronica Timpului.

Noul Director general al Revistei Cronica Timpului, domnul Nicolae VASILE, Președinte al Filialei „Cronica Timpului” a UZPR, d-na Rodica Subțirelu, redactorul șef, continuă cu succes proiectele culturale începute de UZPR precum: Serata Eminescu-Jurnalitul și Teatrul NostruM; proiectul jurnalistic și editorial „Enciclopedia SCRITORII din GENERAȚIA 2000”, inițiat de domnul Glăvan și realizat cu

succes de către inimosul om de cultură și știință, domnul Nicolae Vasile. În numerele anterioare au fost cuprinse: pagini de istorie, arte vizuale, spiritualitate, creații literare, artistice, critică literară, din lumea filmului și teatrului, performanța din domeniul științei, al sportului românesc și alte teme. În numărul 83-84, semnificativ este primul articol al noului Director „Creație prin promovarea creației” prin care se urmărește stimularea și promovarea performanței publicistice și a prestigiului revistei Cronica Timpului. Domnia sa vine cu noi propuneri de rubrici precum: muzica, dansul, sculptura, etc. În acest interesant număr al revistei, de asemenea, sunt înserate mai multe pagini despre Geniul Eminescian; dialogul doamnei Rodica Subțirelu cu Prof. pictor Vergil Cojocaru Cover la 84 de ani; articolul poetei Elena Armenescu despre „Spațiu și Timp din perspectiva creștină”; o expoziție de tablouri ale pictoriței Dr. Cristina Alexe; informații sportive din handbal și canotaj, etc. Se simte valoarea și dăruirea întregii echipe editoriale în trecerea la o nouă etapă a afirmării revistei și a publicisticii românești. Transmit și cu acest prilej considerația și bucuria lecturării unei reviste de elită în aceste vremuri tulburi și complicate în care, astăzi, trăim. Felicitări!

Ionel MARIN

DAN MARIAN ȚĂPLIGĂ-DĂNEȚ, autorul a trei volume de poezii: „CÂNTEC PENTRU IZBÂNDA ARTEI”, „CÂND SUTIENUL E UN COȘ” și „PLÂNSUL UNUI ACORDOR”, Editura Ghepardul, București, 2022

Primul volum: CÂNTEC PENTRU IZBÂNDA ARTEI este dedicat valorilor artei-științei-religiei. Al doilea volum: CÂND SUTIENUL E UN COȘ prezintă o analiză a femeii, pornind de la un caz trist al unei doamne (cancerul mamar), precum și sentimente față de muza iubită. Volumul trei: PLÂNSUL UNUI ACORDOR este o carte de vizită a poetului, ca om viu...Volumele au fost publicate de editura bucureșteană Ghepardul, cu ajutorul financiar al domnului Nicolae Vasile din București, un om de mare finețe spirituală și bunătate sufletească.

Ne bucură faptul că DAN MARIAN ȚĂPLIGĂ-DĂNEȚ, autorul celor trei volume de poezii a fost dublu premiant (premiul III) la secțiunea poezie și secțiunea eseu la Festivalul-concurs literar internațional Bogdania, ediția a X-a, București, 02 iulie 2022.

Sincere și călduroase felicitări!

Ionel MARIN

Premiile concursului literar pentru elevi „Bogdania”, ediția a IV-a, Focșani, 2022

Asociația cultural-umanitară Bogdania din Focșani a organizat ediția a IV-a, a Concursului de creație literară pentru elevi „BOGDANIA”, 2022. Parteneri în acest an sunt: Revista de creație și cultură ”BOGDANIA”, redactor șef, Ionel Marin. Dragostea pentru lectură, față de cartea românească este unul dintre marile daruri pe care un profesor, un scriitor le poate oferi unui elev de Școală gimnazială. De la o ediție la alta a crescut numărul elevilor concurenți dar și calitatea textelor trimise de aceștia.

Scopurile principale propuse: Descoperirea de noi talente din rândul elevilor din clasele I-VIII, stimularea interesului pentru creație literară și promovarea dorinței de afirmare a elevilor de Școală Gimnazială care creează și au înclinații deosebite pentru limba română, au fost atinse în întregime.

Juriul format din scriitorii:

1. Ionel MARIN, scriitor, membru LSR, UZPR, președinte juriu
2. Vasile GROZA, scriitor din București, membru USR
3. Prof. Iuliana DINU, scriitoare din București, membru

S-au evaluat, cu multă obiectivitate, creațiile fiecărui concurent și au fost premiați următorii elevi:

Secțiunea 1, clasele I-IV-poezie

Premiul I: Zamfiroiu Mihail Andrei, cls. a IV-a, Școala Gimnazială Jitia, jud. Vrancea

Premiul II: Burlacu Teodora, cls. a IV-a, Colegiul „D.P. Perpessicius, Brăila

Premiul III: State Narcys-Ionuț, cls. a IV-a, Școala Gimnazială Jitia, jud. Vrancea

Secțiunea 1, clasele I-IV-proză scurtă

Premiul I: Oprișan Andra-Ilinca, cls. a IV-a, Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Brăila

Premiul II: Vișinescu Maria Cristina, cls. a IV-a, Școala „Sf. Maria”, Brăila

Premiul III: Stan Rareș, cls. a IV-a, Școala Gimnazială nr. 28, București

Secțiunea 2, clasele V-VIII-poezie

Premiul I: Bobotan Andreea Oana, cls. a VII-a, Colegiul „D.P. Perpessicius”, Brăila

Premiul II: Samoilă Roxana, cls. a VIII-a, Colegiul „D.P. Perpessicius”, Brăila

Premiul III: Zamfiroiu Andruța-Mirabela, cls. a VII-a, Școala Gimnazială Jitia, jud. Vrancea

Secțiunea 2, clasele V-VIII-proză scurtă

Premiul I: Damian Ancuța, cls. a VII-a, Școala Gimnazială nr. 2, Voluntari, jud. Ilfov

Premiul II: Iancu Diana-Elena, cls. a V-a, Școala gimnazială „Leonardo Davinci”, București

Premiul III: Doroftei-Darea Cezara, cls. a VIII-a, Școala gimnazială „Teodor Ștefanelli”, Câmpulung Moldovenesc, jud. Suceava

Premiul special al revistei Bogdania, elevilor:

Lazăr Ștefania, cls. a V-a, Școala Gimnazială nr. 1 Biliiești, jud. Vrancea, Marin Andreea-Sara, cls. a II-a, Școala Gimnazială nr. 29, Galați.

Asociația cultural-umanitară Bogdania a depus eforturi susținute și a obținut rezultate remarcabile în descoperirea și promovarea de noi

talente literare, nu numai prin Festivalul-concurs internațional de creație literară Bogdania, ci și prin Concursul literar pentru elevi de școală gimnazială în curs de finalizare - ediția a IV-a, anul 2022. Consider această ediție, cea mai reușită de până acum. Au fost înscriși 51 de concurenți din diferite zone ale țării. Creațiile literare ale elevilor ne întărește convingerea că avem elevi, tineri creatori cu sufletul frumos și bogat și că aceștia vor duce mai departe flacăra literaturii și culturii românești, că vor contribui la schimbarea și făurirea unei lumi mai bune și mai sigure. Numai prin iubire, credință și cultură vom înălța statui de lumină vieții, țării, planetei noastre. Fiți aproape, iubiți limba și neamul românesc. Revista de creație și cultură Bogdania va face cunoscut prin rubrica „Debut literar” și rubrica „Creații literare scrise de elevi”, textele literare premiate. Cu certitudine fiecare elev participant este un învingător și are în continuare posibilități de afirmare și de a urca pe noi trepte ale creației...

Aduc calde mulțumiri membrilor juriului care au notat cu exigență și obiectivitate fiecare creație în parte, colaboratorilor, în primul rând d-nei Prof. Iuliana Dinu și scriitorului Vasile Groza din București, profesorilor, învățătorilor îndrumători și nu în ultimul rând, părinților care se ocupă îndeaproape de cultivarea dragostei față de Limba Română. Felicitări premianților și tuturor concurenților. Continuați munca de creație căci numai așa veți putea deveni, într-o bună zi, scriitori consacrați, slujitori devotați scrisului românesc! Multă sănătate, succes la învățătură, spor în realizarea viselor și numai bine!

Ionel MARIN

Ateneul Popular „Mr. Gheorghe Pastia”, Focșani

PROIECTE BOGDANIA**Festivalul - Concurs internațional de creație literară „BOGDANIA”, Ediția a XI-a, 2022, în curs de desfășurare**

Asociația Cultural-umanitară ”BOGDANIA” și revista de creație și cultură ”BOGDANIA” din municipiul Focșani, Str. Contemporanul, Nr. 28, județul Vrancea organizează:

Festivalul - Concurs internațional de creație literară „BOGDANIA”, ediția a XI-a, 2022**Scopuri:**

* stimularea interesului pentru literatura română contemporană și a respectului pentru valorile moștenite.

* dezvoltarea spiritului competitiv, a dorinței de afirmare și pentru ieșirea din anonimat al celor care creează și care au talent deosebit.

* promovarea în revistele de cultură și în Antologii literare a câștigătorilor și creațiilor valoroase din fiecare secțiune literară.

Participanți: - Autori, care nu au volume tipărite, pe două secțiuni de vârstă, astfel:

- Secțiunea pentru TINERI între 15-30 de ani.

- Secțiunea pentru creatori de peste 30 de ani, indiferent de vârstă.

Secțiunile concursului: poezie, proză scurtă și eseu doar pentru creatori fără volume publicate.

Textele trebuie dactilografiate în Word, Times New Roman 12 pct., spațiere un rând, cu diacritice și să nu depășească 3-4 pagini A4 pentru fiecare gen literar, într-un singur document în format .doc sau .docx la adresa de e-mail: ionelmarin55@gmail.com

Trimiterea textelor (creațiilor): Ultima zi în care se primesc creații literare pentru concurs este 30.04.2022, la adresele:

a) E-mail: ionelmarin55@gmail.com, cu mențiunea ”Pentru concurs”.

b) Poștă: Asociația Cultural-umanitară ”BOGDANIA”, FOCȘANI, Str. Contemporanul nr. 28, Cod 620065, județul Vrancea, cu mențiunea „Pentru concurs” în câte 2 exemplare. Textele vor purta un motto, care se va regăsi și pe un plic închis, cuprinzând date despre autor (nume, prenume, data nașterii, profesia, adresa de corespondență, telefonul, precum și o scurtă prezentare a activității literare).

Textele trimise după data de **30.04.2022** (data poștei) nu vor fi luate în considerare, de asemenea cele care nu sunt dactilografiate corespunzător (fără diacritice).

Corectarea textelor se va face de către un juriu format din 5 (cinci) personalități:

1. Nicolae VASILE, președintele Juriului
2. Alexandru Florin ȚENE
3. Ionel MARIN
4. Geo CĂLUGĂRU
5. Doina BÂRCĂ

În urma evaluării fiecărei creații se va stabili în mod corect și obiectiv, pe bază de note, concurenții câștigători pe secțiuni.

Premianții vor fi anunțați în data de **31 mai 2022**, prin e-mail și telefonic.

Se vor acorda **Premii pentru fiecare secțiune** și în funcție de calitatea textelor, diplome speciale din partea revistei de cultură Bogdania și a partenerilor.

Persoanei care va întruni cel mai mare punctaj, indiferent de secțiunea la care a participat i se va acorda ”**TROFEUL „BOGDANIA”, 2022.**

Persoanele care vor să sprijine proiectul o pot face prin donații ori sponsorizare în contul Asociației Cultural-umanitare Bogdania:

RO11BRMA0999100047750380, în RON, Banca Românească, Filiala Focșani, CIF 29080784, cu mențiunea pentru Festivalul Bogdania, 2022.

Festivitatea de premiere se va ține la începutul lunii **ianuarie 2022**, în locația ce va fi făcută public și cunoscută dvs. cu cel puțin 5 zile înainte.

Sfânta Sărbătoare a Învierii Domnului nostru Isus Hristos, să ne lumineze casă, familia și să ne-înălțe sufletul spre lumina veșniciei. Să ne bucurăm de darurile Dumnezeuiești și de frumusețile vieții! Domnul Hristos să ne dea pace, vindecare trupească, lumină sufletească, întărire la fiecare lacrimă și binecuvântare în fiecare zi. Sănătate, liniște interioară, înțelegere și armonie. Sărbători binecuvântate și liniștite!
Vă îmbrățișează cu prețuire, dragoste și frăție,
Ionel MARIN și redacția revistei Bogdania

UNIUNEA EPIGRAMIȘTILOR DIN ROMÂNIA
 PRIMĂRIA, CONSILIUL LOCAL ȘI CENTRUL
 CULTURAL-SOCIAL VIȘEU DE SUS
 DESPĂRȚĂMÂNTUL VIȘEU-IZA AL ASTREI
 CENACLUL DE UMOR PUPĂZA

Organizează

în perioada 29-30 aprilie 2022
 cea de-a XX-a ediție

a

Festivalului Național de Satiră și Umor ZĂMBETE ÎN PRIER

Cu această ocazie se vor întâmpla următoarele concursuri:

I. CONCURS DE EPIGRAME CU TEMELE:

- "Azi Stan, mâine căpitan" – 2 epigrame
- "Mediu" - 2 epigrame. Cuvântul ales nu este obligatoriu să fie folosit în rimă, dar este obligatoriu să fie inclus în catren.

II. CONCURS DE PARODIE

Concurenții vor pritoci o parodie la următoarea poezie:

Ion Pillat
Odaia bunicului

Nu s-a clintit nimica și recunosc iatacul
 Bunicului pe care, viu, nu l-am cunoscut.
 Rămase patu-i simplu și azi nedesfăcut,
 Și ceasul lui pe masă, și-a mai păstrat tic-tacul.

Văd rochia bunicii cu șal și malacov,
 Văd uniforma veche de "ofițir" la modă
 Pe când era el Junker – demult – sub Ghica-Vodă
 Când mai mergeau boierii în butcă la Brașov.

Și lângă bățu-i rustic, tăiat în lemn de vie,
 Văd putina lui unde lua băi de foi de nuc.
 A scârțâit o ușă... un pas... și-aștept năuc
 Să intre-aci bunicul dus numai până-n vie.

Un ronțâit de șoareci sau ceasul mă trezi?
 Ecou își fac, în taină, ca rimele poemii...
 Și ceasul vechi tot bate, tic-tic, la poarta vremii,
 Și șoricelul roade trecutul zi cu zi.

Pentru o mai eficientă valorificare, vă rugăm
 să redactați și să trimiteți parodia pe aceeași pagină cu
 poezia (stânga-poezia, dreapta-parodia).

III. CONCURS DE GAZEL UMORISTIC

- **Un gazel cu tema: „Despre pensionare”**

Organizatorii au introdus în concurs această secțiune în speranța revalorificării în perspectivă umoristică a acestei specii cu formă fixă a poeziei (de preferat maniera coșbuciană a speciei).

Lucrările vor fi trimise în format electronic, pe adresa de mail: muzeuviseu@yahoo.com, cu specificația: „Pentru concursul de epigrame/parodie/gazel”. Materialul va fi scris într-un document word atașat mail-ului, iar în corpul mail-ului se vor menționa: motto, identitatea autorului, adresa și datele de contact.

La concurs pot participa epigamiști de pretutindeni, membri sau nu ai Uniunii Epigamiștilor din România.

IV. CONCURS DE VOLUME

Pot participa volumele de umor (epigrame, fabule, proză scurtă, parodii, sonete, antologii), tipărite în perioada aprilie 2021 - martie 2022.

Lucrările vor fi trimise în două exemplare până cel târziu în data de 15 martie 2022 pe adresa Muzeul de Istorie și Etnografie, str. Libertății, nr.7, Vișeu de Sus, județul Maramureș, cod 435700, cu specificația: „Pentru concursul de volum”. Lucrările destinate concursului nu se restituie, ele intrând în fondul de carte al Centrului Cultural-Social.

Concurenții pot participa la toate secțiunile concursului, fără restricții!

Laureații vor fi anunțați telefonic sau prin e-mail, iar festivitatea de premiere se va organiza online sau în format fizic, în funcție de situația epidemiologică de la acea dată.

Informații suplimentare se pot obține la telefoanele: 0741099253 – Lucian Perța, 0745631787- Iuliu Copândeian.

Vă rugăm să popularizați invitația în rândul tuturor membrilor cenaclului dumneavoastră. Vă mulțumim!

La mulți ani cu sănătate,
 Să vă dea Domnul tot ce doriți,
 S-aveți idei inspirate
 Și la Vișeu să vă gândiți!

Directorul festivalului,

Anuța Pop

Președintele juriului,

Lucian Perța

ISSN 2343-8061